

I VOTE FOR PEACE!

XXIX
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР!
2025

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**Приватний вищий навчальний заклад
«Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука»**

Bath Spa University (Університет Бат Спа)

*Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,
пам'яті академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

*Dedicated to the memory of the fighters
for peace, freedom and independence of Ukraine,
in memory of academician Stepan Yakymovych Demianchuk*

**Матеріали XXIX Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»**

**Materials of XXIX International Public Student Readings
“I Vote for Peace”
Рівне - 2025**

У збірнику висвітлено основні погляди учнів, студентської молоді та світової спільноти на проблему розбудови миру в Україні та світі.

The book highlights the main views of students, youth and the global community on the problem of peacebuilding in Ukraine and the world.

Редакційна колегія:

Віталій ДЕМ'ЯНЧУК, доктор юридичних наук, професор, ректор Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *голова редакційної колегії*;

Анатолій ДЕМ'ЯНЧУК, доктор педагогічних наук, професор, Президент Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *співголова редакційної колегії*;

Лілія МЕЛЬНИЧУК, кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Оксана МАРЧУК, доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Тамара ПАГУТА, кандидат педагогічних наук, доцент, директор Інституту педагогічної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Валентина БОРОВА, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Аліна КРУГЛЯК, начальник міжнародно-проектного відділу Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука

Упорядник і відповідальна за випуск – **Лілія МЕЛЬНИЧУК**

*Кафедра загальної педагогіки та дошкільної освіти
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2025*

Шановні педагоги, учні, батьки і партнери!

Мир – найбільша цінність людства, найвища мета, до якої прагне кожне покоління. Він є запорукою щасливого життя, розвитку культури, науки, мистецтва та всіх сфер суспільного буття. Саме тому важливо, щоб громадяни держави, а особливо молодь не тільки усвідомлювала значення миру, а й активно висловлювала свої думки, долучалася до суспільного життя, формувала відповідальне ставлення до майбутнього своєї держави та світу.

Міжнародні громадські учнівські читання «Я голосую за мир!» – це традиція Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука». Їй цьогогоріч виповнюється 29 років. Ініціатором читань був засновник нашого університету, доктор педагогічних наук, академік Степан Якимович Дем'янчук – основоположник педагогіки миру.

Твори збірника учнівських громадських читань – це голос нового покоління, яке прагне жити у світі без воєн, конфліктів і насилля. У ньому представлені авторські твори, есе, вірші, роздуми й висловлювання, що відображають їхнє бачення важливості мирного життя, значення людяності, співчуття та єдності.

Збірник складається з двох розділів. У першому розділі представлено віршовані та прозові твори учнів закладів загальної середньої освіти України; другий розділ уміщує твори учнівської та студентської молоді зарубіжних країн, слова підтримки від іноземних партнерів.

У цьогогорічних читаннях взяли участь понад 255 учнів з різних областей України та зарубіжжя (Великої Британії, Ірландії, Туреччини).

Проведення учнівських читань «Я голосую за мир!» сприяє формуванню в дітей, учнівської та студентської молоді патріотизму, вихованню поваги до рідного народу, моральних та духовних цінностей, усвідомленню необхідності розбудови української державності на принципах миру, толерантності, взаємоповаги між народами.

Слава Україні! Героям Слава!

Оргкомітет читань

РОЗДІЛ І

СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ОЧИМА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

*Віршовані та прозові твори
учнів 3-11 класів
закладів загальної середньої освіти України*

CHAPTER I

MODERN REALITIES THROUGH THE EYES OF UKRAINIAN CHILDREN

*Poems and prose works of students of 3-11 grades of
General Secondary Education Institutions of Ukraine*

ПОЕЗІЯ / POETRY

В`юн Назар,

3-Д клас, Рівненський ліцей №13,

м. Рівне

Червоні маки

Червоні маки скрізь буяють,
Червоні ріки і земля!
Червоне небо, обмаль світла,
Втрачено долі і життя.

Червоні маки скрізь буяють,
Нема надії, сил нема.
І на душі завжди тривога –
Хіба можлива перемога?

Невдовзі маки забувають,
Проте вже в світлі і теплі.
Війна скінчиться, мир настане,
Відійде ворог назавжди.

Вода все змиє, небо всяє,
Пам`ять забуде все лихе.
В серцях вже маки забувають –
Спогад про вічне і святе!!!

Гамза Марія,

3 клас, Висовська філія Цепцевицького ліцею,

с. Висове, Рівненської області

Осінь

Калина, листя майже обтрусила.
Вже холодно, хоч сонячний ще день.
Траву дощами осінь поросила.
І за собою вже вона зиму веде.
Пора птахам у вирій відлітати.

Вже чути в небі їхні голоси.
Далекий шлях потрібно їм долати.
І грітися там будуть до весни.

А потім, знов повернуться до хати.
Їм місяць буде освітляти путь.
І всупереч вітрам той самий шлях долати.
Бо щастя, може тільки вдома бути.

*Даценко Віктор,
3-Д клас, Рівненський ліцей №13,
м. Рівне*

Голуб надії

Голуб миру – це наша надія,
Віра у мир і наш літак “Мрія”.
Овочі, фрукти, херсонські кавуни –
Хочемо їсти вдосталь восени.
Поїхати купатись в небачений Крим,
Побачити шахти хоч оком одним.
Любимо ми неньку, нашу Україну,
І за неї більше ніхто не загине.

*Зінчук Вероніка,
3-А клас, Свалявський ЗЗСО № 4,
м. Свалява, Закарпатської області*

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна... Це біль і сльози,
жорстокість і печаль,
це людям всім загрози,
які несе москаль.
Війна, на жаль, уже не сон
І чуємо щодня ми ті тривоги.
Москаль все чекає наш поклон,
але ми діждемось ПЕРЕМОГИ.

*Карбулаєва Кіра,
3-Д клас, Рівненський ліцей №13,
м. Рівне*

Хай буде мир

Хай буде мир! Весна та сонце...
І пташка радісно співа.
Хай б'ється серце України,
Хай змиє біль та горе вранішня роса.

Хай буде воля – є і буде!
Бо Україна в нас одна.
Хай буде мир від заходу до сходу,
Один народ – одна душа!

Хай буде тихо йти дитинство,
Без смутку, болю та тривоги.
Хай заживе країна мирно,
Хай молитви почує Бог.

*Ляшков Марк,
3 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Хай завжди буде Україна

Нехай небо буде синім-синім.
Хай шахеди в небі не літають!
Хай живим обійме мати сина,
І дітей ракети не вбивають.

Де міста були - страшна руїна.
Вороги прийшли в наш край вбивати.
Нехай завжди буде Україна,
Бо вона усім нам рідна мати!

*Мандра Кіра,
З-Б, Свалявський ЗЗСО № 4,
м. Свалява, Закарпатської області*

Світло перемагає темряву
Коли здається – все навкруг згасає,
І тінь тривоги серце огортає,
Згадай: над степом зорі ще сіяють,
І синьо-жовті кольори все огортають.
Крізь хмари темні промінь виринає,
Надія в серці тихо проростає.
Бо світло - в пісні, в слові, у добрі,
В любові до України - у душі!

*Найчук Ілля,
3 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Майбутнє мирне в українців є!
Майбутнє мирне в українців є,
Хоч кожен день його цей звір з'їдає.
Вночі, коли всі сплять, по місту б'є.
Святого в нього вже давно немає.
Цей звір - росія. Він існує там,
Де орки ненависні прагнуть смерті
Всіх українців. Дати по руках
І геть прогнати! Українці вперті,
Коритися не стануть ворогам.

*Несвіт Вероніка,
З-Б клас, Тріщинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріщині, Сарненського району, Рівненської області*

Молитва
Я запалю тихо свічку,
Щиро-щиро помолюсь.

Боже, збережи, благаю,
Україну ти мою.
Хай не плачуть більше мами,
Хай повернуться батьки,
Хай зростають в мирі й щасті,
Українські діточки.

*Олійник Злата,
3 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Янголи ЗСУ
Я - маленька дівчинка
З маленького села.
Жила собі спокійно,
Та люта орда
Порушила наш спокій,
Ввірвалась у наш дім,
Скалічила дитинство
Вкраїнським дітям всім.
У когось – вкрала маму,
А ще у когось – тата,
У когось – всю родину
Забрала війна клята.
Та ми незламні духом,
І вирим: ту орду
Здолають наші Янголи - військові ЗСУ!!!

*Попович Андрій,
3-Б клас, Свалявський ЗЗСО № 4,
м. Свалява, Закарпатської області*

Я голосую за мир!
Я без усякого сумніву за мир голосую,
Бо із усім серцем і душею БОГА люблю,

А БОЖУ ЛЮБОВ неспроможна знищити ніяка зброя,
Хай ГОСПОДЬ збереже кожду у світі сім'ю.

Зараз відбувається вирішальна битва
Між сатаною та ІСУСОМ ХРИСТОМ,
Нині із вуст кожного із нас має звучати молитва,
Щоб ГОСПОДЬ переміг демона СВОЇМ ХРЕСТОМ.

*Сафаров Тимур,
3 клас, філія «Іваницька початкова школа»,
ОЗ «Малошпаківський ліцей Дядьковицької сільської ради
Рівненського району Рівненської області»*

Війна, на жаль уже не сон
Коли війна настала -
багато людей з собою забрала.
В часи війни ніхто не радіє,
а плаче, вмирає, свою сім'ю залишає.
Над ним кулі літають,
Героєм його називають.
Але не треба йому того ім'я -
Хоче додому, бо там же його сім'я.

Повертайся живим
Тільки ти живи, солдате,
дихай, підніми на руки сина.
Де стоїть нескорена, як мати
Зранена війною Україна.
Я тобі подякую думками
І згадаю зранку у молитві
всіх захисників, що між вогнями
у страшний нерівній полєбитві.

З всіх усюд несесться допомога:
їжа, сітки плетені, донати.

Волонтера стомлена дорога.
Тільки б вистояла Україна-мати.
І з людьми устала на світанні
Вся велика, сонячна, красива
Після довгого і важкого страждання
Посміхнулась сонечку і миру!

*Туринський Максим,
3 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Війна нам сниться уві сні
Війна нам дітям сниться уві сні,
І дівчинки з Полтави крик останній...
Горять міста в пекельному вогні,
А ми так хочем тиші і мовчання.

Вогонь сягнув вже майже до небес,
І дим ядучий виїдає очі.
Не передати біль людських сердець,
Яких вбиває ворог серед ночі.

Вбиває підло, коли діти сплять,
Безжально палить фосфором людину.
Поглянь, шахеди знов до нас летять.
Крадуть у нас дітей майбутню днину.

А світ мовчить. Байдужий світ мовчить.
І гине все, що було найріднішим.
В окопі на нулі солдат не спить,
Нас захищає й пише рідним вірші.

Про рідний край, що завтра оживе,
Про весну, що прийде й засіє квіти.
В серцях у нас іще любов живе,
І мріють про майбутнє світле діти.

*Циванюк Богдан,
3 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Повертайся, солдате, живим!
Повертайся, солдате, живим,
Я щоденно молюся за тебе.
Хай вернеться живим побратим,
Від біди хай сховає вас небо.

Щоб не чули ви постріл гармат,
І не впали усі на коліна,
Щоб не бачить розривів гранат,
Щоб лишилась жива Україна!

*Атаманенко Вадим,
4-Д клас, Приватний заклад «Дубенська гімназія «Премудрість»,
м. Дубно, Рівненської області*

Боже, дай нам миру!
Боже, я тебе благаю, дай нам миру!
Скільки сліз потрібно ще пролить?
Стану на коліна, помолюся щиро,
бо дитяче серденько болить.

Помолюся, щоб здійснились мрії
про які я мріяв в мирний час.
А останні, ці страшні події
забирають лиш дитинство в нас!

Боже, я тебе благаю, дай нам миру!
Хай закінчиться ця клята вже війна!
Щоб зростав я в вільній Україні
і дитинством насолоджувався сповна!

*Білас Діана,
4-А клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Війна – не сон...

Україно! Тобі ламають крила,
Підпалюють міста, руйнують цвіт.
Відроджується в тобі нова сила,
Хоча мовчить, спостерігає світ.
Нашу міць у вогні не спалити,
Наш народ не боїться «тривоги»,
Ми були і будемо жити
Під вінцем важких перемог.
Війна – не сон, не мара, не уява,
На жаль, така у нас реальність
Ворожа сила, злість лукава
Травмує внутрішню ментальність.
Ми вистоїмо! Буде дім, садок і квіти!
Здолаємо неправду, миру бути!
Верба схиляє свої віти
Нам подвиги героїв не забути!

*Ванін Кіріл,
4 клас, Свалявський ЗЗСО №4,
м. Свалява, Закарпатської області*

Чому?

За що? За що така нам кара?
Чому,- скажіть, - у нас війна?
Невже ми не заслужили
Хоч трошечки добра.

Чому все так почорніло?
Чому зажурена земля?
Невже ми не заслужили
Хоч трошечки тепла.

Ось так невинно помирають,
Горять ті села на землі.
А ми так хочемо скоріше
Почути слово «ПЕРЕМОГЛИ!»

*Владімірова Яна,
4-В клас, ліцей «Гармонія»
м. Рівне*

Війна, на жаль, не сон
Війна, на жаль, не сон,
Це розлучені сім'ї, колись щасливі разом,
Укриття, куди біжимо ми щодня,
Тривога, ракети, що б'ють навмання.
Недоспані ночі, бентежні дні,
Ми живемо й ростемо в цій лютій війні.

Війна, на жаль, не сон, не сновидіння,
Ніби сонце сяє, та не видно проміння.
І птах у небі, та раптом грім,
І знову страх, і знову вулицями дим.
Коли замість казки сирена лунає
І дитина у ванній спати лягає.

Я лист напишу воїну ЗСУ,
Та вірю, що прийде він Татусю.
Хочу сказати йому, що дуже люблю,
Він захищає мене та нашу сім'ю.
Напишу, що чекаю тієї весни,
Де знову всі разом, і де радісні сни.

*Горбатюк Софія,
4-Б клас, Моквинський ліцей,
Березнівської міської ради Рівненської області*

Хай в цілім світі буде мир!
На світі буква «ем» жила,
й дуже самотньою була.
Але зустріла букву «и»,
І зразу стало слово – «ми».
Жило на світі слово «ми»,
дружило зі всіма людьми.
Та якось раз пішло у сквер
і там зустріло букву «ер».
І стало сильним словом МИР!
Попало в пресу та в ефір.
Хай в цілім світі буде мир!

*Даниш Злата,
4 - В клас, Рівненський ліцей «Гармонія»
м. Рівне*

Мир очима дітей
Війна – це вже не сон...
Лиш щасливі сім'ї з'єднані разом...
Та любов у них міцна,
вірна, сильна, неймовірна.

Є на всіх мрія одна,
заповітна, улюблена, щира, крихка
та єдине бажання, тобто ОДНЕ,
Перемога, той Мир,
дай нам, Боже, лиш це!

Мир, Перемога відчувається так:
білесенька квітка сидить на полях,
як взаємна любов серед злих тих людей,
як світла зоря серед хмарних ночей.

*Загурський Арсен,
4 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради
Рівненської області*

Війна очима дітей
Ми не хочем війни,
Не хочемо сліз,
Хочем в мирі гуляти,
І в небі – ясний світлий зір.
Доки не розірвано небо,
Ми бавимось у дворах,
Та війна не дає нам спокою,
Забирає наші ігри, наші сміхи.
Чому хтось нас ображає?
Чому мама плаче вночі?
Чому люди згоряють у вогні,
А ми не можемо поїхати в парк?
Замість іграшок - вибухи,
Замість пісень - крики і стук,
Ми хочемо побачити сонце,
Не чуємо війни, а чуємо страх.
Ми не хочемо більше битви,
Ми хочемо миру для всіх,
І хай розцвітають поля,
А на небі - не буде темних хмар.

*Іващенко Нікіта,
4-Д клас, Приватний заклад «Дубенська гімназія «Премудрість»,
м. Дубно, Рівненської області*

За мир в Україні!
Небесний Отець – тебе я благаю
Вкраїну мою збережи!
Від куль, від ракет,
від горя і плачу

народ наш в обійми прийми.
За мир в Україні,
За сонячні ранки,
За дні без «гудочків тривоги».
Я вірю в майбутнє,
в яскраве дитинство,
де кожен щасливий
І МИР на Землі!

*Кир'янчук Христина,
4-Г клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...
Війна, на жаль, уже не сон.
І сльози падають з очей
Ракети в небі пролітають знов.
Про перемогу мрієм ми разом.
Й чекаємо, коли вже мир настане,
Й війни цієї вже не буде.
Та воїни ще їдуть воювати,
Ми ж про тривогу хочем забувати.
Та віримо всі - це ненадовго,
Вже зовсім скоро нас чекає перемога.
А зараз в цю хвилину десь на фронті
ЗСУ стоїть на нашій обороні.
Та ми не розумієм
Для чого ця війна,
Для чого ця
Тривога
Й ці ракети,дрони?
Не потрібно це нам!
Десь люди плачуть,
Що втратили домівки,
Чи ті ,в яких померли
Їхні рідні.

Нехай усе пройде !
Закінчиться війна,
Усі ми будем разом,
Як одна сім'я!

*Клим'юк Соломія,
4 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Україна єдина

Україна єдина, не зламна, не тиха,
Хоч і темні часи, та ми в серці – світа.
Вітер не зламає, не зруйнує гроза,
Нас єднає любов, нас тримає рідна земля.
Захищають нас герої, стоять до кінця,
Сила в серцях наших, а не в руках меча.
Ми разом, як ланки одного ланцюга,
І слава Україні – це наша дорога!
Тут воля в крові, тут любов в кожному слові,
Тут разом ми сильні, тут разом ми нові.
Хай розцвітає земля, що в серці горить,
Україна єдина – до перемоги йде.

*Ковач Іванна,
4 клас, Дулівська гімназія імені Степана Вайди
Буштинської селищної ради,
Тячівського району Закарпатської області*

Мир очима дітей

Так хочеться миру,
Так хочеться просто жити,
Щоб ніхто не сварився,
Не було на світі війни,
Щоб кожен татусь і матуся
Були разом із нами, дітьми.

*Кравчук Роман,
4-Д клас, Приватний заклад «Дубенська гімназія «Премудрість»,
м. Дубно, Рівненської області*

Мир

Наша країна мирно спала.
Нічого не думала й не гадала,
коли на нас Москва напала!
Топтала нас, палила і вбивала...
Ми стали всі, як один і знали,
що перемога йде за нами!
Ми всі цього слова «Перемога» чекали
І всі вголос один закричали:
«Ми свій дім відвоювали»!

*Леончик Ольга,
4 клас, Висовська філія Цепцевицького ліцею,
с. Висове, Рівненської області*

Осіння пора

Зриває вітер на деревах листя
Й кружляє у повітрі над селом.
Тільки калина вдягнута в намисто,
Милує око край дороги, за ставком.

Ще місяць часу, день був сонячний, погожий.
Раділо серце співу солов'я.
А вже сьогодні для птахів – тривожний.
Чекає їх нерідна їм земля
Збиратись треба у тяжку дорогу,
І відлітати всупереч дощам.
Долати перешкоди та тривогу,
Тому що зимувати треба там.

А навесні, як тільки сонце блисне.
І потечуть струмочками сніги.
Почуєш в синім небі жайвір свисне.
То знай, що повернулися птахи.

*Момотюк Злата,
4-Г клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

За нашу свободу

Свобода - це те, що козак добивався.
Удень і вночі він дуже старався.
Багато таких вже на небі, в раю,
Там летять жайворонки у гаю.
Всім їм казали: «Здавайтеся, браття.
Вам краще померти, ніж в муках страждать!»
Та вистояв мужній народ усі війни.
За луг, за Карпати й пучечок калини!
Незламна воля українців і для усіх вона жива.
А мрія кожної родини - щоби закінчилась війна.
Бо мати сина повернути мріє,
Долонями його дитину гріє,
Яка сиріткою росте вже третій рік.
Але ракети ще літають у наш бік...

*Оченашко Роман,
4-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я мрію...

Я мрію, що настане день,
Коли всі скажуть, що війни немає.
Не буде більше вибухів, сирен...
Усі повернуться...
Усі герої...

І буде мир завжди у нас,
І тато завжди буде біля мене.
Усі радітимуть весні, зимі і літу,
І буде сміх, і радість, і любов.
Родини разом всі зберуться.
Не всі повернуться, на жаль,
І буде сум у деяких родинах.
Ми пам'ятати будемо віки
Тих, хто помер за Україну.

Параниця Марина,

*4 клас, Яринівська гімназія Сарненської міської ради
с. Яринівка, Сарненського району, Рівненської області*

Намалюю мир

Я візьму у руки фарби,
Малювати я люблю
Намалюю Перемогу
Й Україну я своєю.
Намалюю чисте небо,
І світанок без тривоги,
Намалюю маму й тато,
Що всміхаються удвох.
Намалюю Перемогу
Хай закінчиться війна,
Хай світанки без тривоги
Принесе до нас весна.

Свінтозельська Меланія,

*4 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Моя Україна

Де віночки з квіток, де жовта пшениця,
Де розкинулись віти садів,

Є чудова країна,
Могутня, як вітер і сильна, як сталь.
Це не просто країна – це край вільних людей,
Що прагнуть миру і свободи.
Це – наша рідна Україна
З великим розвитком подій.

Тут сонце світліше за все,
Тут гори і море.
І зима сніжно-біла
І кульбабка цвіте у росі.

Я віночок сплету і вдягну вишиванку.
По росі я ранковій босоніж піду.
В ті сади, що так манять мене спозаранку,
Бо я – українка і пишаюся цим назавжди.

*Станіславчик Юстина,
4 клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Україна Ти моя Рідненька
Україна Ти моя Рідненька!
Я люблю тебе, моя ненька
І містечко моє маленьке
І небо над ним голубеньке.
Мирно й гарно ми жили,
Доки кляті москалі,
Горе в дім наш принесли
І коли ми не чекали,
Вороги на нас напали.
Вірю я, що все минеться
Україна відіб'ється!
Наша Ненька підніметься
Сонце знову нам усміхнеться!

*Стасюк Уляна,
4-В клас, Ліцей «Гармонія»
м. Рівне*

Чути вибухи по містах...

Бах, бах чути знову вибухи по містах!
Кожного дня чути вибухи по містах.
Тривога в серці, страх, біль, гнів... Люди пробують втікати...
Окупація... Донецьк, Луганськ, Запоріжжя, Харків, Маріуполь, Крим...
Наші воїни визволять кожне місто, кожную домівку!
Ну коли ? Ну як зупинити цю війну?
Нова весна принесе тепло, нові надії...
Вона має закінчитись нашою ПЕРЕМОГОЮ!
Попереду спокій , мир, життя без вибухів та тривог.

*Бриж Назарій,
5 клас, Яринівська гімназія Сарненської міської ради,
Сарненський району, Рівненської області*

Війна, на жаль, уже не сон... (білий вірш)

Зло та добро зійшлися у герці,
шабля з мечем схрестились в двобої,
козак з москалем зустрілись у кривавій битві;
шугають у небі ракети;
скрізь страх та безвихідь...
Затори:
звідусіль утікають нажахані люди.
Стріляють танки, бомблять літаки...
Ворожі солдати намагаються взяти
серце України та її народу;
кривавий лідер ворогів хоче крові та страх.
Сам на сам ми з підступною росією,
ЄС «не може» дати те, що потрібно для України...
Усі ці жахливі події й новини
Тріщать у моїх слухових апаратах,

які навіть на сон у ту ніч
я не захотів знімати,
щоб нічого не пропустити!!!
Якби ж то це був просто сон,
то вірш був би справді білим...

*Валько Уляна,
5-Б клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскині, Сарненського району, Рівненської області*

Герої не вмирають

Зустрічає мати
Воїна солдата
І брати і сестри
І усе село.
Коридор із квітів,
Сонце ясно світить
Лиш рида матуся,
Плаче все село.
Сину, рідний сину,
Нащо ти загинув?
Нас усіх покинув,
Янголом злетів?
Я ж тебе чекала,
Ночі недосипала
Тебе виглядала
Коли ти прийдеш
Ну, а ти вернувся
Назавжди додому
У небеснім війську
Ти тепер в строю...
Ну, а ми назавжди
Будем пам'ятати
Воїнів-солдатів,
Що впали у бою.

*Гаркавенко Марія,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Я голосую за мир

Я голосую за світ без війни.
За тихі світанки й спокійні сни.
За сміх дітлахів на широких ланах,
За сонце у вікнах не вогонь у містах.
Я голосую за чисте, блакитне.
За небо де птах розправляє крило.
Де люди не знають, що значить тремтіти,
Від вибухів, страху і зла...

*Годунок Ніна,
5-Б клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскині, Сарненського району, Рівненської області*

Війна, на жаль, уже не сон...

Горить земля, здригає небо,
Летять снаряди у імлі.
Так серце б'ється, жити треба
Хоч біль палає на чолі.
Так вірю сонце знов засяє
Зітре весь морок, гнів і страх
Весна надію повертає
І мир настане в наших днях.

*Гриновецька Вероніка,
5 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Змучена рідна земля
Змучена рідна земля
Так настраждалась війною,
Плаче від горя вона
Через полеглих героїв.

Согне, ридає, горить
в полум'ї в тяжку годину,
Всюди лиш смерті та дим
В смутку вже тоне країна.

Поки нам вистачить сил,
Наша надія не згине.
Я голосую за мир,
Бо він прийде в Україну

*Дубова Маргарита,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Війна, нажаль, уже не сон...

Війна, нажаль, уже не сон... Не вигадка, не примаріння.
Гримить вогонь, і сльози падають як камінь.
Вже стільки болю, стільки ран та не зламає нас навал.
Ми крізь вогонь, крізь ураган йдемо, щоб правда запалала.
Руйнуються міста й мости. Горять домівки й долі гинуть.
Але вона не назавжди, бо скоро прийде перемоги ранок .
І мир повернеться, мов вічність, щоб назавжди єдина була у нас.

*Зейда Максим,
5 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

Хай прийде весна ПЕРЕМОГИ

Падає лапатий сніг.
Застеляє луг і поле.
Для дітей-це радість, сміх.
Для солдатів- холод, горе.
У морозну сніжну ніч
бережуть наш сон і спокій.
Їм би грубка й тепла піч

Щоб зігрітись й відпочити.
Та настане знов весна.
Розцвітуть у лузі квіти.
Перемоги прийде час
Щоб усі могли радіти.

Іванчук Ірина,

*5 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

Я чекаю хороші новини

Знову лютий лютує.
А коли ж та весна
вже настане у нашому краю?
Коли ж прийде весела, дзвінка, голосна,
Й перемоги пісні заспівають?
Я чекаю, чекаю приходу весни.
Я чекаю хороші новини.
Що у нашій країні радітимуть всі.
Прийде спокій і мир в Україну.

Козакевич Софія,

*5 клас, Опорний заклад «Дядьковицький ліцей»,
Рівненської області*

Тисяча днів

Тисяча днів були важкими...
Тисяча днів були нелегкими...
Тисяча днів були нестерпними!
Тисяча днів були жахливими...
Усі ці дні були незламними...
Тисячу днів тому я думала, що війна дуже швидко закінчиться.
Хм... Наївна.
Ось уже тисячу днів!
Бо й досі вірю...

Летять лелеки
Летять лелеки...
Летять ракети...
Вогонь, смуток...
Палаючий біль!
Розпач глибокий...
Немає улюбленої бібліотеки,
школи, іграшки...
Немає дому!
Летять лелеки...
Чи є надія?
На мирне небо, щасливе життя?
Дивлюся ввись - бачу спокій,
впевнені помаху крил на синьому тлі...
І так хочеться життя без війни!
Біжу до мами.
- Все добре, доцю?
- Так, добре.
Бо в серці людському, в глибинах душі
Іскра надії завжди горить!

*Мельничук Катерина,
5 - А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Мир на землі
Мир на землі і щастя в очах
Хочу, щоб бачили діти усі,
Тато із донею йде на плечах,
Чути веселі усюди пісні.
І снайпер не буде більше вбивати,
Квіти розквітнуть у всіх бліндажах,
Стежку протопче дитина до хати
Й разом закінчим війни чорний жаж.

*Оченашко Богдан,
5 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я так хочу жити без війни!
Я так хочу жити без війни!
В сховище не бігати ночами,
З друзями пограти у дворі,
Тата бачити завжди.
Я так хочу жити без війни!
Зібратися родиною разом,
Не тільки я і брат, і мама,
А й тато, дядя, тьотя, вся рідня.
Я так хочу жити без війни!
Зустріти всіх, хто виїхав колись.
Навчатись, жити і радіти,
Що в нас закінчилась війна.

*Прокопчук Софія,
5 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області.*

Безстрашні і мужні наші герої
Безстрашні і мужні наші герої
На захист країни стати готові,
Вони всі незламні, як наша земля,
Доводять вони це все кожного дня.
Зірко, на небі палай ти завжди,
Для нас усіх перемогу знайди.
Вороги люті напали на нас,
Стати на захист країни нам час.
Прийде ще мирна весела пора,
Буде щаслива уся дітвора.
Любіть Україну, вона в нас одна,
Ріднішої в світі вже більше нема.

*Рибак Юлія,
5 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Війна прийшла, як чорний звір

Війна прийшла, як чорний звір,
Як ніч була, як всі ми спали.
Тепер лиш горе звідусіль:
Вже хто в бою, а хто в підвалі.

Горять поля, горять міста,
виття сирен та крик тривоги.
Такий вже час страшний настав,
І де чекати допомоги?

Надіє є в серцях жива.
Нам мир виборюють солдати.
Лише борись, лише згадай,
Для них потрібно помагати!

Єднаймося, ще буде мир!
До нього приведуть дороги.
Для цього нам не бракне сил.
Борімося задля перемоги!

*Ромашук Роман,
5 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

Слава Україні

Мати -Україна
Рідна, серцю мила
Скільки ти стерпіла?
Скільки сліз пролила?
Через тих чужинців
Лютих, злих ординців.

Що прийшли з війною
Страшною злобою.
Хай згине чума ця
Рашистська ганебна.
Дай же, Боже, щастя
На землю стражденну!
Хай заколосяться ниви новим жнивом
Героям всім Слава! Слава Україні!

*Сахнюк Ольга,
5-Б клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»
Рівненського району Рівненської області*

Світло переможе темряву!
Україно прекрасна і мила,
Ти моя найрідніша країна!
Вільна й сильна, як воля і слава,
Ненько свята, ти моя сила!

На українських полях зацвіли
Квіти жалю, суму й війни,
Та в темряві цій з'явилася квітка нова –
Квітка любові, тепла і добра!

І ця квітка розквітла без меж,
І в душі кожного збережеться авжеж.
Незалежно від того, що триває війна,
Нас рятує квітка добра.

*Стецюк Іларія,
5 клас, Рівненська гімназія № 20,
м. Рівне*

Мир єднає людей
Мир – це те, що єднає людей,
Об'єднує душі й серця.

Не хочу бачити ворожих очей,
Хай будуть добра озерця.

Для війни не потрібно багато,
Можуть бути й маленькі речі,
Кривднику легко себе захищати,
Але як дивитися в очі?

Тяжкою буває образа,
Багато горя принесла!
Людина має пам'ятати:
Мир – це спокій і теплота!

Стрілець Юрій,

*5 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

Слава Україні

Квіти ранні у саду
Про весну звіщають,
Та сумні вони, сумні,
Бо, напевне, знають,
Що війна на землю рідну
Миттю прилетіла,
Що і сонечко і небо,
Й людей засмутила.
Нехай ворог ненависний
Якскоріше згине.
Слава нашим Збройним Силам!
Слава Україні!

*Ткачук Юлія,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Я голосую за мир
Я голосую за мир,
І за спокій в країні!
За гарні будівлі в містах,
За ранок спокійний!
Без тривоги, вибухів,
Втрат, руйнувань.
Щоб не звучало слово «загинув».
Щоб зустріли жінки, батьки і діти
сина, батька, чоловіка й сильно обняли.
Щоб не знали люди горя й плачу.
Та ніколи не втрачали рідних.
Щоб жили ми всі спокійно,
І не знали, що таке війна...
Бо війна – біль, та розбите серце назавжди.

*Чурилович Мирослава,
5-А клас, Березівський ліцей,
Сарненського району, Рівненської області*

Лист солдату ЗСУ
Здрастуй, солдате! Незламний борець!
Ти охоронець маленьких сердець!
Ти – найсильніший і непокірний,
І нашій неньці Україні ти завжди вірний.
Я – Мирослава, пишу тобі, подяку складаю
Щодня молюсь Богу і в Нього благаю...
Хай береже тебе і стереже,
Бо ЗСУ – це найцінніше, що в нас зараз є.
Ти щодня в небезпеці, в окопі сидиш,

Ворога знищуєш, в думках додому спішиш
Де тебе чекає сім'я:
Мама, дружина, доня твоя.

Додому вертайся живим, я прошу
Про мир, перемогу дуже молю!
Хай не плаче жодна українська сім'я,
Хай буде щасливою наша рідна земля!

Ярута Софія,
*5-Б клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»
Рівненського району Рівненської області*

Війна, на жаль, уже не сон
Війна, на жаль, уже не сон,
Триває довго, мов життя.
Шукає міни пес Патрон,
Щоб закінчилася війна.

Ніхто не чекав такої біди,
Але прийшла вона до нас.
Батьки виглядають своїх синів,
І молимося всі повсякчас.

Малі й дорослі хочуть миру,
Але не йде ще він до нас.
А мужні воїни України
стоять щитом увесь цей час.

Барабанюк Василина,
*6 клас, Оженинський ліцей №2 Острозької міської ради,
Рівненського району, Рівненської області*

Слава Героям!!! – вірним синам !!!

Літо скінчилось, зима наступає
А рідна країна іще потерпає,
Від болю та втоми сльозами умита.

Червоною кров'ю земля залита.
Ворог лютує, бомби скидає
Мирні міста та села руйнує
Ворог безжалісно сім'ї вбиває,
Невинних дітей з – під завал витягають,
Скільки ще горя, біди пережити?
Адже так хочеться в мирі всім жити,
Дітям до школи вільно ходити
А хліборобам – пшеницю ростити.
Де в світі правда? Довго чекати?
Доки скаженній війні панувати?
Скільки в полоні хлопців страждає?
Скалічені душі, голодом зморені,
За рідну Україну і землю єдину,
Вони помирають...
Але даремно життя віддають,
Землю рідненьку вони – бережуть,
Щоб ворог той лютий навік зрозумів.
Це – Україна – батьків і синів !!!
Слава Героям!!! – вони не вмируть !!!
Слава Героям!!! – вірним синам !!!

*Брікнер Андрій,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

ЗСУ нас захищають
Нікому не потрібна ця війна!
Руйнує сім'ї і долі вона.
Страждають діти без батьківського крила.
Плачуть за родиною, якої вже нема...
У клешнях ворогів проклятих
знаходяться дорослі і малята.
ЗСУ на фронті нас захищають,

що за ними Україна і родини – знають.
Воюють, щоб над нами хмаринки пропливали,
а не клятї шахеди і ракети пролітали.
Нехай же Перемога якнайшвидше прийде
і в Україну мир приведе!

*Воронюк Олександра,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзювльського
Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Перемоги нам, ясного неба!

Пахне мир життям і добром,
щастям, сміхом дитячим, теплом...
Любов'ю і спокоєм це слово покрите,
щирістю й згодою людською обмите.
Хлібом свіжим і смачною кавою
пахне слово це ще забавою
діточок, що гуляють з батьками...
Коли мир, то є татка і мами...
...А війна пахне кров'ю й сльозами,
знищеними селами і містами...
Запах горя й біди в цьому слові
і немає ні краплі любові...
Страшний біль є і чорна розлука...
В путь останню проводять онука...
Бурі плями кругом на землі...
Дуже страшно писати мені...
...Ми не хочем! Війни нам не треба!!!
Перемоги нам, ясного неба,
миру треба, спокою і щастя!
В ЗСУ і народу все вдасться!
Оркам клятим бажаю програти.
Україні ж – віки процвітати!

*Ігнатишин Артем,
6-Б клас, Горбівська гімназія,
с. Колочава, Закарпатської області*

Дякую!
Недумано, негадано
прийшла до нас війна.
Накрило землю градами-
здригнулася земля.
Метались люди з острахом:
куди втікати їм?!
Збирали речі поспіхом,
Лишаючи свій дім.
Боліло серце матері
І плакала душа!
Напали з автоматами
І син сказав : «Пора!
Війна прийшла проклятая!
На захист стану я!
Хай буде смерть розплатою!
Бо це – моя земля!»
Котився біль сльозиною,
а голос наче зник:
ще вчора був дитиною,
сьогодні – захисник!
Скажу тобі я: «Дякую!»
Вклонюся до землі:
своїм життям завдячую
тобі солдате мій!

*Костюк Іванна,
6-А клас, Обарівський ліцей Городоцької сільської ради
Рівненського району Рівненської області*

Оживають розстріляні квіти
Оживають розстріляні квіти,
Злітають до неба крилами болю.

Їх тінь не зникає у великому світі,
А шириться світом поволі.
Можливо, впізнали - це правда тяжка.
Солдати заховані болем.
І плаче тихенько мати стара,
Пригадує сина, який загинув за волю.

«Сину, мій сину, розстріляна квітко, чи буде продовження бою?

НІ!

Не треба нам болю! Не треба нам втрат!
Краще мир на Україні та волю!
Визволити наших героїв з кайдан,
Показати їм, що таке воля...»

Нехай же розквітне розстріляний світ,
У вільній, оновленій долі,
Хай більше ніколи не бачить цей світ
Ні сліз, ні крові, ні болю...

Коцюбей Валерія,

*6 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Голубка миру

Голубко біла, ти лети у світ,
Хай буде мир у небі голубому.
Бо голуб миру, кажуть, з давніх літ,
Приносить радість родові людському.
Голубко біла, ти лети у світ,
Хай буде мир у небі голубому!

*Кузьмич Вікторія,
6 клас, Клеванський ліцей №1
Клеванської селищної ради Рівненської області*

Мир очима дітей

*Я єсть народ, якого правди сила
Ніким звойована ще не була...*

П. Тичина

У світі є два протилежні слова:
Мир - і війна, війна - і мир.
Ми, діти війни, вчимося в укриттях
Під загрозою повітряних тривог,
І з нетерпінням чекаємо нових перемог.
Наші дороги, хоробрі воїни,
Ви залишили свої домівки,
Та з перших днів війни стали на сторожі
В оборону рідної землі.
Шлях пекельний проходите щодня,
Бо дороги назад нема.
За вами - наші села і міста,
І щедра українська сторона.
Ніякий лютий ворог не здолає ЗСУ,
Перемогу наближає кожен воїн, він - герой.
Ми вистоїмо - я це знаю!
Дорогою до рідного краю
Освячені усі шляхи солдатські.
Ще трішки - і сонце Миру
Засяє над Україною.
Щасливими будуть усі:
Мами, тата, і їхні малята.
Ніхто не хоче страшної війни,
Нехай панує спокій у рідній стороні!

*Левурда Соломія,
6-А клас, Бедевянський ліцей,
Тячівського району, Закарпатської області*

Не сон, а жах
Не сон, а жах
Прийшла війна безжальна
Замість сміху – руїни, страх і біль
І небо вкрите димом землі.

Горять будинки, страждають діти,
Кров'ю вмивається земля.
Мрії, плани та надії
Зруйнувала люта ця війна

Та не зламати дух народу,
Він нездоланний, як завжди
Стане він на перешкоду
Прибере загарбників з землі.

Настане мир і спокій
Засяє сонечко вгорі,
І птахи знову заспівають
Коли мир буде на нашій землі.

*Олицька Олександра,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Мойй Україні
Моя Україно,
прекрасна країно,
я хочу, щоб мир був
на рідній землі!
І ще дуже хочу,
щоб всі повернулись

Захисники й Захисниці
додому живі!
Моя Україно,
рідненька країно,
я хочу, щоб діти
з батьками росли...
А ще дуже хочу,
всім серцем бажаю,
щоб всі українці
у щасті жили!
Моя Україно,
прекрасно країно,
чудова, єдина,
найкраща моя!
Моя Україно,
прекрасно країно,
люблю усім серцем,
Вітчизно моя!

Паламар Вікторія,

*6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявкульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Дядечку – Захиснику України

(Присвячується дядечку, Паламарю Геннадію Миколайовичу)

...Позавчора з тобою по мобілці розмовляли...

Кожне слово ловили. Не перебивали.

Вчора разом вітання з Різдвом ми читали.

Ну а потім сиділи й сльози всі витирали...

Дядю Гено, рідненький, чи довго чекати
тої миті, як з тобою будемо святкувати?

Ми за тебе, дядю Гено, молимося щодня
і бажаєм, дорогенький, спокійного дня.

Тебе, вірим, захистить родинний оберіг.

Ще бажаєм, щоб Господь життя Захисників зберіг.

Мрію я, щоб закінчилась війна ця проклята
і бабуся дочекалась синочка – солдата.
Пам'ятай: тебе всім серцем любим усі ми!
Подвиг твій і побратимів в пам'яті завжди!

*Рудаков Владислав,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзювельського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

ЗСУ переможуть!

Проклята війна в Україні триває.
Ніхто в Україні спокою не має.
Сирени гудуть і тривоги лунають...
Коли це закінчиться, люди не знають.
Гинуть матусі і діти маленькі...
Без дому лишаються люди старенькі...
Діти спокійно не вчаться у школі...
Цього не забудем ніколи! Ніколи!
Не вибачим цього ми вам, рашисти!
Ви поступаєте так, як фашисти!
Та ЗСУ вас переможуть!
Повернути мир воїни зможуть!
Від орків проклятих звільнять країну,
рідну нашу неньку, дорогу Україну!

*Сень Анна,
6 клас, Рівненська гімназія № 20,
м. Рівне*

Мир – мрія людини

Мир – це чудово, це спокій, безпека!
Мир – це сім'я за столом, це родини!
Спокій і мир – мрія людини!
І не у фільмах, а тут, у житті,
Тиша й любов потрібні мені.
Мрія моя – це щаслива сім'я,

Разом усі, а не десь за кордоном,
Щоб за столом усі одним колом.
Мріємо разом і будемо дбати,
Злагоду й мир у країні щоб мати.
Світ стане кращим, коли є мета:
Злагода, спокій, родина одна!

*Святюк Валерія,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Ми ще будем процвітати!
Ви звірі, москалі, не люди!
Ви кровопивці, душогуби!
Ввірвалися у наші хати...
Знущались з мами. Вбили тата...
А діти? У чому винні діти?!
Вони хотіли просто жити!
Міста ви наші розгромили
і землю кров'ю всю залили!
Як жити будете на світі?!
Дорослі снитимуться й діти...
Усі, кого замордували,
докором совісті щоб стали!
Які жахливі ваші дії!
Та наші збудуться ще мрії.
Ми вистоїмо! Ми переможемо!
Та вас ніколи ми не зможемо
пробачити та все забути,
бо пам'ятаємо ми муки,
які чинили з нами ви,
ненависні всім вороги!
Тож згиньте ви, кати прокляті!
А ми ще будем процвітати!

*Слюсар Яна,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Воїнам Світла і Добра
Захисники! Герої! Патріоти!
Воїни Світла і Добра!
Хай Бог Вас всіх оберігає!
Вам довгих літ і від людей - тепла!
Уклін вам до землі й подяка дуже щира
за те, що Україну захищаєте!
А ще, рідненькі, Вам багато щастя й миру.
Повагу й славу Ви велику маєте!
А тим, хто із птахами вдаль полинув,
Героям нашим, що із нами вже немає,
всім вічна світла пам'ять навіки!
Живий хай кожний Патріотів пам'ятає!

*Смалько Ольга,
6 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Україно, доле моя!
Україно, доле моя!
Озирнувшись - всюди біда.
Рідна земля здригається
від болю...
В окопі Захисник, б'ється
за волю.
За неньку боротись не втомлюсь...
Щосили.
Йду в бій, моя Україно!
Хмельницького булаву
Беру із собою,

Щоб клятого ворога, змести з росою!
Переможний ранок настане для нас.
Україна розвікне назавжди!!!

Столярчук Вікторія,
*6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявкульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Я дякую Вам, Герої!
Я дякую Вам, Герої,
що бачу спокійні сни,
що можу навчатися в школі,
чекати приходу весни...
Я дякую Вам, Герої,
за те, що зі мною рідня,
що ми у своєму домі,
що чую я спів солов'я...
Вклоняюся низько, Герої,
я перед Вами завжди.
Героям всім нашим слава!
Про подвиги пам'ять – віки!

Тарасюк Анна,
*6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявкульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Вам, Найкращі, велике спасибі!
Я сиджу за святковим столом
із батьками у теплій квартирі,
бо прийшло довгождане Різдво.
Тож лунають вітання скрізь щирі.
Є запечене м'ясо й ковбаска,
із горішками є в нас кутя.
І узвар ми п'ємо з сушини...
Але вас, рідні, в домі нема,

бо для того, щоб ми святкували
і сиділи усі за столом,
наші Воїни ночі не спали,
і ділились водиці ковтком...
Хай рік 2025 стане переможним!
Дуже хочеться цього мені!
Вам, Найкращі, велике спасибі
і уклін низький до землі!

*Харчук Анна,
6 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Перемога

Настане день, і ти розплющиш очі
Можливо, вранці чи то серед ночі.
Не через вибухи або сигнал тривоги.
Від пари слів: «Вставайте! Перемога!»
Ти підведешся... І сповзеш по стінці –
Ми вільні, ми живі, МИ - УКРАЇНЦІ!

*Хом'як Роман,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Українським Титанам

Таких, як Ви, більше немає!
Ви - України цвіт!
Вся Україна Вас благословляє
й бажає сотню літ!
Титани всі Ви українські!
Герої! Патріоти!
Бажаєм ворога ми Вам
найшвидше побороти!
За захист дякуємо Вам!

Живіть багато літ!
Найкращі з кращих! Слава Вам!
Ви – український цвіт!

*Цимбалюк Вероніка,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявувського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Я мрію...

Війна – це журба, сльози й біда!
Нам потрібний мир, як повітря і вода!
Потрібний нам мир і потрібна Перемога,
а ще Захисникам потрібна додому дорога!
Я мрію, щоб захисники додому повернулися,
живими до матусь своїх пригорнулися,
щоб їх стрічали любі діточки,
із радості щоб заспівали пташечки!
Я мрію, щоб по небу лиш хмарки пливли,
навколо квіти гарні щоб цвіли,
щоб гул ракет не чули більше люди
й не сновигали щоб шахеди всюди,
щоб в сховище не бігли всі ховатись,
щоб діточки могли спокійно гратись...
Я вірю: мирне завтра скоро буде,
але про подвиги Героїв народ наш не забуде!

*Шулятьєв Матвій,
6-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявувського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Наші Воїни найкращі!
Наші Воїни найкращі!
Сміливі вони і мужні,
незламні, віддані, хоробрі!
Вони і сильні й дуже дружні!

Свого побратима кожний
підтримає, допоможе,
поділиться скибкою хліба
й прикрити собою може.
Ми дуже Вас поважаємо!
Найкращі! Ви всі Герої!
Наснаги й витримки бажаємо
і Перемоги в двобої!

Божук Софія,

*7-А клас, опорний заклад «Бугринський ліцей» ,
Рівненського району Рівненської області*

Війна, на жаль, уже не сон
Війна, на жаль, уже не сон,
І в Україні гинуть люди...
Страшна прийшла до нас біда,
І біль пекучий палить груди.
Військові наші – ЗСУ
Пішли у бій за волю й перемогу.
А я до Господа щодня молюсь,
Благаю щиро: « Верни всім татуся додому!»
Хай знову сонечко для нас засяє,
Повернуться на Україну журавлі;
Блакитне небо вибухів не знає,
І запанує мир на радісній землі!

Гурцик Вероніка,

*7-В клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Зруйнована мрія
Вже не один рік триває війна,
Життя людей, на жаль, забирає вона.
Руйнує будинки, заводи, мости...
Гинуть тварини, горять ліси.

Війною знищена родюча земля,
Ракетою розбита домівка моя.
Зруйнована мрія, зруйнована доля,
Кров'ю сплачена наша воля.

Цьому жаху немає ні кінця ні краю,
Рікою вже ллються сльози із лиця.
Могли б припинити все в одну мить,
Та демонів тих душа не болить.

Дуда Софія,

*7-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Лист захиснику

Мій воїне, захиснику,
Тобі рядки ці шлю з любов'ю.
Ти – світла віра у весну,
Ти – щит, що прикриває долю.

Там, де вночі віють вітри,
Де у полях тремтить тривога,
Ти йдеш вперед – вперед завжди,
Щоб нам стелилася дорога
Далеко ти, та кожен день
Молюсь, щоби ніким не був здоланий,
Щоб сонце в серденьку не згасло,
Щоб дух твій залишався з нами.

Тримайся, рідний, знай одне:
Молитва лине за тобою.
Я вірю: ти повернешся живий
І знову будеш тут зі мною.

*Климчик Марія,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Алея слави

Алея слави, мов жива стежина,
У міста веде нас крізь роки й віки.
До могил, хто рідний край покинув,
Щоб мир і світло зберегти.

Харків тримає свободу крізь втому,
Маріуполь незабутий, але сповнений втоми.
Одеса незламна, непереможна,
Крим-це сльоза наша тривожна.

Я не хочу війни, я бажаю свободи!
Хай зникнуть навіки страхи та тривоги!
Хай перемога здолає негоду!
Нехай Україна відчує свободу!

Я мрію щоб люди в мирі жили,
Віру та щирість свою берегли.
Бо в серцях українців герої живуть,
Свободу та Гідність вони нам несуть!

*Мартинюк Денис,
7 клас, Мізоцький ліцей,
селище Мізоч, Рівненської області*

Акровірш

Яскраве сонце в небі сяє,
Гармонія в серцях живе.
Обійми щирі всіх єднають,
Любов у світі хай цвіте.
Об'єднані ми в спільнім слові,

Скажімо: «Ні!» кривавій млі.
Україна вільна у любові,
Юна й сильна на землі.

Завжди хай буде мир і сила,
Ангелик буде на плечі.

Мрії збудуться щасливо,
мИр панує в серці всім.

*Пацкан Поліна,
7-А клас, Буштинський ліцей Буштинської селищної ради
Тячівського району Закарпатської області*

Війна, на жаль, уже не сон
Війна, на жаль уже не сон,
Наші серця всі б'ються в унісон,
Щоб вижити у цьому світі,
Щоб вирости наші майбутні діти.

Для того, щоб нам всім жилося краще,
Для того, щоб батьки й нащадки наші
пишались нами і гордились нами, -
Будьмо єдині в битві з ворогами!

В єднанні – сила, в правді – наша суть,
Хай крізь вогонь і темряву ідуть.
Не зломить нас ні ворог, ні біда,
Бо Україна в серці назавжди жива!

Ми світлом правди зітремо цей морок,
Розвіє в прах і зникне хай наш ворог,
Хай вільний птах у небі заспіває,
А наш народ у мирі процвітає!

*Поцікайло Поліна,
7-Б клас, Тріщинський ліцей
Сарненської міської ради Рівненської області*

Війна

24-го лютого зранку
На нашу країну вдерлися танки,
І міста й села,
все руйнували
На своєму шляху ,
нічого не залишали
Як важко нам та нашій країні
З красивого міста лишились руїни
Тривога, жах, розпач
Як ці слова забути?
Чому неможливо, знов собою бути?
Ховалися люди,
Від всіх цій подій
Окупанте, не смійся, ти вже лиходій
Наші захисники, справжні герої
Деякі з них лишились на полі
Ми все пам'ятаємо,
Не забудем той плач
А ти все ж той самий,
бажаєш невдач
Хтось втратив
Свої власні будинки,
Які жорстокі
Ці ваші вчинки
Страх і біль
поселився у нас,
Та вогник свободи,
ще не згас
Попри всі твої злі дії
В українських серцях

Купа надії
Малі діти, за мить стали дорослі
Звідки в тебе стільки злості?
Зруйновані музеї і квартири
Що тобі прості люди зробили?
Ворог, послухай,
тікай звідсіля!
Україна завжди буде наша земля!

*Рижса Анна,
7-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир, бо хочу, щоб небо було синім, а не чорним від
диму,
Щоб життя було яскравим, а не сірим, тьмяним.
Хай сміються діти всюди, квітнуть вишні у садах,
І нехай у кожному серці живе радість, а не страх.

Я голосую за мир, бо знаю, що навіть розбите можна відновити.
Мир починається з простих дій: щирих слів, світлих усмішок і
підтримки,
Кожен із нас цей світ сьогодні може на краще змінити,
Щоб у новій Україні процвітати й жити!

*Роговик Злата,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Хто б міг подумати

Хто б міг подумати, що ми
Що в двадцять першому столітті
Ми будемо жити в час війни
Яку принесли нам сусіди

Війна була жахливим сном,
Який собі не уявляли
То впав снаряд по-під вікном,
Щоб ми спокійно вже не спали

Хтось біг ховатись у підвал
Хтось біг у розпачі в нікУди
І від жорстоких катувань
теж натерпілись наші люди

Три роки уже, як ракети літають
Сотні безсонних, тривожних ночей
Землі Вкраїнські спокою не знають
Спокій лиш в мріях у наших людей

Для нас, для дітей, дитинство зламали
Вбивають, стираючи з лиця землі
Та українці зможуть пекло подолати
Не лише вистояти, а й перемогти!

«Борітеся —з поборете», - писав Кобзар
Віє знав, що українці духом сильні
І хоч страшний для України час настав,
Та, в решті-решт, ми люди вільні!

*Романюк Назар,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Клята війна

Сонце за містом спати сідає
Втомлено плаче рідна земля
Воїн в окопі тривожно дрімає
Вдома на нього чекає дитя

Де ти, все добре? спиш ти, мій татку?

Ти десь далеко, нема і нема
Змучено стала, стривожена мати
В ніч виглядати з пустого вікна

Молимося, люди, за нашу країну
Нехай скінчиться ця клята війна
Пригорне тато до серця дитину
Мама зрадіє, хоч зараз сумна

Семенова Ганна,

*7 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я голосую знов за мир!

Я голосую знов за мир!
Нехай війну поглине вир,
Засяє сонце в Україні.
Я голосую знов за мир
У нашій зболеній країні.

А цю пітьму воєнну
Ми хочемо забути
І Перемогу певну
Над ворогом здобути!

Бо ця війна проклята
Всі сім'ї роз'єднала.
Не бачать діти тата -
Й сумною стала хата.

(На жаль великий)
Моря і гори у країні –
Все хоче знищити війна,
Тому ми землю України
Боронимо тепер щодня.

Чекаєм друзів з-за кордону...
Коли ж повернуться вони?..
Любов і дружбу, нашу мову
Не заберуть у нас кати!

Не залякає нас орда,
Ми маєм силу роду.
Розстане з снігом вся біда,
І буде щастя для народу.

І вибухи, й руйнації, й ракети -
Ми, друзі, все переживемо,
А нашу любов, милу Україну
До ладу разом приведемо.

*Семенюк Вікторія,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненська обл.*

5 година ранку

5 година ранку, спала я ще у ліжку
Тут затряслись фіранки, впали з полиці книжки
Мама прийшла будити каже – «Бігом збирайся»
Чути надворі вибух - люди кричать «Ховайся!»

Зараз складу в валізу, тільки лише важливе
Жаль, що усе не влізе, візьму лиш особливе
Фото сім'ї у рамці, воду та трішки їжі
Будем тікати вранці, поки іще не пізно.

Мамо, давай скоріше, тато до нас заїде
Потім нас вдвох залишить, сам в оборону піде
Страшно нам двом втікати, але ще є надія
Будем її плекати, буде ще мир, я мрію.

І розцвіте країна, будуть сміятись діти
Все оживе в руїнах, стане добро на світі
Виборють мир солдати, і це я точно знаю
Прийде додому тато, щоб нас усіх обняти.

*Синяк Марія,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненська обл.*

Так хочеться повірити у диво

Так хочеться повірити у диво,
Закінчиться ця проклята війна.

І обійму я татуса сміливо,
Висока ж бо заплачена ціна.
Нехай минають всі ворожі кулі,
Твій Ангел-охоронець не засне.

Ще накує багато літ зозуля,
А Бог на сім замків біду замкне.

Я знаю, тату, що любов батьківська
Сильніша бурі і страшних стихій,
Але є ще любов - любов до України,
Люблю і не втрачаю я надій.

Я знаю, тату, буде перемога,
Блакитно-жовтий стяг замайорить,
Зашелестить пшениця в чистім полі,
У пеклі окупант дотла згорить.

Усі одягнемо вишивані сорочки,
Підем з родиною ми в український храм.
Та будемо молитись щиро Богу
За те, щоб волю Україні дав.

Ніколи не забудем, не пробачим
Смертей та сліз, знеболених сердець.
Ми будем в Україні панувати,
А катові настане вже кінець.

*Соцька Оксана,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Війна нажаль уже не сон

Війна нажаль уже не сон...

Не сон, не розповідь, не казка.
А вторгнення російського війська,
Які прийшли, щоб нас урятувати.

Війна нажаль уже не сон...

Забрали всіх на полігон:
Найкращих доньок і синів.
Не вистачить тут навіть слів...

Війна нажаль уже не сон...

Триває довгих 11 років.
Ведуть солдати бій жорстокий,
Життя своє за нас всіх віддають .

Війна нажаль уже не сон...

Життя не буде вже колишнім,
Не дочекалась мати сина,
Донька - люблячого тата,
Дружина - втратила опору.
Хіба вони всі винні в цьому?

Війна нажаль уже не сон...

Та нам потрібна Перемога!
Щоб закінчився бій, полон!
І щоб не чули ми сигнал «Тривога!»

*Ткачук Меланія,
7 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської області*

Герої не вмирають!

Мій син – герой, сказала мати!
Скільки болю та сліз принесла ця війна.
Герой, мов той Ангел-хранитель, береже наше життя.
Руїн багато, а скільки життів забере ще ця війна?
Герої не вмирають!
Вони живуть у кожному із нас, сльози скорботи не будуть
прощені нікому!
Тільки одна мрія у нас – хай буде мир та перемога!
Герої... он той хлопчина, і он той... Усі вони ангели на небі.
Герой – не той який не боїться смерті, а той який береже наше життя.

*Усач Соломія
7-А клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

Війна, на жаль уже не сон...

Зима... Лютий... Четверта ранку
Здригнулась Україна і її народ.
Проснулись всі і думали спросоння,
Що це все сон, глибокий і міцний.
Аж ні, сирени заревіли
І радіо на всю гуде:
- Це що таке?
Війна уже не сон, не мара там якась зимова,
Не страх у снах, не казка для дітей.
Вона ввірвалася, як хижий звір,
Роздерла спокій, знищила всі мрії....
Не снилось нам, що небо буде чорним,
що крик людський лунатиме крізь стіни,
що мама не побачить більш дитини,

що в укриттях сидітимем години.
Війна - не сон, що зникне на світанні
Війна - це справжні втрати, біль і кров.
А наші мужні воїни-солдати
Покажуть світу свою силу і любов.
Війна, на жаль, уже не сон....

Хоменко Дарія,

*7-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Наші захисники

В Україні йде війна, вільний край горить,
Але кожен захисник на посту стоїть.
Береже він рідний дім, землю і родину,
Щоб єдиною повік була Україна.

Кулі свищуть, грім гуркоче, але дух міцний!
Наші воїни безстрашні стають в один стрій.
За відвагу вдячна дуже, за любов, надії,
За країну, за дітей, за здійсненні мрії.

Знаю: горе ворогам, що до нас прийшли,
Вірю: в мирі жити нам на рідній землі!
Україна – світлий край волі й перемоги,
До майбутнього ведуть нас усі дороги.

Шпак Вероніка,

*7-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир, за спокій і щастя українського народу!
Щоб зникло слово «війна», щоб процвітала рідна земля,
Щоб воїни зберегли своє життя й живими повернулися додому.
Я голосую за волю, за братерство дружніх народів!

Щоб птахи спокійно піднімалися в небо, щоб повернувся спів солов'я,
Щоб не літали над землею «шахеда».

Я голосую за мир, за квітучі сади й колосисті лани,
Щоб земля не стогнала від вибухів, куль і снарядів,
Щоб очистилася від сміття, від ракет і градусів.

Я голосую за мир і майбутнє своєї країни,
Щоб люди не знали тривоги, щоб повернулися на рідні пороги...
Молюся і в Бога прошу допомоги!

*Ярошевич Ірина,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Оживають розстріляні квіти
Оживають розстріляні квіти,
Проростають крізь попіл і біль.
Їм ніколи вже більше не буде боліти,
Бо в серцях їхніх паростки мрій.

Вітер шепоче про дні не простії,
Про ті кулі, що падали у цвіт,
Та земля береже їхні мрії,
І дарує надії політ.

У садках гарно граються діти,
Сміх дзвенить між розквітлих гілок.
Вони вільні, як сонячне літо,
Що зросло без ракет і тривоги,

Хай ніколи не згасне та сила,
Що підносить із попелу цвіт!
Розстріляним квітам- могила,
А живим - мирний сонячний світ!

*Андрошулік Анна,
8-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Герої не вмирають!

Холодною зимою прийшла страшна війна,
Вона забрала життя багатьох людей,
Украла дитинство в дітей,
Принесла жах українському народу,
Залишила рани, які не загоять навіть цілющі води.

Гарні будівлі перетворилися на руїни,
Світ завмер і став чорно-сірим...

Іде війна, приносить сумні звістки,
Хвилини мовчання нагадують про втрачені життя,
Яким немає більше в цьому світі вороття.
Проте герої вічно житимуть в серцях,
А вороги зазнають в Україні крах.

Захисникам рідної землі наша слава!
Українці ніколи не забудуть своїх героїв.

*Бовшовець Любов,
8 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

За мир

Це було ніби вчора...
Сумно і голод душу пече.
Нічого їсти ні в хаті, в коморі.
Забрали рашисти все.
Нема ні тата, ні мами,
Й сестрички теж нема,
Я плачу вмита сльозами:

- Навіщо ця клата війна?
Пішла самотиною в поле,
Стежина на лан привела,
Нестерпно було від голоду й болю.
Раптом воїн мене зустріча.
Захисник наш український
Хліба мені подав,
Забула про горе я на хвилину,
Воїн мене врятував.
Радість послав мені щиро,
Життя моє звеселив
Бажаю Вкраїні миру!
Я голосую за мир!

Браценюк Лікерія,

*8-Б клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

З миром в серці

І все поставивши за волю
Надіялись на той момент
Коли засяяла би наша
Свобода серед всіх комет

Нехай і скованії руки
«Терпи» -тобі казали
«але ж за правду всі ті муки!»
Ми під гаратами стояли

Стояли, стоїмо і будем
Допоки не згорим до тла
Можливо і чужі ми люди
Але ж брати і кров одна

Поглинувшись у небезпеку
В страшні, забутії краї

І де не видно ні калину, ні смереку
І там де соловейко вже затих

Із кимось поряд-не боюся
І навіть у складний той час
Я знаю що свого доб'юся
І все здобудемо для нас

Якщо і скованії руки
Якщо згоріли вже до тла
Якщо гармати вже й не чути
Про мир лиш думонька одна

Ми возвеличимо все знову!
І нагадаєм про народ
І про чудову, милозвучну мову
й не повертаючись до перешкод

*Вишневська Ольга,
8-В клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Вернися живим...

Вернися живим, моя рідна людино!
Молюся за це я щомиті, щоднини.
Чекають на тебе сім'я і хатина,
Тепло вечорів, обійми й родина.

Вертайся скоріше, благаю у Бога,
З болем у серці молюся до нього,
Щоб грім від гармат у душі замовкав,
І спокій з'явився, і мир щоб настав.
Вернися живим, і обійми міцні
Зітруть з твого серця всі шрами страшні.
Удома ти знімеш пилючний бушлат
І викинеш з серця біль своїх втрат.

Ми разом повернемо зоряні сни,
Ті, що тобі снились іще до війни.
Верну я тобі те життя і тепло,
Що ти віддавав, коли страшно було.

Нехай буде важко, та я не зламаюсь,
Я впевнена точно: тебе дочекаюсь.
Зітруться із серця сліди від війни,
Ми сильні, країно, дочки і сини!

*Жученя Софія,
8 клас, Цепцевицький ліцей,
с. Цепцевичі, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...
То тільки сон... Не вірю я в оце,
Що сина не побачу я лице!
Що вже ніколи я не обніму,
І фотографію лиш матиму німу!
Хіба ж для цього сина я носила,
У страшних муках я його родила,
Щоб ворог легко так забрав життя,
Й лишив сиріткою малесеньке дитя ?
Синочку мій, моя дитино!
Чого ж так рано ти мене покинув?!
Я так у Бога за тебе просила !
Пробач мені... За те, що не вмолила!
А зараз вже холодні твої руки,
Остання зустріч...І навік розлука.
І серце розірвалось на шматочки.
Нема... Немає в мене вже синочка,
Не буде вже повік у мене радості!
Не посміхнусь, мабуть, я вже до старості!
Прийшли у дім мій: лихо, біль і горе.
Бо «на щиті» везуть мого Героя!

Який лишив синочка і дружину,
Батьків, сестер і всю родину.
Хіба ж ми думали тоді, ще восени,
Що не побачиш, сину, розквіту весни ?
Що не повернешся уже повік до хати,
Й не привітаєш нас з жіночим святом !
Та навпаки... Тобі дорога з квітів,
Не так тебе я мріяла зустріти!
Тебе хотіла ніжно обійняти,
А не в чоло холодне цілувати!
Кричить душа від відчаю і болю,
Що це остання зустріч із тобою.
Ніколи у житті тебе ми не забудем,
І в пам'яті завжди носити, синку, будем!

*Кравчук Валерія,
8-В клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне, Рівненської області*

Мрія про мир

Сьогодні у кожного в горлі
Війна тяжким боєм кричить.
Стомилось те горло кричати,
стомилось воно вже молити:
«Дай дихати вільно нам, Боже,
дай жить й мирним днем дорожить!»

Родючі поля в ріках крові,
і сад не цвіте, як завжди.
Лелеки з далекого краю
не втраплять додому -
горить, палає земля України
і корчиться боєм, дрижить!

Так тяжко на серці й тривожно.

Зелені пустелі лугів
у вирвах снарядів.
А ріки – це вени
із болю та сліз
сиріт України всієї.

Куди не ступи - всюди втрати
і крик на вустах матерів.
А як би хотілося знову
літати у мріях ясних.
Людина - це птах,
але війни стають лиш клітками для всіх.

Кравчук Поліна,
8 клас, Мильчанський ліцей Повчанської сільської ради,
Дубенського району Рівненської області

Лист солдату ЗСУ
Тобі, солдате, пишу листа,
Він щирий, теплий і простий.
Дякую серцем за мирне життя,
За кожна мить, що для нас зберіг ти.

Я знаю, нелегко тобі у бою,
Далеко від рідного дому,
Та ти бережеш Україну свою,
Незламним стоїш у своєму строю.
Хай вітер несе мої теплі слова,
Як промінь у темну годину.
Нехай береже тебе сила жива.
А поруч-любов Батьківщини.
Ми віримо, чекаємо й молимося знов,
Щоб ти повернувся додому.
Нехай переможе правда й добро,
А ворог розтане як дим за горою.

*Кузан Даниїла,
8-А клас, Нелітинський ЗЗСО І-ІІІ ступенів,
Мукачівського району, Закарпатської області*

Випробування

Зупинилося життя навіки,
Коли ворог потрапив в мій дім.
Запам'ятається назавжди лютий,
А особливо двадцять другий рік.

Коли почули ми тривогу,
Прокинулися всі вночі.
Молилися до Бога щохвилини,
Щоб не залишив нас в біді.

Це випробування - мені і всім людям.
Я дитина війни, і я прекрасно це знаю.
Як би не хотілося вірити, але я це признаю.
Підніму голову у верх і скажу:
«Дякую, що тут не стріляє».

І будуть люди навіки жити:
Страждати, любити, вмирати, служити.
Життя - це як нитка: розірвеш - нема,
Здавалось мені, до поки жива.

Кажуть: помреш - немає життя.
Не вірю я в це, все це - брехня.
Помреш - закопають, поплачуть - нема,
Здавалось мені, до поки жива.
Забули цю нитку, забули й тебе.
Плекали, страждали - нема, от і все.
Життя - це як нитка: розірвеш - нема,
Здавалось мені, до поки жива.

*Лебідь Ярослав,
8 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Лист солдату ЗСУ

Привіт, солдате, як ти там?
Пишу тобі від серця сам.
Я знаю, важко на війні,
Та ти для нас – Герой в броні.
Ми вдома молимося щодня,
Щоб вберегла тебе земля,
Щоб світлим був твій кожен шлях,
Щоб не здолав ні біль, ні страх.
Тримайся, сильний і сміливий,
Ти наш титан, бо робиш неможливе!
Ти захисник наш нездоланний,
- Живи, бо ворог неблаганний...
Бо дорога війни ціна,
Та знаю: правда – ось вона:
За мир, за небо, за країну
Ти борешся в ім'я родини,
В ім'я свободи й майбуття,
За мрії світлі і життя
Усіх, хто в тебе за спиною
Ти не один - ми всі з тобою.
Цей лист – як вдячність і як щит,
Щоб захистити Вас від бід.
Вертайтесь всі скоріш додому...
А поки відганяйте втому!
Бо знаємо, що прийде час,
Коли усі Герої будуть серед нас!
Мій рідний воїне, тримайся мужньо,
Я дякую тобі за серце дружнє,
За сон і ранок, за безпеку в час тривоги,
За те, що ти ведеш до перемог!

*Мельничук Денис,
8 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я – за мир!

Я за сонце ясне у блакиті,
Що зігріє дітей всіх теплом.
Я за квіти россою умиті
І наповнене серце добром.
Я за неньку мою Україну,
Що воскресне уже навесні,
За тополлю, вербу і калину,
За Шевченкові й Лесі пісні.
Я за мир, що чекаєм роками,
За щасливу і повну сім'ю,
За стежину до рідної мами
І за землю, яку я люблю.

*Осік Анастасія,
8 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Сьогодні мені двадцять..

Сьогодні мені двадцять, я лежу в холодному бліндажі
- навкруги ні душі.

Кругом вітер віє, зоряне небо зірками світить.
Літають снаряди, а я лежу та дзвоню до мами..

Неначе все спокійно, неначе як у фільмах...
Я у полоні війни, яка грає гострими струнами.

Вони дзвенять як в останній раз,
коли мені снились мамині слова.

Вона говорила з любов'ю,
і серце обливається кров'ю,
та призводить до безтями.

Це все війна, яка нагадувала про себе
кожної ночі, але ми на це закривали очі!

Коли помирав чийсь брат, ми завжди казали: «Все буде гаразд!»
Але так не буває ніколи й не завжди тому, що це біль назавжди!

*Петров Іван,
8 клас, Томашгородська гімназія,
Сарненського району, Рівненської області*

Мої страхи пов'язані з війною
Мої страхи пов'язані з війною.
Боюся за життя, боюся втратити, що маю.
Батьків, родину, друзів, Батьківщину.
Моє життя вже ділиться на до і потім.
Нажаль, змінить нічого ми не можемо,
Але я вірю щиро, що обов'язково переможемо.
Як страшно думати, що буде далі.
І ці страшні думки від себе відганяю.
Як страшно чути, що когось вже вбили,
А ти людину знав, була людина добра, щира.
І вже нема, лиш вічна пам'ять залишилась.
Так страшно жити й планувати майбутнє,
Бо вже сьогодні ти не знаєш чи настане завтра.
Але живемо з вірою й надією,
Й любов'ю до держави рідної.
Я вірю в перемогу й мир на всій Землі.
І вірю у майбутнє України.

*Симоненко Анастасія,
8 клас, Клесівська гімназія
Клесівської селищної ради, Сарненського району,
Рівненської області*

У мирі і єдності
У єдності наша сила –
Єднаймося, браття мої!
І кожен тут стане щасливим –
Тут більше не місце війні.

Сльозами умита країна...
Її я міцніш обійму.
Вже досить тужить, Україно!
Але подолати б війну...

Ми знаємо, що таке єдність,
Важливий тут кожен донат.
Нема тут байдужості в серцях,
Ми знаємо і ціну втрат...

Нехай ворог злий не сміється,
Йому ще лишилася мить.
І доля його розіб'ється.
Пора чужий край залишить.

Сміється нехай безупину,
Останнє повітря хапне.
І в землю насінням полине,
І соняшником проросте.

Нехай ворог наш пам'ятає,
Що ми у єднанні – граніт.
Нас Бог із небес обіймає.
В єднанні за нас цілий світ!

*Сукач Анастасія,
8-А клас, Рівненський ліцей № 15,
м. Рівне*

Ми переможемо Біль і Жах
Скільки зусиль доклало людство,
Щоб зберегти у світі мир!
Та завелась така росія,
Що повела себе, як звір!

Де та межа між днем та ніччю?
Вже стільки відчаю в очах...
Здається, ця війна йде вічність...
Почуй же, світе, ти вже нас!

Бог, Дар, Час, Дім і Мир...
О, скільки сили в цих словах!
Ми переможемо Біль і Жах,
Народ наш вистоїть, повір!

*Шпаковець Анастасія,
8-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Сповнений духом

Сповнений духом в пекельній бою.
Стоїть за країну, за мирне життя.
За рідную землю, за небо, за мову,
За кожне серденько, що б'ється щодня.

Воює за маму, за очі ті рідні,
За брата, сестру, що чекають, що ждуть.
Він б'ється за спокій, за ночі спокійні.
Стоїть за майбутнє, за дні що минуть.

Воює за тебе. Ти чуєш? За тебе!
За те щоб спокійно ти спав у ночі.
Воює за тебе. Ти чуєш? За тебе.
Для того, щоб в мирній країні ти жив.

Й вернувшись додому, за посмішку мами,
за сльози від радості й слова «живий».
Цю мить, певне, словом ніяк не сказати,
Ти глянь на волосся. Поглянь, вже сивий.

Стояв він за тебе. Ти чуєш? За тебе!
За те щоб спокійно ти спав у ночі.
В землі він за тебе. Ти чуєш? За тебе.
Для того, щоб в мирній країні ти жив.

І сповнений духом в пекельній бою.
Стояв за країну, за мирне життя.
За рідную землю, за небо, за мову,
За кожне серденько, що б'ється щодня.

Вона родилася героєм
Вона родилася героєм,
Ще в час спокійного життя.
Та залишилась з одностроєм,
Коли ввірвалася війна.

Коли ввірвались біль та смуток,
Коли коліна вже в крові.
Коли було вже не до чуток,
Коли рахуєш лише дні.

Коли твій син давно не вдома,
Коли не спить уже в теплі.
Коли життям керує втома,
І не літають журавлі.

Коли волосся посивіло,
Коли благаєш про життя.
Коли обличчя червоніло,
Від сліз й молитов каяття.

Коли тобі говорять «вдома».
Та не душа вже, а труна.
І всі благання, що до Бога,
Померли. З ними десь й вона.

Коли ти вже не чуєш слова «мама».
Бо все що було - вже в землі.
Коли вже не почуєш слово "мама".
Бо мертве тіло глибоко на дні.

Тоді вона хвилинами сивіла.
І так ввірвалася в її життя війна.
Простого - миру. Все чого вона хотіла.
А не чекати сина біля рідного вікна.

*Ярошевич Дарина,
8 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Промінь надії сяяв у світ
Промінь надії сяяв у світ.
Падали зорі, світло у ніч.
Діти писали майбутнє країни,
Вітер сплітав всі думки, поміж вії.
Мама сиділа, молилася Богу .
Дитятко просило: «вернися додому!»
Бог чув їх молитви та сльози гіркі,
Надію, що в серці жила навіки.
Впізнав він маленьку дитинку одну...
Вона кожен вечір в сльозах на колінах.
Ридала, молила, просила ...
У думках лиш одне: де він?
як йому в засніженім окопі
Сидіти в холоді кожну мить?
Тремтять його руки та серце тремтить,
Боліла душа... А мрії у мить
Дали йому силу, віру й наснаги
Чекати на ранок співучий, дзвінкий!

*Баняс Владислава,
9-В клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Нескорений гнів

Горить мій дім, і вітер виє
несучи попіл в темну ніч.
Розбиті вікна, двері наші з пилу,
і тиша... тиша замість крику.

У дворі батько, лежить нерухомо,
в очах його застиглий, мертвий гнів.
Його рука стискає землю,
що вже ніколи не змиє крові слід.

Брат не дійшов, упав край поля,
де вчора жито колоском цвіло.
А зараз смертю гине чиясь доля,
і тільки горе тут тепер зросло.

У підвалі тихо стогне мати,
До серця тисне синову світлину,
Вона лиш хоче одне знати –
Куди життя веде її дитину?

Місто померло, не вціліло,
Шепоче вітер лиш журбу.
А серце ще не відболіло
Ніби чекає на юрбу.

Вони прийшли й забрали завтра.
Спалили долю, стерли слід
Але у попелі, в живих і мертвих
Все ще палає нескорений гнів.

*Балінт Даніела,
9-В клас, Буштинський ліцей Буштинської селищної ради
Тячівського району Закарпатської області*

Мій голос - майбутнє країни

Мій голос - це промінь надії,
Що світлом пробуджує день.
Він сила, що нищить безсилля,
Він правда, що лине з грудей.

Не тиша керує світанком,
А вибір - свідомий, твердий.
Він зводить мости між серцями,
Він зрушує темні льоди.

Я вірю: майбутнє не в тінях,
Не в сумнівах, страху й брехні.
Мій голос - це крок у єдине,
Де мрії не гаснуть в вогні.
Я знаю: за правду, за волю
Встає не мовчання - слова!
Мій голос - це пісня для долі,
Що силу народу співа!

*Бідзіля Домніка,
9-Б клас Сасівський ЗЗСО І-ІІІ ст.,
Берегівського району, Закарпатської області*

Він назавжди у наших серцях

Він більше не прийме запит в інстаграмі,
не скаже щиро нам привіт.
Молодий хлопчина, наш односельчанин,
віддав своє життя за нас усіх.

Він молодий, сміливий і відважний,

узявши зброю, вирушив на схід,
а ворог лютий і безжальний
забрав життя його навек.

Попавши кривдникам у руки,
він витерпів нестерпні муки:
знущання, катування, біль,
низький за це йому уклін!

Віддав своє життя за Україну!
За мир, за щастя і добро!
Боровся мужньо, гідно, щохвилини,
але, на жаль, пролилась кров його.

Ніколи не пробачимо ми вам,
рашисти, нелюди і звірі.
На нашу землю ви прийшли
де ми без вас спокійно жили.

Тепер я знаю, як болить душа...
Болить за Нього і за всіх солдатів,
які віддали молоді життя
за МИР і спокій в українській хаті.

*Білотіл Олена,
9-А клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскині, Сарненського району, Рівненської області*

Голосую за мир
Голосую за мир
Хай назавжди затихнуть тривоги.
Голосую за мир,
Нехай більше не буде війни.
Голосую за мир,
Хай повернуться знову додому

Всі військові. України свої сини.
Голосую за мир.
Хай всміхнеться заплакана мати.
Голосую за мир.
Нехай радістю стане печаль.
Голосую за мир.
Хай нові відбудуються хати.
Голосую за мир. За Україну!
За нове життя!

*Венгерська Ірина,
9 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Лютневий біль

Повільно котилась маленька сльоза,
Яка огортала всю душу тугою.
Новини говорять, що знову пора
Ставати на захист держави, за волю.

Холодного ранку, лютневої днини
Почули найгірші слова за весь час:
«Війна почалася». І кулі летіли
На мою країну та кожного з нас.
Навчило життя цінувати хвилини,
Побачити щастя в маленьких речах.
І кожної миті знаходити сили
Постояти мужньо, не бачити страх.

Найбільше бажання, що нині панує,
Хоч сенс той великий та зовсім простий,
Щоб линула фраза: «Війни не існує» .
Щоб світ облетіла, мов промінь ясний.

***Воробій Артем,**
9 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради
Дубенського району Рівненської області.*

І це вже не сон...
Не думав я ніколи...
Цей світ – осередок зла
і скорботи.

Майбутнє чомусь забрали
у нас...
І кляте слово – війна,
поглинула нас.

Міста горять, гинуть діти.
Вулицею течуть криваві ріки.
Зупиняють ворогів – Захисники
й Захисниці.

І це вже не сон...
Не думав я ніколи,
Що тато мій, одягне форму.

***Єнікова Вікторія,**
9-В клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Окупований Херсон
Війна, на жаль, уже не сон
Десь он там за Запоріжжям,
Де лиш сонце та жнива,
Жила дівчинонька проста,
Та горя не знала вона.
Була щаслива в неї родина.

Був свій будиночок маленький
Та волоссячко довгеньке.
Одного дня встала раненько,
До віконечка біжить, а там...
А там похмуро, так темненько...
І враз, мов ножем, залишили шрам
На серці багато кривавих ран.
Новини нам повідомляють:
«Окуповано Дніпро, Харків та Херсон»
І знов у серце, мов жалом стріляють,
Та усвідомлення прийшло, що це не сон.
А сонечка так і не видно,
Лиш звук гармат та літаки,
Закрили надовго все світло.
Пройшов і рік, і два, і три,
І вже на чужині давно,
Там, де все таке не рідне,
Де і мова не така, і їдло..
А волоссячко те довге та чорняве,
Щоб стерти з пам'яті весь біль,
Давно обрізало дівча смугляве,
На рану наче сипле сіль -
А може то все-таки сон?
А ні... Досі окупований Херсон...

Ковальчук Артем,

*9-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Чому плачуть українські матері?

Чому плачуть українські матері?

Діти їхні на війні.

Матері переживають нині:

Повернуться вони чи ні?

О Господи! Коли ж ми будемо жити в мирі?

Коли ж біда наш дім покине?
Коли мир запанує й Україна засміється?
Мир – це щастя й спокій,
Ясне небо й золоте колосся.
Яке ж це щастя жити у мирній країні,
Сповнений на майбутнє надіями!

*Краска Дарія,
9-Б клас, Здолбунівський ліцей №2,
м. Здолбунів, Рівненської області*

Мені наснилася війна
Ніч... Ні-ч-ч..., ч-ч-ч...
Тиша... Ша-а-ша-ш-ш...
Увага! Повітряна тривога!
А! А-а-а...
Бух-х-х! Ви-бух! Бух!
Тікати! Ти! Треба тікати!
Куди?!
Ой леле!.. Тхне зле...
Мертве місто, мертві люди-и-и...
Ди-ви!.. Біжи-и-и!..
Німі! Ноги, руки німі-і-і...
Це ж сон! Он!
Очі чимдуж розплющ!!!
Переводжу дух - і... Бух-х-х!!!
А-а-а!... Моя голова-а-а... кипить!
Це не сон...
Убивча, гнітюча мить...

*Крегул Кіра,
9 клас, Горбівська гімназія Колочавської сільської ради,
Хустського району, Закарпатської області*

Смійся, лютий враже, та не дуже...!
Смійся, лютий враже!

Та не дуже, бо все гине –
Слава не поляже...

Дасть Бог винищимо ми
Москалів проклятих,
Що урвались до нас,
І залізли в хату.

Ще не вмерла і не ждїть
України слава!
Розіб'ємо ворогів
Й зміцниться держава!

Скрутим в'язи гнилій курц
Й вирвемо їй жало,
Щоб по світу навкруги
Більше не сичало!

Не впадемо перед вами
Ніколи в пошані,
А пиху зіб'єм навіки,
Кацапи погані!

Не для вас росла пшениця
І вродило жито.
Ми не братні вже народи,
Нам вже не дружити!

Шлях навіки буде різний
У кожного народу,
Більше знатися не хочем
З таким лихим збродом!

Ще не вмерла й не чекайте,
Не діждетесь скону!
В болота свої тікайте,

Бо зіб'єм корону!

Для московії настане
Час в лихій годині,
Жити будемо у вільній
Й славній Україні!

На коліна ж не поставиш
Козаків ніколи!!!
За пролиту кров, ординцю,
Свою проллєш морем.

За біль, сльози українців
Захлинешся горем.
Історія - річ уперта!
Тож думай, скотино!

Хто до нас з мечем прийде,
Від меча загине!

Смійся, лютий враже,
Що робиш ти лиха,
Смерть й до тебе прийде
Несподівано й стиха.

А Вкраїна буде вічно жити!
Мир запанує у рідній стороні:
Минеться горе, плач і лихо,
Прийде скоро кінець сатані!

*Находько Михайло,
9-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Мир потрібен всім
Хай тиша буде, а не вибухи,
Хай світять зорі, а не вогонь.

Щоб діти сміялись, а не ховалися,
Щоб ніч не крала спокійний сон.

Хай будуть міста, а не руїни,
Хай поле колоситься, а не згоряє.
Мир – це не просто слово красиве,
Це те, без чого життя зникає.

Тож бережімо його, як молитву,
Як рідну землю, як чисту воду.
Бо в світі немає більшого скарбу,
Ніж мир у серці, в душі, у народі.

Параниця Владислав,

*9 клас, Яринівська гімназія Сарненської міської ради
с. Яринівка, Сарненського району, Рівненської області*

Україна - єдина
Україна - єдина
Донбас і Карпати
І Чорнобиль, і Київ й одеські порти
Нас ніколи нікому не подолати,
Нас ніколи нікому не перемогти.
І хоч зараз нам тяжко,
Хоч зараз зневіра,
І не розібратись - де свої, де чужі,
Та є у нас зброя - любов, мужність, віра,
На ворога гострим дідівські ножі.
Україна - єдина.
Єдине в нас серце,
Що б'ється сміливо у ритмі війни,
Україна - єдина,
В боях не здаються
України сміливої вірні сини.

Рибалкіна Поліна,

*9-В клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Герої не вмирають

Настав той час, коли люди
Залишають рідні міста,
Коли вони навіть не знають:
Чи зараз літо, чи то зима.

Коли від кожного шороху діти
Лягають на землю й кричать:
«Мамо, а як ти гадаєш,
чи влучить ракета у нас?»

Як боляче дивитись на матір,
Яка ночами давно вже не спить,
Й роздумує, а де ж її дитина:
Чи на небі, чи на землі?

На молоденьку дівчину вразливу,
Яка ще не пізнала життя,
Та серце вже горе охопило
Від звістки, що втратила
Кохання вона.

Як донечка маму питає,
З обуренням блиском в очах:
«Мамо, а навіщо тато із фронту,
Відправив свій оберіг у речах?!»

Як сестра сидить край дороги,
Дивлячись у мовчазну даль,
Звідки має з'явитись хлопчина,
З яким зв'язку давно вже нема.

Невже всі наші воїни загиблі,
Які від ворога Україну берегли,
Які завзято захищали свій народ, домівки,
Так непомітно зникнуть із землі?

Невже не буде пам'яті про тих,
Хто нас боронить вдень, вночі,
У спеку, в холод...
Дає можливість жити й дякувати Богу,
За це життя і полум'яний сонця схід?

Ні, ми пам'ятатимемо їх завжди,
Своїх дітей полеглих Україна не забуде,
Тих, кого бракує нам усім,
Імена яких будуть відомі всюди.

Герої України ніколи не вмирають,
Хоча і не живуть тут з нами – на землі.
Вони живуть у нашім серці,
А наше серце б'ється завдяки їм.

*Стрелець Юлія,
9 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
Березнівської міської ради Рівненської області*

Пам'яті брата

Минає рік, коли тебе не стало, брате,
Сумно на серці й душі,
Що ж нарobili ви, орки кляті?!
Навіщо на землю нашу прийшли?
Мій брат пішов на захист країни,
Щоб Перемогу здобуть!
Сумує в саду калина
І досі Тебе всі ждуть...
Ти ж «На Щиті» повернувся,

Сльози ллються з очей,
Героєм навіки лишився,
Пам'ять про Тебе повік збережем!

Реалії війни

Сьогодні ніч була надто тривожна,
Повітряні сирени спати не дали...
Здавалосьь, за вікном здригалась вітка кожна,
Цей сум і страх в обійми всіх взяли.

Не спалося, думки єство снували,
Не плакати хотілося - ридать...
Коли ж до укриття налякано спускалися,
А так бажалося ще солодко поспать.

Хтось твердо шепче Богові молитву,
Дрімає тихо хтось на самоті,
Бабуся злобно проклина рашистів:
Чи ж ми просили вас сюди прийти?

Спостерігала, як матуся з дітками
Із острахом тулилася в кутку...
Для всіх були ці дітки непомітними,
Я їм піднесла булочку крихку...

В очах у мами враз з'явилися сльози,
І, ніби, пташечка під теплими крильми
Дітей тулила, щоб не заморозити,
Сліди жалю на серці залягли...

Сказала тихо: «Ми три дні не їли,
Лишилися без тата, він на передовій.
Нема нікого в нас тепер з родини
За подарунок дякуєм смачний»

А скільки ще таких дітей на Україні,
Чий тато боронить нас від біди,
Тож милосердні бути ми повинні,
Прошу уклінно - будьмо всі людьми!

Туряниця Софія,

*9-В клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Обірвані долі

Ніколи б не хотілось знати,
Що у світі трапиться таке,
Що окупанти, як істоти неблаганні,
Приходять і руйнують все,
Що будували наші предки.

Кожен має пам'ятати,
Що Бог нам дав, то лиш Він може забрати!
А не ворожа зброя, тиск і сила,
Що стільки болю спричинила,
Людською кров'ю землю омила.

Обірвані долі, сльози, страждання,
Як задоволення звіру-ловцю,
Нестерпний біль, розлука, кохання,
Вмирають від куль із палкого свинцю.

Фільчук Олександра,

*9-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я хочу миру Україні!

Я хочу миру Україні,
Щоб не лунали постріли й вогонь,
Щоб діти в вільній, рідній країні
Сміялись дзвінко день у день.

Я хочу неба синьоого,
Без диму, жаху та загроз,
Щоб лунала пісня строката
Й цвіла земля без сліз і гроз.

Хай вітер волі розганяє
Усе, що болем серце рве,
Хай сонце радість засіває
Й життя у мирі розцвіте.

Україно, рідна мати,
Ти сильна, вільна, молода!
Тебе не зможуть подолати,
Бо правда в серці – назавжди!

Холодова Валерія,

*9-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Моя мрія

Світанок без вибухів, чисте небо,
Діти сміються – і більше не треба.
Вулиці світлі, немає страху,
Життя без сирен, без болю, без жаху.
Кафе на розі, гітара звучить,
Місто в обіймах теплінь огорнить.
Замість окопів – парки й мости,
Замість розрухи – світи зростати.
Мир – це не просто відсутність війни,
Мир – це можливість творити сни,
Будувати, любити, співати, рости...
Світ без тривоги – це наші світи.

Юсип Софія,

*9-В клас, Буштинський ліцей Буштинської селищної ради
Тячівського району Закарпатської області*

Червоні маки...

Розстріляні кулею маки,
Що впали в темну ріллю,
Відродяться знову, як знаки,
Як пам'ять про вічну весну.

Вони проростають крізь болі,
Крізь попіл і чорний метал,
І шепчуть вітрам: «Ми - не в полі,
Ми - пам'ять, що в серці кинджал!»

Ні бурі, ні час не зламують
Ту правду, що кров'ю цвіла.
Бо квіти, що раз помирають,
Воскреснуть для волі й добра!

Борбелюк Емілія,

*10 клас, Оженинський ліцей №2 Острозької міської ради,
Рівненського району, Рівненської області*

Роки зниклого спокою ...

Рік двадцять другий, мов злий дзвін,
Пролунав над землею, де знали всі про мир,
Про весну, що цвіте, про дзвінкий пташиний спів,
Про життя, що у серці, неначе вогонь горів.

Ранок, що захопив нас у могили,
Захопив сонце, як ворог, у пекло війни,
Де мрії мовчали, а болю не знали могили,
І квіти, що цвіли, замерзли в сльозах своїх.
Світ, що дивився в очі, в очі безсилля,
І мовчки слухав, як гине людина,

Вона, що була, а тепер лише війна,
У тиші, що б'є, мов камінь, в серце людини.
Рік двадцять третій, мов стогін,
Пройшов крізь руїни, де колись цвіли сади,
Де діти сміялись, а вечори були спокійними,
І небо блакитне, як ніжна любов, було.
Світ, що брався до зброї, зброї за свободу,
За право на життя, за право на майбутнє,
За те, що в душі, за те, що в серці,
За те, що в крові, за те, що святе, й вічне.
Рік двадцять четвертий, мов клятва,
Вийшов з руїн, де квіти, що цвіли,
Іще пам'ятають, як сонце лило на них світло,
А тепер їх тіні, як рани на серці, кричать.
Україна, що плаче, що молить, що бореться,
За свою свободу, за право на життя,
За майбутнє, що чекає, надії, що б'ються,
За щастя, що сниться, в ночах, де лилася кров людська.
Рік двадцять четвертий, мов промінь,
Пробив крізь хмари, і знову блиснуло сонце,
І квіти, що цвіли, і ще пам'ятають,
Що мир може прийти, що все буде добре.

*Ворощук Анна,
10-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Лист Солдату

Цей лист, Солдате, знов тобі.
...Добігає третій рік кривавої війни,
що забрала тисячі життів.
...Як не вистачає нам тебе
й тих веселих і святкових днів!
Хтось провів з нас сина, а хтось – тата
на війну прокляту і страшну...
Не дочекалася вдова солдата.

Залишив її зовсім одну...
Любий Воїне, безстрашний Захисник!
Дуже хочу, щоб проклятий ворог зник!
Ти стоїш відважно, захищаючи кордон,
щоб не долетів до нас той клятий дрон,
ті ракети, що вбивають нас вночі
й заревом лякають вдалечі...
...Дякую усім Захисникам!
Слава всенародна і повага Вам!

*Герасиминюк Олександра,
10-Б клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне, Рівненської області*

Хай буде мир у всьому світі!

Війна - неначе ніж у серці,
немов завмерлий в горлі крик.

Вона руйнує рідні землі
й плямує кров'ю наші дні.
О скільки горя та трагедій
несе на крилах птах війни!

Ракети, бомби і шахеди -
ось її доньки і сини.

Квітучий сад в димах пожежі,
не зеленіє житній лан.

Зникає в матерів надія
І слъози болю на очах.

Молімося за мир у світі,
За тиху радість у душі,
коли родина у домівці,
а всі ми браття на Землі!

Хай буде мир у всьому світі!
Хай вже припиниться війна,
щоб не вмирили безневинні
й запанувала скрізь весна -

пора надії і любові,
відродження із попелищ!
Весна в серцях вогнем
блаженним розтопить лід
і сповістить, що мир настав,
що є надія і що добро врятує світ.

*Дерлюк Олександра,
10 клас, IT STEP School,
м. Рівне*

Ви не здолаєте ніколи козацький дух, Шевченка зов
Ви не здолаєте ніколи козацький дух, Шевченка зов,
Всі чорні помисли омие свободоносна наша кров,
І нас не схилять на коліна ворожий гнів, навали орд.
Ще перемоги залунає веселий радісний акорд.

І ти не тішся, лютий враже,
що можеш подолати Русь,
Тут твого полку стільки ляже,
Що цифр назвати я боясь.

І що ти там?! Мабуть, ликуєш,
Мовляв, «ми вже перемогли»,
Та – дзуськи вам, мій враже, чуєш?!
Ми ще ГОТОВІ до війни!!!

Ми всі – завзяті патріоти,
Яких об'єднує мета –
Всю чорну нечисть побороти,
Щоб Україна зацвіла.

Ви не здолаєте ніколи свободи дух, Шевченка зов,
Допоки не схолоне в жилах свята наша козацька кров!

*Єнікова Валерія,
10-Б клас, Сваліявський заклад загальної середньої освіти №1,
Сваліявської міської ради, Закарпатської області.*

Буває так у житті
Буває так у житті,
Коли ти дивишся у вікно,
А там похмуре небо бачиш...
Не знаєш, чи буде промінь світла
та чи ще ти його побачиш.
Буває так, що їдеш з дому,
А в голові лише одне:
Тремтячий голос любої бабусі:
«Бережіть себе!»
Буває так, що на чужині
тебе спитають: «Звідки ти?
А як тобі було?»
А у душі лиш спогади
Плекають про своє рідне,
маленьке село.

*Козяр Вікторія,
10-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявкульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Нашим Захисникам
Іде війна... Ви бойову несете вахту,
щоб українці вільними були,
щоб у країні рідній, незалежній
у щасті люди й радості жили.
...В окопах мокрі, в холод і у спеку,
у завірюху сильну і в мороз
не відступаєте, Герої, й кроку!
Не боїтесь ворожих Ви погроз!

Ви Воїни Добра і Світла,
Герої мужні, і відважні, і хоробрі!
Титани Ви, а ще найкращі,
бо ви й сміливі, й дуже добрі!
Я вірю щиро: у новому році
закінчиться війна проклята!
Родина кожна дочекається
із Перемогою свого солдата!

*Кушнір Вікторія,
10-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Дякуємо Воїнам Світла!
Про Вас, Герої, вірші складаємо.
Вашу відвагу в піснях прославляємо.
Вас, Захисники, ми поважаємо,
Перемоги і сили від душі бажаємо!
Згинуть нехай всі рашисти – тирани!
Вічна Вам слава, наші Титани!
За кожную ніч у теплій хаті
хочемо, рідні, спасибі сказати!
За кожен день, який прожили,
Вам, Воїни Світла, дякуємо ми!
Дякуємо щомиті, робимо це щиро.
Бажаємо Героям довголіття і миру!

*Манзирєва Дар'я,
10-Б клас, Рівненський ліцей № 23,
м. Рівне*

Кажу усім, що смерті не боюсь я...
Кажу усім, що смерті не боюсь я,
Коли гримить ракетний дощ.
Страшить мене осіння втома -
Душа моя загорнута у хвощ.

Мені не страшно від сирени,
Що не стиха вже котру ніч.
І байдуже на всі химери:
Вони давно – безглузда річ.

Боюся я утратити свободу,
Забути, як звучать пісні.
Ляка, що відберуть у мене мову,
Я чутиму її лиш уві сні...

Не зломляться мої коліна
Від важкості тілесних ран!
Щоб вільно дихала Вкраїна,
У бій кривавий йтиму без вагань!
Душа моя не стліє з часом –
Залишиться в рядках вона:
Кордон закінчиться Донбасом,
А Крим належатиме нам сповна!

Невинні душі...

Дрімучий ліс, осики й липи...
Навколо - жодної душі!
Ось тільки горе шум колише
Поміж товстих дубових віт.

Це не вітри гуляють лісом,
Не дзюркотять джерельця з гір.
Це так земля, що кров'ю вмига,
Вдихає тяжко з-під могил.

Летять над лісом душі чисті,
Просвітлі, сповнені добра.
А біль страшенний серце тисне:
До рідних вже не вернуться назад.

Їх хата зараз – домовина,
Їх тіло крижане, мов лід.
Лише душа, ні в чім не винна,
Уже на небо відлетить.

Боли́ть те серце, що ще б'ється,
Бо мати плаче і кричить,
І припадає на коліна:
Синочок у труні лежить!

І стихне горе, стихнуть крики.
Й хоч рани залікує час,
Залишиться ненависть в серці
Та біль, застиглий у очах...

Жовтневі ранки пролягли туманом...

Жовтневі ранки пролягли туманом...
За вікнами буркоче вранішнє таксі.
Нам вистачає кави за сніданком
І відчаю, що криється в душі.

Бувалі люди не чекають дива,
І молодь подорослішала враз.
Війна вже стала для усіх буденна,
Лише загиблі нам нагадують про час.

Щасливі ми, а чи нещасні дуже?
У кожного для щастя міра є своя.
Ми всі із часом стали більш байдужі,
Не покидає нас лиш віра в майбуття.

Сирени зранку не лякають, як раніше,
Вони руйнують плани повсякчас.
Згорнутися у ліжку, щоб тепліше,

І спати без тривоги довгий час.

Нас розведуть вокзали й черги,
Кордони й межі часові,
Та все ж колись закінчатся проблеми
І сядемо за стіл переговорів ми.

Бо нашу віру й силу не здолати,
Ущерть налиті ними до кінця,
Бо наша міць - у крові у солдата,
Що зцілює нескорені серця.

Мінчук Юлія,

*10-А клас, Тріщинський ліцей,
Сарненської міської ради Рівненської області*

Хлоп'я

Настав той час, як підріс хлоп'я
Та вперто в руки бере зброю.
А ненька плаче й не одна,
Це ж сон який ти ще не бачив.
Солдат вперто йде вперед,
Матусю ніжно обійняв.
Пішов він геть, на сам перед,
Бо треба ж Неньку захищати.

Біля вікна сидить матуся,
Чекає поки син прийде.
Та сталася сильная біда,
Хлоп'я уже не повернути.

Ненька плаче й не одна,
А він лежить, не ворухнувся.
Ну хоч на мить, відкрий ти очі,

Хоч на мить, хоч на секунду.
Та він помер, як мужній воїн,
Лишив лиш прапор на руках.

*Нечипорук Людмила,
10-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзязульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Іду по алеї Слави...
Іду по Алеї Слави...
Навколо портрети... портрети...
А біля кожної світлини
лежать мовчазні букети...

І бачу кругом я обличчя
похилих людей й молодих...
І дуже мені, дуже сумно –
нема серед них вже живих...

Роман тут Ряжських – учень із школи,
Тимошенко Ольга, Кревогубець Ярослав...
Схиляємось низько перед тими,
хто життя за Батьківщину віддав...

Воїни Світла вони і Добра, наші Захисники...
Життя свої безцінні віддали,
щоб ми в незалежній країні жили.

...Ми на Алею Слави часто з квітами йдемо.
Про Ваші подвиги, Герої, завжди пам'ятатимемо!

*Поцікайло Адріана,
10-Б клас, Тріщинський ліцей
Сарненської міської ради Рівненської області*

Думки на війні

Ну все, от і закінчилась для мене ця війна
На полі бою з нею я прощаюсь
Не бачивши ні жінки, ні дитя
Цей світ я так безжально покидаю
Чому жорстоко так зі мною доля повелась?
Чому я покидаю світ завчасно?
Служив, боровся за життя
До смерті-звісно все було прекрасно.

Та смерть настала муки принесла
Не зміг терпіти я її знущання
Покинув світ, дітей зробив сиріт
Як боляче було в моменті розставання
В моменті усвідомлення кінця
І думки, що життя твоє уже прожите
Кінець уже , час каяття
Бувайте любі, любив я служити!

*Пясковський Ярослав,
10-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявильського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Я вірю щиро: мир настане!

Коли заплющую я очі,
пригадуються мирні дні,
спокійні дуже і щасливі,
аж хочеться співать пісні.

Дорослі трудяться, а діти
веселі граються кругом...

Радіють і милують квіти,
війна здається страшним сном...

Я вірю щиро: мир настане,
закінчиться війна, мине,
прийдуть солдати всі додому,
і мирний час до нас прийде.

Ми будемо разом збиратися на свято,
де радість, мир, під небом ясным,
В нас буде усмішок багато
і будуть в нас спокійні сні прекрасні!

*Столярчук Володимир,
10-І клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзявувського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Я щиро вірю, що наступить світле завтра!

Я щиро вірю, що наступить світле завтра,
із Перемогою до нас прийде!
Відродиться, як фенікс із руїни,
наша єдина, рідна Україна!

Наступить завтра і спокійне, і прекрасне!
Щасливе завтра неодмінно буде!
Світити буде сонце ясне,
та про війну ніхто ніколи не забуде!

Ми будем пам'ятать Героїв,
які нас захистили від біди...
Їм слава від народу вічна!
У пам'яті їх подвиги віки!

...Я щиро вірю, що наступить світле завтра!
Із Перемогою до нас прийде!

Чміль Тімур,
*10-А клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзавульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Настане мир!
Четвертий рік,
як в нас нема спокою
ні вдень, ані вночі!
Літають дрони і ракети...
Пожежи вдалечі...
Біжать в підвали бідні люди,
у сховищах сидять...
Відбою тривоги всі чекають.
Хвилюються... Не сплять...
Та вірять всі:
війна скінчиться!
Настане мир! Прийде!
І рідна ненька Україна
як квітка розцвіте!

Шуляк Вадим,
*10-Б клас, Ліцей №1 ім. Героя України М. Дзавульського
Шепетівської міської ради Хмельницької області*

Сьогодні бачив, як летіли в небі гуси
Сьогодні бачив, як летіли в небі гуси.
Вони верталися додому в рідний край,
та біль і жах їм розривали бідним груди,
бо чорних воронів зібралось стільки зграй.

Ті клятві ворони злітались звідусюди,
вони палили мирні села і міста,
ще катували мирних жителів катюги...
Ішла війна, страшна, безжалісна війна...

Найкращих воїнів загиблих світлі душі
охороняли нас з небес – небесна рать.
Великі плями на землі від крові бурі...
Дими на Сході до небес – степи горять...

Бажання маю найдорожче в цілیم світі,
щоб закінчилася проклята ця війна,
щоб пощезали усі орки – кляті звірі
і довгождана Перемога щоб прийшла!

Гаврилюк Катерина,

*11 клас, Княгининський ліцей Мирогощанської сільської ради
Дубенського району, Рівненської області*

Захисники

Вони стоять на захисті свободи,
Міцні, як скеля, камінь і граніт.
На варті стали спокою народу.
І сила їхня здивувала світ.
Вони у бій ідуть не задля слави,
Та жодних їм не треба нагород.
За незалежність рідної держави,
Її віками гноблений народ
Вони стоять, за українську мову,
Культуру, що іде із давнини,
За кожне українське щире слово
І щоб не знали діти їх війни!
За старість в спокої своїх дідів стареньких,
Дитинство радісне і світле малюків,
За кожна рано посивілу неньку,
За руки працьовиті їх батьків.
За букву Ї, що світить, наче свічка,
Апостроф унікальний у словах,
Бо українська мова й в темну нічку,

Неначе вогник, світить й зігріва.
Вони стоять за націю і правду,
І України гордеє ім'я.
Вони стоять й стояти будуть завжди,
Бо Батьківщина - їм оця земля!
Для них вона є рідна із дитинства.
Співала мати пісню уночі,
І дарувала ласка материнська
До мудрості народної ключі.
Вони стоять, як завжди, на сторожі,
Життями ризикуючи в боях.
Ми вірим в ЗСУ! Ми знаємо і зможем
Пройти до перемоги довгий шлях!
Що я скажу тоді захисникові?!
Як опишу свої всі почуття?!
Словами вдячності, поваги і любові
За те, що врятував мені життя.
За те, що наді мною небо синє
І золоте колосся у житах,
За волю й незалежність України,
за мову українську на устах.
Чи просто мовчки обійму його, можливо?..
Він зрозуміє й так мене, без слів,
Бо для усіх нас те лише важливо,
Щоб перемогу він здобує зумів.
Вони стоять на захисті свободи,
Ворожа куля хай їх обмине.
Вони на варті спокою народу,
Щоб берегти країну, мову і мене!

*Захарчук Тетяна,
11 клас, Курозванівський ліцей Гоцанської ТГ,
Рівненської області*

Моя молитва
(верлібр)

Війною, ворожим
снарядом,
лихою ступнею стомлена рідна земля.

Горем, слізьми, тугою, розлукою
стомленні люди, виборюють перемогу, борючись за мир.

Вірю, молюся, настане цей день,
Коли почують всі найзаповітніше для всіх нас слово «МИР»!

Не пролунає більше звук повітряної тривоги.
Жодна ракета не пролетить над нашим, вже мирним небом.

Освітять землю нашу вночі зорями ясними Герої.
Що віддали життя за нас, щоби швидше темні дні минули.

Щоби знову стало спокійно, мило, любо на моїй землі,
У моїй душі! У наших душах!

*Мельничук Аліна,
11-А клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Ми всі у подумках єдині
Уже давно моя земля
Сльозами й кров'ю оповита,
Бо не насититься ніяк
Рука кривава московита.

Ми всі втомились від війни,
Найбільше – воїни в окопі...
Чийсь батьки, чийсь сини...
Не зрозуміть цього Європі...

В нас мало радощів в житті,
Бо потерпаємо від ката –
Щодня стрічаєм «на щиті»
Чийогось брата, сина, тата ...

Я випускницею вже звусь,
До вишу маю поступати
Та моя думка – «де татусь,
І скільки йому воювати»?

Ми всі у подумках єдині,
І непорушні, як стіна -
Я хочу бути в Україні,
Яку б залишила війна

Америка – це ж наш союзник,
Мир на землі – понад усе!
Та трамп «в зубах своїх підгузник
Під стегна путіну несе...»

Під гаслом «Мир – в пріоритеті»
Під маревом «крутих ідей»
Зійшлись в овальнім кабінеті,
Вони, «костюми без людей»...

Які думки плодять єхидні –
«Тебе, Зеленський, розітру!»
Які війну на Україні
Сприймають як «картярську гру».

Знайшли найкращого моменту,
Щоби удару нанести:
Мета ж візиту Президента –
Як Україну вберегти?

Ми – народ, ми – нація,
Воюєм безупину
Щоб від «федерації»
Очистити країну.

Нехай спливає крайній рік,
Коли війна нам травить душу,
Нехай з спустошених повік
Нам сльози Небеса осушать.

І на оновленій землі
Врага не буде, московита,
І буде доля всіх людей
Безмежним щастям оповита.

Мороз Анастасія,

*11-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Війна

Війна. І більше слів вже не потрібно.

У серці біль, а на очах сльоза...

Мати стоїть зібравши сили, гідно

Бо сумну звістку вже вона чека.

Летять лелеки в небі при дорозі

І тужить серце за синочком знов

Бо душі мамині ніколи вже не в змозі

Забути сина, вічну ту любов

Дім

Я дорогу додому шука
В снах, у мріях, в далеких думках
Я покинув свій дім і досі не знаю
Як істинна живе в споришах
Як калина весну зустрічає
Як горіх при дорозі цвіте
Як старенька матуся ридас
Що онук на чужині росте
Я живу в хмарочосах високих
Маю побут прекрасний, авто
Та душа моя рветься додому
І як важко не знає ніхто
Я прощення прошу у матусі
На могилі у батька клянусь:
«Я ніколи не зраджу Україну
І додому я скоро вернусь!»
Поцілую я батьківську землю
Поклонюся я церкві святій
На дворі посаджу я черешню
Не бувають моїй долі сумній

Сорока Ірина,

*11 клас, Мильчанський ліцей Повчанської сільської ради
Дубенського району Рівненської обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Колись, цю розповідь я чула від бабусі своєї.
Серце з тривожністю та болем розривалось, пекло
Від болю та біди, як та чорна страшна хмара Україну війна вкрила.
Та головні слова бабусі, коли я вередувала:
«Не знаєш, доню ти, страшної, болючої війни.
Можна все змінити, але не повернути втрачену сім'ю!»
Мені вже 17 і я бачу і відчуваю усю жорстокість цієї ВІЙНИ!
Ні, це не сон, а дуже хотілося б закрити на хвилинку очі,

А коли проснешся – ПЕРЕМОГА і ТИША,
Радість, обійми з найріднішими.
Святкування родинних свят, зустрічати Новий рік та Різдво.
Просто «насолоджуватися життям»!
Бути щасливою, гуляти з друзями без «комендантського часу»,
Не позираючи на годинник, щоб до 24.00 повернутися додому,
а зустріти СВІТАНОК!
Маленьке слово «бути щасливою»,
а так багато заховано у ньому складових людської душі.
Можливо я все ж сплю, ущипніть мене!
Молоде покоління, яке має закохуватися і жити, убите
жорстокою війною.
Не стерти з пам'яті біль, страждання, сльози і пустоту у серці.
Просніться люди!
Ми хочемо жити!
Так як і всі Європейські країни!

*Стасюк Вероніка,
11-В клас, Рівненський обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Ви чули – Я голосую за мир!
Вагон стояв на пероні,
Вагітна тримала кота на руках,
Важке сиве волосся, на скроні,
Вітер колихав, сльози текли по щоках...

Валялися речі, чужі, залишені впопилах,
Варвари, нелюди, змусили бажати смерті,
У кожного українця лиш помста в думках
Все це про нас – давайте будем відверті...

Віра, сила у кожного з нас в очах,
Вільні, обдерті, безсмертні
Всі ми прожили багато не по роках,

Воїни наші – вперті, з землі ще не стерті...

Вдова – чиясь жінка, матір донька,
Верещать від болі душі й серця,
Війна – то пекло, реальність жорстка,
Віє смертю, наче нитки все рветься...

Важливі лиш мрії усіх дітей,
Ви чули – Я голосую за мир!
Весна, час повернення всіх рідних людей,
Вечеря, батьки і діти, любов і мир!

*Лебідь Євгеній,
Студент 1 курсу Шепетівського медичного фахового коледжу
Випускник Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Міста герої України

Крізь грім і полум'я війни,
Стоять міцні й непереможні.
Їх пам'ятають всі... Вони -
Міста герої, що пройшли війни таможно...

Харків, що в битвах не згорів,
Душа його - вогонь надії.
Тримав удари ворогів,
А сам лишався гордим, у стенокардії.

І Маріуполь – серце сталі,
Скуйовджений, нескорений, в могилах...
Стояв, як символ Світового жалю,
Та зберігав надію й волі силу.

Буча, Ірпінь – це рани, що болять...
Та з лихом в них зродилась нова міць.
Вони стояли і стоятимуть, і будуть процвітати,

Хоч не забудуться часи кровопролить.

Херсон – південний, вільний край,
Тримався вперто, як ніхто,
Коли війна підняла хай...
І розтривожили Дніпро...
І Миколаїв – форпост моря,
Гуркоче в хвилях гнів святий.
Не раз ставав плацдармом горя,
І шлях ще й досі непростий...

Київ – столиця всіх сердець,
Символ свободи й волі України,
Йому спрогнозували вже на 3-тій день війни кінець,
Та не судилося ворогу...Встояли люди, дух і стіни...

Дніпро - надія і завзяття,
Запоріжжя - край мечів,
Що стримують й донині ворогів
Міста, де кров і піт – за мир й свободу.
Незламний край козацтва й єдності народу.

Маленький Нікополь – як скеля, що міцніє.
В якому висохли вода й надія,
Який й донині є щитом, що зло тримає
Та перемоги дух в нім не згасає!

Ці міста – герої, наша слава,
Їх не забуде жодна світова держава.
Вони – історія, біль і повчання на віки,
Як світ здригнувся від кривавої руки.
Як Україну намагались зруйнувати,
А українці боронили кожне місто свято.
Відстоювали волю і свободу,
Бо мир виборювали людям, і не лиш українському народу.

ПРОЗОВІ ТВОРИ / PROSE WORKS

Банацький Тимофій,

*3 клас, філія «Іваницька початкова школа»,
ОЗ «Малошпаківський ліцей Дядьковицької сільської ради
Рівненського району Рівненської області»*

Ми наближаємо Перемогу

Війна – це страшна річ. І вона прийшла на нашу землю. Це багато болю, втрат, переживань, сліз і страху. Ми кожного дня, кожную хвилину думаємо і мріємо про мир, про спокійне життя. Таке, де всі люди живуть щасливо без страху і тривоги. Наша країна змучилась, але сильна і ми всі разом ідемо до Перемоги!

Наші воїни хоробрі, вони захищають Батьківщину. Ризикують своїм життям, покинули свої сім'ї, домівки і пішли відбивати, виганяти ворога, який прийшов до нас і вбиває та руйнує нашу красиву країну. На жаль багато воїнів віддають своє життя. Ми вдячні їм за мужність!

Вся країна з перших днів допомагає наближати Перемогу. Це роблять не тільки дорослі, а й діти. Ми допомагаємо збирати продукти, речі, донати тим, кому це дуже потрібно. Малюємо малюнки, листівки захисникам, передаємо обереги, щоб трішки зігріли вони їх у холоді, або коли небезпека – вберегли. І ще нагадали їм, що ми всі їх любимо, чекаємо щодня повернення додому живими і здоровими.

Щоб перемагати, треба бути сильним духом, вірити в нашу силу і правду, яка перемагає. Важливо добре вчитися, бути чесними і добрими людьми. Ми маємо вірити в краще майбутнє і не здаватися перед труднощами.

Я впевнений, що разом ми наближаємо Перемогу. В Україні багато друзів, що підтримують. Настане день, коли в нашій країні буде мир, і ми всі радісно зустрінемо новий ранок з світлим небом і теплим сонечком!

Мир...Яке дзвінке, чудове слово мир,
Як люди радіють, птахи співають,

Земля квітує від слова мир.
Нехай на всій планеті
Літають голуби миру.
І нехай люди пам'ятають,
Що без миру не буває
Спокою і життя!

*Варюта Таміла,
3 клас, філія «Іваницька початкова школа»,
ОЗ «Малошпаківський ліцей Дядьковицької сільської ради
Рівненського району Рівненської області*

Лист солдату ЗСУ

Привіт, солдате! Я – Таміла, і ще я з України. Навчаюся в 3 класі, мені 9 років. Я хочу написати тобі свої слова, бо дуже хвилююся з тебе. Не так я б хотіла, щоб все було і не на фронт писати лист. Краще бачити тебе у місті чи селі на квітучій вулиці, у супермаркеті заклопотаного чи на концерті веселого. На жаль ти далеко і віддаєш всі свої сили, здоров'я для захисту людей України від підступного ворога. Вночі і вдень ти бережеш наше небо від ракет. Тобі буває страшно, холодно, боляче, сумно. Але ти маєш знати: я вдячна тобі за те, що зараз в школі, серед друзів і в своїй країні. Будь здоровим і сильним, любий захиснику! Я тобі бажаю, щоб сила твоя і мужність зростала і зміцнювалась щохвилини. І оминали всі ворожі кулі.

Вже скоро настане весна і ми сподіваємось на закінчення клятої війни. Ми щодня молимося за всіх вас у школі, вдома, просимо – повертайтеся живими!

Бережи себе, ти найкращий воїн, що захищає батьків і дітей, рідну землю!

*Гнатко Анна,
3 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПІХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Оживають розстріляні квіти

Я знаю, що душі людей стають зірочками на небі. У мене виникає питання, чому ж вони не стають квітами?

У світі існує багато різних квітів. Вони відрізняються за розміром, забарвленням і навіть періодом цвітіння. Але всі вони потребують уваги, щоб їх поливали, удобрювали і милувалися ними. Так як і люди потребують уваги, допомоги і підтримки.

Я вірю, що душі воїнів, які захищаючи нашу країну віддали своє життя, оживають яскравими, різноманітними, «розстріляними квітами».

Поважайте кожну квіточку, яка радує нас та нагадує про людські душі. Оживають розстріляні квіти. Оживає країна. І попри всі випробування, весна прийде знову.

*Кудріна Яна,
3 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Повертайся живим

Щоразу, коли я малюю малюнок для свого дядька, який воює під Покровськом, я пишу слова «Повертайся живим». Я його дуже люблю. Він добрий і щедрий, і завжди мені купує все, що я його попрошу.

Мій дядько оператор дронів. Орки називають цей дрон Баба Яга і дуже його бояться. Я горжусь своїм дядьком!

Щовечора я молюсь за нього і всіх воїнів, які зараз в окопах нас захищають. Нехай всі повертаються додому живими! Слава Україні! Героям Слава!

*Попович Андрій,
З-Б, Свалявський ЗЗСО № 4,
м. Свалява, Закарпатської області*

Україна єдина

Я живу в чудовій країні, в Україні. У ній казкова природа. Вона славиться великими густими лісами, родючими землями, багатими корисними копалинами. Найбільш приваблива наша країна працьовитими людьми. Вони живуть у злагоді й любові, а це тому, що вони побожні, щонеділі і на свята ходять до церкви. Саме через це Україна єдина, немає ворожнечі серед різних національностей, що живуть в українській державі.

Не дивно, що така країна як Росія заздрить нам, українцям, що живемо добре, будуємо, вирощуємо високі врожаї, до того ще вільно кожен може висловити свою думку. Цього, на жаль, немає у Росії. Там люди не мають ніякої свободи. Кожному, хто вимовить власну думку, яка не подобається владі, загрожує тюрма. У глибині Росії люди живуть дуже бідно, бо не працюють і багато із них схильні до алкоголю.

Саме через заздрість Росія прагне знищити Україну, загарбати наші природні багатства, перетворити наших людей у рабів. Вона напала на нас, мріяла за декілька днів знищити нас як націю, заставити нас думати так, як вони думають, тобто за біле казати чорне, а за чорне біле. Але все пішло не по плану. Вже три роки росіяни воюють з нами, але нічого зробити не можуть, бо українські хлопці та дівчата мужньо захищають нашу землю і багато хто з них не вернувся із поля бою. Ми всі впевнені, що завдяки хоробрості наших воїнів, наш українська земля буде очищена від російських загарбників. Слава Україні!

Реп'яшник Вікторія,

*3 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПІХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Світло переможе темряву

За зимою йде весна, за весною літо, а за літом – осінь. За ніччю йде день, сонечко встає та розвіює темряву, дарує нам тепло та радість. У природі все повторюється. У житті також бувають часи добрі і складні. Навіть в найтемніші часи повинна бути іскорка надії. Віра в те, що все буде добре, дає нам сили йти далі і жити.

Сьогодні моя Батьківщина переживає важкі часи. Та завдяки нашим мужнім людям, нашим захисникам, які боронять Україну, ми зможемо перемогти зло.

Я вірю, що світло переможе темряву, бо бачу, як люди об'єднуються, як не бояться боротися за своє майбутнє. Кожен добрий вчинок – це промінь, що розганяє пільму. Тому я знаю: попереду – перемога і мир!

Черниш Софія,

*3 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПІХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Незламність українців в єдності народу

Зараз Україна переживає важкі часи. Війна принесла людям біль, сум, втрату близьких. Але українців це не зламало, а об'єднало в одне коло – для спільної боротьби.

Війна згуртувала українців, зробила нас ще міцнішими, навчивши підтримувати одне одного та боротися за своє майбутнє. Волонтерські організації плетуть сітки і кікімори, готують їжу і заливають свічки, відправляють посилки для воїнів із усім необхідним. Люди донатять для потреб ЗСУ, зі всіх сторін українці намагаються наблизити перемогу.

Війна змінила нас. Ми, учні мистецького ліцею, також долучаємося до підтримки наших воїнів: малюємо листівки що

зігрівають душі, створюємо різні вироби, влаштовуємо благодійні ярмарки.

Тільки разом, спільними намаганнями і єдністю можемо відстояти незалежність нашої Батьківщини. Разом – ми непереможні!

*Данч Даніела,
4 клас, Дулівська гімназія імені Степана Вайди
Буштинської селищної ради,
Тячівського району Закарпатської області*

Мир очима дітей

Війна! Яке страшне, болюче слово. Скільки біди вона нам принесла. Адже, ми діти, навіть в фільмах не могли про неї бачити. Війна нищить нашу Україну, забруднює атмосферу, знищує багато живого, прекрасного. Скільки залишилося дітей-сиріт. Ми, українські діти, прагнемо миру, а сонечко, щоб світило ясно, бо зараз воно світить якось не так. Ми, українські діти, не хочемо бачити знищені наші родючі землі. Також не хочемо бачити кров, яку проливають наші українські солдати. Ні війні! Перемозі так!

*Іванова Варвара,
4 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПІХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Незламність України в єдності народу

Україна – це країна сміливих, сильних і незламних людей. Від діда і прадіда, від батька до сина за всю свою історію українці весь час захищали свою країну. Не раз Україна стикалася з труднощами, війнами і випробуваннями, але завжди знаходила в собі сили боротися і перемагати. Незламність українського народу – це не просто слово, це дух, що живе в серцях кожного з нас. Українці незвичні люди, вони набагато сильніші ніж інші

народи. Вони готові віддати своє життя, щоб захистити рідну землю.

Україно! Ти в серці кожного з нас! Ми з тобою єдині!

Ковальчук Арсеній,
4-Б клас, Моквинський ліцей,
Березнівської міської ради Рівненської області

Лист солдату ЗСУ

Привіт, солдате! Я дуже хочу, щоб ти повернувся живим і здоровим. Нехай ангел-охоронець оберігає тебе щохвилини. Щоб тобі було тепло і твоїм побратимам. Дякую за те, що я можу спокійно спати та навчатися. Я тобі за це дуже вдячний. Я впевнений, що настане скоро мир і ти повернешся до звичного життя. І всі ми будемо радіти приємним зустрічам і щирим обіймам. Вірю в твою мужність, спритність та відвагу, силу духу та терпіння. Я знаю, Героєм бути важко, але ти все зможеш!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА

Кошик Соломія,
4-Б клас, Моквинський ліцей,
Березнівської міської ради Рівненської області

Хай зникне війна

Я сиджу в темному підвалі й міцно тримаю маму за руку. Вона холодна, як осінній вітер, але я все одно стискаю її сильніше. Мені здається, що так буде спокійніше. Навколо нас багато людей – бабусі, дідусі, діти. Дехто шепоче молитви, дехто просто сидить із закритими очима.

Зверху чути гуркіт. Земля здригається, пил сиплеться зі стелі. Маленький хлопчик у куточку починає плакати. Його мама пригортає до себе, закриває йому вуха, щось шепоче. Я не чую її слів, але, мабуть, вона каже те саме, що й моя мама:

- Все буде добре, доню, не бійся.

Але я бачу, як у неї тремтять руки.

Я заплющую очі й намагаюся згадати наш дім. До війни він був таким теплим і затишним. На вікнах висіли жовті штори, які так гарно роздував вітер. На кухні пахло маминими пирогами, а у дворі голосно сміявся тато. Я навіть не думала тоді, що цей сміх може зникнути, що нашого двору більше не буде.

Вибух. Гучний, зовсім поруч. Хтось у підвалі зойкнув, хтось закрив обличчя руками. Я відчуваю, як мама ще міцніше обіймає мене.

- Це минеться, доню, - каже вона. - Ми обов'язково повернемося додому.

Я хочу вірити, справді хочу. Але поки що війна не закінчилася. Вона ще тут. Вона в цьому підвалі, у наших очах, у тремтячих руках.

І я дуже хочу, щоб вона скоріше зникла. Щоб ми всі могли вийти на вулицю й знову побачити синє, мирне небо.

*Куцель Анастасія,
4-Б клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Слово «мир»: іменник у називному відмінку, однина, чоловічий рід, корінь – мир, немає закінчення. Такий аналіз слова зробила б я, учениця 4-Б класу Рівненського ліцею «Гармонія», Анастасія Куцель. «Оцінюй та аналізуй ситуації, слова, дії у різних контекстах» - каже моя мама. А у сучасному контексті, слово мир – багатозначне.

Моя дворічна сестричка почувши слово мир, сказала б що це щось маленьке, бо слово складається всього лиш з трьох літер, дві приголосні і голосна. Насправді зміст його дуже важливий. Для моєї подружки це слово означає повернення тата з війни. Для двоюрідної сестрички – відсутність повітряних тривог, яких вона дуже боїться і кожен раз панікує перебуваючи в укритті. А для мене зустріч родини з дядьком Володею, який зараз воює за мир для українців на сході у боях з тими, хто не знає цінності миру. А

ми, українці, цю цінність знаємо. Мир у родині – це злагода і взаєморозуміння. Мир в Україні – це свобода і незалежність. Мир у світі – це співпраця та підтримка між народами та країнами. Мир – це гармонія у всьому.

Я дуже хочу, щоб мир нарешті панував у нашій країні. Моє бажання дуже заповітне, тому я впевнена, що воно здійсниться найближчим часом. Нехай мир панує у кожному домі, у кожній країні, у всьому світі повсякчас.

*Лалак Юлія,
4-В клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

І у житті настала війна

Я прокидаюся, вмиваюся і йду снідати. А там стурбовані мої батьки. Я запитую: «Що сталося?»

Вони з сумом відповідають – «Ідуть чутки, що в нас буде війна!»

Я увесь день проходила з цією думкою в голові.

Вже сутеніє, йду спати і за секунду засинаю. Мій сон починається з найкращого дня мого життя, а саме день, коли народилася моя сестра Богдана, а на наступний день після її народження все перетворилося на пекло, почалась війна.

Я від жаху прокинулася, на наступний день сон повторився, і далі так щонаочі. Все йшло по колу до 2022 року 24 лютого. І у житті настала війна.

*Орлов Тимур,
4-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Алея Слави полеглим героям

Алея Слави... Це місце, де час зупиняється, де лунає тихий шепіт вітру, де квіти схиляють голови перед пам'яттю тих, хто віддав своє життя за мирне небо над нами. Це святиня, де живе дух героїв, де їхні імена навічно закарбовані в серцях людей. Вони

не пошкодували себе заради нашого майбутнього, поклавши своє життя на вівтар свободи та незалежності.

Дивлячись на портрети полеглих воїнів, відчуваєш невимовний біль втрати... Молоді, красиві, сповнені сил та енергії, вони могли б жити, творити, любити... Але війна безжально обірвала їхні життя, залишивши по собі лише спогади та невимовну тугу.

Алея Слави – це не лише місце скорботи, але й місце сили духу. Тут ми заряджаємось енергією героїв, їхньою вірою в перемогу, їхньою любов'ю до України. Тут ми розуміємо, що повинні бути гідними пам'яті полеглих, що повинні продовжувати їхню справу, боротися за мир, за справедливість, за краще майбутнє для нашої країни.

Алея Слави – це місце, де ми вчимося цінувати життя, кожен його мить... Де ми обіцяємо собі, що ніколи не забудемо подвиги полеглих героїв, що будемо передавати пам'ять про них з покоління в покоління. І поки ми пам'ятаємо, вони житимуть вічно.

Слава Україні! Героям Слава!

Салей Михайло,

*4 клас, Дулівська гімназія імені Степана Вайди,
Тячівського району Закарпатської області*

Лист солдату ЗСУ

Добрий день, герою. Я не знаю, як Вас звуть, та знаю, що Ви дуже сміливий. Я хотів би подякувати за те, що боретесь за Україну, що даєте можливість нам ходити до школи. Хоч ми не знайомі – Ви є прикладом для мене. Коли чую по телевізору про подвиги наших хлопців, їхню мужність, то надзвичайно пишаюся, що я українець. Ще хочу сказати, щоб Ви берегли себе, бо впевнений: на Вас дуже чекають вдома. Ваші рідні, певно, дуже переживають за Вас. Знайте: я вірю в Перемогу і щодня молюся, щоб всі воїни повернулись живими і здоровими. Дякую за все, що робите.

*Севастьянова Вероніка,
4 - В клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Сила українського народу

Все почалося з абсолютно звичайної ночі, всі міцно спали та бачили солодкі сни... Ніхто й подумати не міг, що о 3.40 окупанти вдеруться на нашу територію і оголосять повномасштабне вторгнення та кардинально змінять наше життя...

Добре пам'ятаю, як у четвер я прокинулася й запитала маму: «Чому ми не збираємося до школи?». І першокласницею я мусила почути ці страшні слова: «Розпочалася війна!». Адже я, коли була маленькою, думала, що росіяни – це наші сусіди, братній народ. А тут – вони розпочали війну! Через них загинуло тисячі невинних дітей, жінок, чоловіків! Ці нелюди не знають однієї могутньої сили, якою володіють українці. Це сила єдності! Наші заляті вороги хочуть диктувати нам свої правила і нами володіти. Але ми, українці, - не маріонетки, з якими робиш, що хочеш. Ми – вільна й незалежна нація! Недаремно в нашому гербі заховане слово «воля».

Коли у наші двері непрохано увірвалася війна, всі українці: від малого до найстаршого - стали, мов одна велика родина. Діти малювали листівки, плели синьо-жовті браслети, студенти займалися волонтерством, жінки плели сітки, чоловіки стали на захист своєї рідної землі. Всі, як один, наближали перемогу. Так триває і далі...

На жаль, війна ще не закінчилася, але я відчуваю, що у світлому майбутньому ми нарешті прокинемося у мирній Україні.

*Столярець Олена,
4 клас, Клеванський ліцей №1,
Клеванської селищної ради Рівненської області*

Війна – це не сон!

- Добрих снів! – сказала мама.
- Мамо, а якщо мені знову насниться жахіття?
- Не насниться! Я впевнена!

– Ну, добре...

– Все, закривай віченьки і засинай.

– Ну...ну, добре...

Олежко повільно закрив оченята і заснув. Він опинився в якомусь місті, де все було в руїнах і пилюці. Повсюди літали якісь ракети. Олег обернувся навкруги і побачив такий же хаос. І раптом перед ним з'явилась дівчинка, вона була напівпрозора. Хлопчик підійшов, роздивляючись її.

– Ти хто? – спитав, дивлячись у її очі.

– Я завтра помру,- сказала і підійшла на один крок ближче.

– Що...?

– Це моя остання ніч... Завтра, точніше через декілька годин, до нас вторгнеться наш «друг».

– Що ти таке говориш?

– Завтра ти все зрозумієш!..

Після цих слів Олег прокинувся зляканий і спітнілий.

– Що це було? – подумав хлопчик.

Раптом заволатала гучна сирена. Малий закрив вуха руками. В ту мить зайшла мама, вона була чомусь зовсім бліда. Мовчки збрала синопка, взяла якісь валізи, і вони поїхали. В дорозі Олег думав про сон і пригадав дівчинку: це ж була його сусідка.

Її слова справдилися... Страшна ракета прилетіла у її дім... Ангелінка довго лежала мертва на холодній землі...

Пройшло майже три роки, не стало Олегового дому, і зникло його улюблене місто, але сусідську дівчинку він ніколи не забуде.

Хай згинуть кляті окупанти!

Сторчовий Денис,

*4 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПІХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Лист солдату ЗСУ

Дорогий солдате! Я дякую тобі, що захищаєте Україну від ворога і від темряви. Ви справжні герої. Завдяки вам ми можемо жити і вчитися в школі. Ви захищаєте Україну на фронті.

Волонтери допомагають армії та мирним жителям Ми допомагаємо вам разом із нашими однокласниками, вчителями і нашими рідними. Кожен українець своєю працею наближає перемогу.

Я вірю, що війна скоро закінчиться, бо її захищають найкращі сини і дочки України. Вся Україна чекає повернення всіх своїх героїв додому живими. Пам'ятай воїне, ми щодня молимося за всіх вас.

Україна – незламна! І поки ми віримо в себе, нас ніхто не зможе здолати. Буде перемога! Слава Україні – героям слава!

*Сухан Тетяна,
4-Б клас, Моквинський ліцей,
Березнівської міської ради Рівненської області*

Звернення до захисника

Вже три роки повномасштабної війни – великої, важкої, визвольної... Війни, яка торкнулася кожного. Вона несе з собою біль і розруху, горе та сльози. Та на захист рідної країни стали відважні воїни-герої.

Мій дорогий захиснику, дуже прошу тебе повернутися додому живим! Будь для нас всіх міцною опорою та непробивним щитом. Бережи у своєму серці любов до Батьківщини, де б ти не був. Тримай в собі віру в нашу перемогу та прагнення до свободи. Наші маленькі дитячі серця з нетерпінням чекатимуть звістки про закінчення війни. Адже ми про це щоденно просимо в молитвах.

Одного дня війна закінчиться. Настане мир та спокій. Але на серці назавжди залишаться шрами, які нагадуватимуть про цей важкий для українців час. І в нашій пам'яті завжди звучатимуть слова вдячності тим, хто ціною власного життя здобував для нас перемогу.

Тіхонович Дмитро,

*4 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПІХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Мій голос – майбутнє країни

Кожна людина має свій голос – голос своєї душі, думок, переконань. Для когось – це слово, для когось – дія, а для мене – це пісня. Я вірю, що через музику можна змінювати світ, надихати людей і будувати майбутнє своєї країни.

Я навчаюся в 4 класі і мрію, що колись мій голос почують всі. Я вчуся грати на гітарі, співаю українські пісні. Я мрію співати на великій сцені в передачі «Україна має талант». Коли я виросту, я буду писати музику і складати пісні. Мої пісні будуть про те, як нелегко жити і вчитися українським дітям під час війни. Про те, що всі українці мріють про перемогу і мир на землі. Хочу, щоб мій голос чули по всьому світу.

Мій голос – це не просто звук, це віра в перемогу, це любов до рідної землі, це прагнення зробити світ кращим. Співаючи, я нестиму в собі силу своєї нації, її незламний дух.

Ткачук Ангеліна,

*4 клас, філія «Іваницька початкова школа»
ОЗ «Малошпаківський ліцей Дядьковицької сільської ради
Рівненського району Рівненської області»*

Війна, на жаль, уже не сон...

Була гарна зимова ніч. Мені снився теплий, затишний сон - як ми з сім'єю відпочиваємо разом. Але раптом мене розбудили. Ще не розуміючи, що сталося, я відчула страх. Мама, зі сльозами на очах, тихо промовила: «Почалася війна». Від цих слів у мене пробігли мурашки по тілу. На мить я подумала, що, можливо, це лише страшний сон. Але мама торкнулася моєї руки й сказала: «Не стій, допомагай збирати речі».

Ми почали поспіхом пакувати тривожну валізку. У кімнаті з телевізора лунала пряма трансляція – гучні, тривожні голоси повідомляли про вторгнення.

Я намагалася зібратися до школи, але бабуся зупинила мене. Я засмутилася ще більше – навіть звичні речі стали недосяжними. Ми зарядили телефони, набрали води й сіли разом на дивані, не знаючи, що робити далі. Цей день я запам'ятаю назавжди.

Минуло три роки. У моєму житті відбулося багато змін. Але мобільний додаток і досі часто сповіщає про повітряну тривогу. Над селом літають літаки, але тепер вони вже не приносять радості, як колись. Ми знову ходимо до школи, і під час тривоги спускаємося в укриття. Проте навіть там я не відчуваю себе у безпеці. Кожен гучний звук змушує моє серце стискатися від страху.

Зараз я вже знаю кілька психологічних прийомів, які допомагають мені заспокоїтися. Але війна назавжди змінила моє життя.

Війна, на жаль, уже не сон...

*Харчук Кароліна,
4-Б клас, Моквинський ліцей,
Березнівської міської ради Рівненської області*

Найзаповітніша мрія

На превеликий жаль, сталося так, що у 21 столітті, в незалежній європейській країні, такій багатій та квітучій, уже три роки йде війна. Проливається кров невинних людей, а матері оплакують своїх синів та дочок. Гине цвіт нації...

Ми сьогодні є дітьми війни, а нам так хочеться щасливого, радісного, спокійного дитинства під мирним небом. Я щовечора у молитві благаю Бога зупинити цю страшну війну. У мене, як і у всіх українців, є найзаповітніша мрія – прокинутися від радісних вигуків, що війни більше немає! Немає більше тривоги, страху, горя та сліз відчаю. І я щиро вірю, що це обов'язково станеться завдяки нашим хоробрим і незламним захисникам.

Знаю, що добро обов'язково переможе зло, а наша рідна Україна розквітне та заживе щасливим, мирним життям.

Шульга Таміла,

*4 клас, Комунальний заклад «Смілянський мистецький ліцей «УСПХ»
Черкаської обласної ради, Черкаської області*

Україна – єдина!

Україна – це моя Батьківщина. Тут народилися мої дідусь і бабуся, тато і мама, мій брат і я. Україна – це колиска мого дитинства. Це країна з багатою історією, прекрасною природою та працьовитими людьми. Наш народ – мирний, талановитий і непереможний. Ми вільні люди і так буде завжди, тому що ми українці.

Єдність українців була випробувана багатьма подіями. Проте, навіть у найважчі часи народ знаходив силу об'єднатися заради спільної мети – збереження незалежності та суверенітету.

Увесь світ бачить як росіяни-звірі руйнують наші міста і села, вбивають мирних жителів і воїнів ЗСУ. Нам не потрібна війна. Ця війна потрібна лише росії. Саме сьогодні, коли Україна продовжує боротися за свою свободу, дуже важливо пам'ятати: наша сила – в єдності.

Україна – єдина! І поки ми пам'ятатимемо про це, наша країна буде жити та процвітати. Україна переможе!

Янович Анна,

*4 клас, Свалявський ЗЗСО №4,
м. Свалява, Закарпатської області*

Діти України за мир!

Нам судилося жити в неймовірно важкі часи. Вже одинадцять років минуло, як горезвісний північний сусід розпочав війну проти наймиролюбнішого українського народу.

Здрагається від вибухів бомб і снарядів земля. Горять міста і села. Гинуть, стають каліками десятки, сотні, тисячі найкращих

синів і дочок нашої Вітчизни. Рятуючись від цього пекла, мільйони українців покидають рідні домівки. І найзаповітнішою мрією кожного з нас стало мирне небо над головою.

Чи вдасться подолати клятих російських нелюдів?

Не сумніваємось у перемозі! Цілий світ захоплюється мужністю і героїзмом наших воїнів, самовідданою працею волонтерів.

Пригадую, як я була вражена звісткою про те, що земляк із Кушниць, не маючи обох ніг, пішов воювати за нашу волю! А з яким захопленням дізналася про дідуся, який усі свої заощадження віддав для Збройних сил України! І таких прикладів – тисячі.

Вірю, що незабаром здійсниться мрія кожного українця, про яку говорив нам Президент Володимир Зеленський «Світло обов'язково переможе темряву!» А рідну землю знову зігріватиме сонце миру.

Бобер Тимофій,

5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Я голосую за мир

Понад усе на світі я хочу миру. Хочу бути з сім'єю, мрію поїхати за кордон на море. Хочу в Іспанію, в Мадрид. Щодня молюся Богу за тата і за всіх військових, які знаходяться в гарячих точках. Мрію, щоб моя сім'я була здорова, не хворіли ні брати, ні сестри.

Я добре навчаюся в школі і хочу навчатися на відмінно, але це не завжди виходить, бо мої думки інколи відлітають далеко, до тата. Сьогодні мільйони українських дітей позбавлені можливості жити щасливо. Цю можливість у нас забрала війна. Я хочу, щоб Україна перемогла. Вірю, що перемога буде і ми знову станемо незалежною країною. А всі полонені повернуться додому, до своїх рідних. Ще я вірю в тата і дуже ним горджуся, бо він захищає мене і моїх друзів на полі бою. Радий, що маю вірних друзів, яким можу розповісти про проблеми, про те, що наболіло.

Про що б я не писав, а мої думки знову про тата. Дуже за ним сумую, уже п'ять місяців, як його забрали на війну, і бачив його я лише два рази. А моїй бабусі важко добиратися додому, вона дуже сумує. Відчуваю цей біль кожного вечора.

Але ми сильні! У нас найкращі військові. Ми переможемо. Я голосую за мир.

Бондар Матвій,

*5 - Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир

Мир для мене – це найкраще, а сьогодні найфантастичніше слово, яке потрібне кожному українцю.

Пам'ятаю, який я щасливий був у дитячому садочку, коли ще не чув сигналу повітряної тривоги. Усі мої друзі сміялися, жартували, веселилися від душі. Дорослі безтурботно розмовляли, гуляли в парку. Безжальна війна все це забрала в українських дітей. Сумно, коли помирають близькі і знайомі. Страшно, коли від ворожої ракети гинуть дорослі і діти. Війна забирає і жінок, і чоловіків. Гинуть мами, тати, дідуся, бабусі... Боляче.

А дитині потрібне свіже повітря, спокій, відпочинок, школа не в укритті... І небо, безхмарне і чисте, і без ворожих шахедів, які несуть смерть.

Але війна думає інакше: вона хоче все забрати, усе знищити, усіх вбити!

Знаю, що зараз проти ворогів воюють наші Захисники, бо хочуть, щоб українські діти жили під мирним небом і мали щасливе майбутнє. Щоб у майбутньому вибрали професію до душі, навчалися, жили без страху. Я вірю, що всі мої знайомі повернуться живими з війни, а до кожної дитини повернеться тато і мама. Я голосую за мир.

Вовчик Артем,
5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне

Хочу миру

Знаю, що кожного дня у Бахмуті сильно чути шум ракет, вибухи. Страшно, бо хтось може загинути. Усі рідні чекають військових з фронту, хвилюються за них. Хочуть швидкого повернення чоловіків, дідусів, дядьків, братів, ... Я хочу кінця війни! Дуже хочу, щоб дідусь повернувся з Донецька. Уже три роки, як розпочалася повномасштабна війна і я знаю, як тяжко на сході України. Хочу, щоб на Новий рік усі військові були вдома, святкували у теплій домівці із рідними, а не в сирих та холодних окопах, де немає смачної куті та вишуканої їжі, де немає спокою та тихих ночей. Але реальність сьогодні – це війна. Дітки чекають татусів на казочку, а їх немає...

Я так хочу миру, бо не хочу спати в коридорі, не хочу чути вибухів шахедів, не хочу щодня переживати за рідних, а хочу спокою, сили, здоров'я та МИР у моїй пораненій Україні.

Іноді я плачу, коли по телефону чую голос дідуся. Хочу його міцно обійняти та сказати: «Дякую, дідусю! Слава Україні! Героям слава!» Величезне дякую всім військовим, які захищають нас від ворогів. Дякую за те, що виборюєте мир, спокійний сон дітей. Перемоги Вам, дорогі захисники, сили, волі, незламності! Скорого повернення додому! Люблю всіх.

Головій Злата,
5 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області

Я голосую за мир

Війна. Біль. Руйнування. Смерть. Це страх, зламані долі, розбиті сім'ї, осиротілі діти, зруйновані мрії, невпевненість у наступному дні.

Страх, що оселився в домівці кожного українця, і біль, що незгасне з роками. Війна забрала найкраще, перетворила все

квітує на чорну пустку. І залишає глибокі рани на тілі та в душах людей. Але віра в перемогу добра над злом, не покидає у найскладніші часи, коли вся надія згасає, вогник віри жевріє у людських серцях.

Я голосую за мир, тому що вірю в майбутнє без війни.

Закликаю всіх об'єднатися, щоб наш голос пролунав у всьому світі. Голос Надії та Віри, і впевнена, що він буде почутий!

Я голосую за мир!

Голуб Анастасія,

5 клас, Мізоцький ліцей, 4

с. Мізоч, Рівненської області

Жахливий сон

І знову сумні новини... Тривога лунає над рідною країною...
Неспокій огорнув душу... Поволі втома перемогла мене..

Наснилося...

Усе навколо палало, у небі літали ракети й винищувачі. Російські солдати руйнують рідні міста та села, вони вбивають український народ. І це все відбувається на моїй Батьківщині, на моїй землі.

Я відчуваю, як цей сон стискає дитяче серце. Кожна втрата, кожна руїна - шрам у моїй душі. Я дивлюся в небо і замість сонця, місяця і зірок, бачу лише спалахи вибухів. Коли заплющую очі, жахиття не зникають. Вони стають частиною нашої реальності. Але мужні захисники не дозволять зламати рідну країну. Ми будемо боротися, щоб прокинутися від цієї біди.

Так хочеться якнайшвидше побачити світанок нашої перемоги!

Гначучина Євгенія,

5 – Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Хочу миру

Як я вже втопилася від вибухів ракет, від смутку за рідним татом, від сліз усіх дітей і матерів, у яких загинули рідні: сини,

тати... У нашому ліцеї відкриті пам'ятні дошки Героям, які віддали життя за Україну. Щодня ми згадуємо про них о дев'ятій годині, дякуємо за захист. Низько схиляємо голови перед тими, хто поліг за Україну. Ці Герої захищали нас до останнього, вони хотіли, щоб ми жили в теплій і затишній хаті, а не в підвалах чи метро.

Я сумніваюсь, що хтось не хоче жити в мирній країні і прокидатися від співу півнів чи будильника. Переконана, що кожен українець не хоче прокидатися від сигналу повітряної тривоги, вибухів. Я хочу миру, щоб усі повернулися живі й здорові, щоб знову були феєрверки на новий рік і діти більше не знали, що таке війна. Зараз я немовби завмерла в очікуванні, розучилася радіти по-дитячому, часто сиджу і думаю про тата. Страшна війна забирає в нас радість дитинства. Найбільше хочу миру, щоб у наївних дитячих очах загорілися іскри радості, коли вони побачать своїх батьків, які повернулись із війни. Я хочу миру. Я голосую за мир.

Гребельний Арсен,

5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Хочу миру

Я хочу миру, бо люблю життя. Люблю Україну, бо це моя земля. Прикро, що на сході майже все окуповано, зруйновано. На мою думку, не було причини йти сусідній державі на нас війною, адже можна все вирішити словами... Як швидко війна знищила наші творіння. Просто так росія вбила багато людей, розстріляла наших воїнів. Сьогодні вже всі бояться, коли чують звук ворожого шахеда. Я теж боюся, коли лунає тривога, починаю тремтіти і молитись, щоб шахед не попав у наш будинок. Боюсь, коли летять ракети і попадають у підстанції. А потім живеш декілька днів без світла. Це на заході більш-менш спокійно, а на сході все розбомблено. Уже на Донеччину зайшли окупанти. Багато українців переселилися за кордон, щоб не загинути. У нашому місті теж часто виникають пожежі, які довго гасять

пожежники. Зараз наша Україна виглядає поламаною. Вона як пташка з перебитим крилом.

Я співчуваю тим, хто втратив рідних, дякую тим, хто воює. А ще багато пишу листів для воїнів, щоб показати, що діти підтримують їх, дякують за захист. Мені шкода, що йде війна, панує смерть, гинуть невинні діти. Дуже сумую за рідними, тому, що більшість залишилася на сході. Тому й голосую за мир, щоб усе погане закінчилося, а я зустрівся з друзями.

Слава Україні! Слава Героям! Слава нації! Смерть ворогам. Україна переможе!

Данько Тетяна,

5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Чому я хочу миру

Я хочу миру, щоб мати щасливе дитинство. Не хочу, щоб плакали дорослі і діти. Хочу, щоб над Україною було мирне небо, скрізь панував МИР. Щоб усі діти дочекалися своїх татусів, жінки – чоловіків, батьки – синів. Мій тато теж далеко. Дуже хочу, щоб він та інші військові повернулися додому живими та здоровими. Я дуже сумую за своїм татусем, дуже сильно чекаю його вдома.

Хочу, щоб кожна сім'я повернулася додому, щоб кожна родина мала свою домівку. Щоб не плакали мами над синами, щоб наші любі захисники більше не бачили страшних пекельних боїв, знущань та крові своїх побратимів. А маленькі діти не знали, що таке війна. Хочу, щоб школярі спокійно ходили до навчального закладу і не спускалися в укриття під час тривоги.

Чекаю того дня, коли закінчиться війна.

Я чекаю не тільки свого тата, а й хресного з війни. Мій дядько зник безвісти, я його чекаю і дуже хочу, щоб він був живий. Дякую ЗСУ за наш захист.

Слава Україні! Героям Слава!

Козакевич Софія,
5 клас, Опорний заклад «Дядьковицький ліцей»
Рівненської області

Мрії

*Нема на світі України,
Немає другого Дніпра...
Т. Шевченко*

Свіжий ранок надворі... Мріється впасти в теплу річку... Ні про що не думати. Лежати годинами. Мов тінь на сонці... По тілу холодний вітер... Не дає заснути в річці!

Піднімаю очі догори, до неба... Наді мною згряя лелек. Повертаються з далеких країв до своїх домівок, в Україну... Цікаво, що вони відчують, коли летять? Спокій? Від того, що вже вдома, на рідній українській землі, важкий шлях позаду, тут все таке знайоме і рідне... Легкість? Бо вже не треба хвилюватися, що буде, адже дома ось, близько... Чи тривожність? Від незрозумілого гуркоту в небі... І мені стає тривожно. Можливо ж, що їхнього гнізда вже нема, воно зруйноване війною, і нема куди повертатися. Що тоді будуть робити? Хвилююся, аж відчуваю розпач птахів... І так хочеться мирного неба! Для нас, людей, і для цих лелек! Захоплююся ними. Попри все вони щовесни повертаються. З вірою, з надією... Бо вдома найкраще. Як ніколи чую зв'язок із рідною землею, любов, бажання зберегти свою культуру, мову, допомагати, щось зробити для наближення перемоги...

Знову дивлюся в небо. Милуюся... Вчуся...

Конончук Соломія,
5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне

Нехай буде мир

Мир – це щасливе дитинство, це радісні матусі й татусі, усміхнені бабусі й дідусі. Мир – це коли всім добре. Я хочу миру, щоб не плакали мами у журбі над синами, щоб наші військові

більше не бачили пекельних битв. Щоб діти вільно ходили у школу, на гуртки - і взагалі не знали, що таке війна і тривога.

Я хочу закінчення війни, щоб більше ніколи не згадувати сумні ночі в коридорі, коли лунає повітряна тривога. Я бачила очі мами, які ледь стримували сльози, коли ми ховалися між двома стінами в коридорі. І мама, і тато сильно переживали за наше життя. А після вибухів я ще довго не могла отямитися, не могла заспокоїтися, мені було страшно, у мене тремтіли руки. Зараз немає безпечного куточка в моїй Україні.

Я ніколи не забуду той рік, коли мій дядько воював, мав поранення. Тоді я щодня думала: «Як там дядько, як його здоров'я? Чи все добре?». На щастя, зараз із ним усе добре, він удома. Надіюся, що скоро війна закінчиться і всі військові повернуться додому. Ми все відбудуємо і будемо жити щасливо. Усі повернуться у свої міста і села, у власні будинки. Ми сильні. Миру всім.

Кудрявцев Матвій,

5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Нехай буде мир

Улітку я дуже люблю море. Але коли розпочалася війна, то моє улюблене Чорне море в Криму лише сниться мені ночами. Мої бабуся і дідусь виїхали з Криму, коли окупанти зайшли на півострів. Нам боляче думати, що загарбники знищують усе навколо.

Мої батьки стали волонтерами, працюють у благодійній спільноті «Відповідальні українці», щоб допомогти ЗСУ. Це об'єднання допомагає купувати автомобілі, ремонтувати авто для військових. Цього року в день народження тата привітали донатом, а він усі кошти передав на купівлю іменного дрона для військових на передову. Я теж допомагаю татові, чим можу. У класі підтримую однокласників, бо дуже страшно буває, коли лунає сигнал повітряної тривоги. Я голосую за мир, щоб знову поїхати в Крим на відпочинок. Дякую всім, хто наближає Перемогу! Україна понад усе! Нехай буде мир.

*Максимова Аліна,
5 клас, Опорний заклад «Дядьковицький ліцей»
Рівненської області*

Лист солдату ЗСУ

У тиші вечора, коли згасає день, пишу цього листа тобі, невідомий мені солдате, але від того не менш дорогий!

Мій славний воїне, дякую за спокійний сон, за те, що можу обіймати своїх рідних, ходити до школи, навчатися, спілкуватися з друзями, просто посміхатися і займатись улюбленими справами. Я дякую тобі й усім твоїм побратимам за те, що ризикуючи кожної хвилини власним життям, ви захищасте нашу Батьківщину. Захоплююся вашим героїзмом, мужністю, спритністю, відвагою. Ви дуже сміливі та сильні.

Я надіюсь і вірю в нашу перемогу! Бо світло завжди перемагає темряву. Навіть найменший промінчик сильніший за морок. А ви - воїни світла.

Мій дорогий солдате, пам'ятай, що ти - Герой для всіх українських дітей, яким щодня даруєш життя. Я вдячна тобі за кожен новий день, який настає у моєму житті. Бережи себе і повертайся живим до своєї родини. Вона чекає і молиться за тебе. Як і я рік тому молилась і чекала додому свого тата. Моя віра й молитва зберегли йому життя.

Я дуже хочу, щоб цей лист зігрівав тебе й твоїх побратимів у бою, і ви знали, що десь далеко є дівчинка, яка чекає на ваше повернення і молиться за вас.

Бережи вас, Боже!

З вірою та любов'ю Аліна, 10 років

*Панчелюга Дарина,
5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Моє бажання – мир

Я хочу миру тому, що війна – це зло: щодня гинуть люди, є удари по будинках, закладах освіти, садочках, лікарнях, торгових

центрах... Ніде немає безпечного місця. Панічний страх часто з'являється, коли чую сигнал повітряної тривоги. Дуже хочу, щоб закінчилася війна, щоб ті, хто воює, повернулися до рідних, близьких, знайомих.

Ця війна забрала життя у багатьох дорослих і дітей. Сумно. Я хочу, щоб був мир, щоб військові не сиділи в окопах, а цивільні в підвалах, укриттях. Хочу поїхати до брата, бо дуже його люблю. Моя сім'я хоче зустрітися з братом, але це неможливо, бо він дуже далеко. Ця клята війна може забрати будь-кого, навіть маленьку дитину. Боляче. Хочу забути війну, як страшний сон, щоб не хвилюватися, як оголошують, що хтось знову загинув від ракети чи шахеда.

Дякую захисникам і захисницям України, що охороняють нас. Я сподіваюся, що скоро буде ПЕРЕМОГА!

*Полюхович Анна,
5 –Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я голосую за мирне життя

Кожен українець знає це слово, воно щодня пронизує мозок, викликає біль у серці. Це маленьке слово, але раниць із великою силою. Це слово – ВІЙНА. Щодня війна вривається до кожного в дім тривожними новинами, неприємними звістками, сигналом повітряної тривоги, а в когось забирає дім, рідних, життя...

Чому я хочу миру? Тому, що майже щодня ми дізнаємося про загиблого воїна. Щодня бачимо, як страждають діти, ллють гіркі сльози... Ми відчуваємо їхній біль. Біль, коли помер у матері син, коли загинув у дитини тато...А ще тривога! Хвилювання за власне життя, за життя твоїх рідних, друзів. Сльози самі ллються з очей, хвилювання сковує рухи- і ти постійно шукаєш опору. А як було раніше?

Раніше розквітала мирно квітка, пробивалася крізь землю і тягнулася до сонця. А дитина могла спокійно спостерігати, ніжно торкатися пелюсток, вдихати приємний аромат. Маленька

долонька струшувала росу, в якій відбивалося сонце. І дитяче обличчя світилося радістю. Потім дитина бігла до батьків і ніжно їх обіймала, наповнюючи радістю і їхні серця. Матір і батько теж міцно пригортали дитину, радіючи мирному дню. Було спокійно. І міцні- міцні обійми батьків.

Ви тільки-но порівняйте це... Як дитина обіймає з радістю, а як - зі страхом, бо не знає, що може статися наступної миті... Що буде далі? Це німе запитання в кожного в голові. Дізнаємося з новин, як щодня помирають воїни-захисники, як зникають тисячі...

Любі діти, завжди пам'ятаймо, якою ціною здобувається перемога. Щодня, о дев'ятій годині, зупинімося і схилимо голови в задумі, подякуймо тим, хто боронив і боронить нашу Україну. Слава Героям. Я голосую за мир.

Сліпченко Арина,

*5 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир

Чому я хочу миру? Складне питання. Багато чого сталося з початку війни. Тривога, переїзд, вибухи. На початку повномасштабної війни ми нікуди не збиралися переїжджати, але так склалися обставини. Планували переїхати у Західну Україну на два місяці, але...

Наша сім'я вже тут два роки.

Мир та спокій завжди, щодня, щомиті – це добре. Але не всі люди це розуміють. Дехто не усвідомлює, як це бути далеко від дому. Мені інколи так хочеться повернутися назад, на схід, але не можу. Страшно, коли летять ракети, чути шум ворожих шахедів. Так хочеться тиші.

А війна все забирає найкращих воїнів, багато наших захисників стали Янголами-охоронцями на небі. Вони віддали найцінніше – власне життя. Ми пам'ятаємо Героїв, щодня дякуємо їм за захист.

Я – одна з тих, хто цінує подвиг воїнів. І у нашому ліцеї о дев'ятій годині всі мої однокласники завмирають у хвилині мовчання, щоб пом'янути тих, хто загинув на полі бою, захищаючи нас. Шкода, що діти залишаються без батьків, матері без синів. Думаю, що краще б не було війни, а був мир та спокій. Я голосую за мир.

*Стафійчук Анастасія,
5 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Зараз у країні повномаштабна війна, яка розпочалася 24 лютого 2022 року. Багато людей виїхало за кордон, в тому числі й моя сім'я. Але я виїхала лише на шість місяців, а потім повернулася. Люди покинули власні домівки не просто так, а тому що змушені були рятувати життя своє і своїх рідних.

Коли читаєш новини або дивишся відео, то в тебе стискається серце від хвилювання. Уже тисячі військових загинули, а хто вижив, то має інвалідність. Боляче дивитися на тих, у кого немає кінцівок. Ми підтримуємо всіх, чим можемо. З'явилося багато волонтерів, які об'єдналися, щоб допомагати нашим військовим. Майже щодня або проходять мітинги, або хтось щось продає, щоб передати допомогу ЗСУ. Дехто грає на музичних інструментах, щоб зробити донат для ЗСУ. Ми не можемо спокійно навчатися, спокійно спати чи піти кудись, адже дуже часто лунають повітряні тривоги.

Жорстока росія не заслуговує називатися країною, адже вона країна загарбників, збіговисько вбивць. Вони всьому світу говорять, що ми, українці, погані, а вони нас рятують. Але виникає питання: «Невже рятувати – це вбивати маленьких дітей і знищувати цілі міста та села?» У них більша територія, ніж у нас, але їм все мало. Вони хочуть Донецьк та Луганськ, які понівечені війною. А ще хочуть залишити собі Крим, який знаходиться під окупацією. Переконана, що ми переможемо ворога, бо захищаємо

свою землю. Ми сильні і відродимо Україну. Слава Україні!
Героям Слава! Я голосую за мир.

*Таран Любов,
5 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Лист солдату

Привіт, солдате!

Спочатку я не знала, що писати...

Бо, ніби не хочеться,

Щоб мій татусь йшов воювати!

Щоб брат мій, який вже доволі дорослий, йшов на передову,
до ворога в гості!

Та знаю, що доля моєї країни у твоїх руках і лягла на твою
спину. Хай тебе окриляє тепло, що я надсилаю. Повертайся
живим - ми тебе тут усі вже чекаємо!

*Хоменко Дарина,
5-А клас, Мізоцький ліцей
с Мізоч, Рівненської обл.*

Україна переможе!

Для кожної людини найдорожча та земля, де вона
народилася.

Я щаслива, що Україна- колыска мого роду. Тут народилися мої
діди і прадіди, бабусі і прабабусі, батьки, сестри та братик.

Я щаслива, бо тут народилася і я. Гарне дитинство, приємні
спогади про сімейні поїздки на море, екскурсії містами України-
це все було до війни.

У 2014 році росія напала на Україну. А в лютому 2022 року
відбулося повномасштабне вторгнення. На мапі тривог уся
Україна була червона.

Я пам'ятаю, як ми спускалися в сирий підвал. Було холодно та
страшно. Коли вночі було чути гул літака, я ховалася під ковдру.

Безжальна війна змінила все. Тисячі людей залишилися без домівок, сотні дітей стали сиротами. Зруйновані міста й села.

Щодня гудуть сирени, сповіщаючи, що летять ворожі ракети та дрони.

Раніше я не знала, що таке біль, сум і страх. Тепер відчуваю це. І ще знаю, що Україна переможе. І настане довгоочікуваний мир. І всі люди будуть плакати і сміятися від щастя!

Я вдячна долі, що народилася українкою і є частинкою непереможної нації.

Слава Україні! Героям Слава!

Закалата Іван,

*6 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я хочу миру!

Я бажаю миру нашій рідній Україні й усьому світу! Моя найзаповітніша мрія не ігри й розваги, а наша перемога над несамовитим ворогом- росією. Я дуже хочу, щоб відродили нашу «Мрію» – королеву літаків. Щоб усі воїни повернулись живими до своїх домівок. Я низько вклоняюсь нашим мужнім захисникам, які дають можливість дітям учитися, пізнавати рідну мову, знайомитися з творчістю українських письменників. Наша перемога прийде, а болотяний ворог зникне з нашої рідної землі назавжди. Слава Україні!

Кабеева Владислава,

*6-А клас, Свалявський ЗЗСО №1,
м. Свалява Закарпатської області*

Лист солдату ЗСУ

Дорогий Захиснику України!

Пишу Тобі цього листа зі щирою вдячністю і повагою. Тремтливо тримаючи ручку, збираюся з думками, щоб змогти всього кількома словами висловити все, що відчуваю, адже завдяки Тобі Україна досі існує, досі незалежна, досі єдина. Саме

через Твої старання в моєму рідному місті Свалява, що на Закарпатті, не гуляють озброєні російські солдати, не чути вистрілів та криків беззахисних людей про допомогу, не лунають вибухи ракет.

Ми ходимо в школу, гуляємо, намагаємось жити, як раніше. Коли лунає повітряна тривога, ховаємось в бункері. Перші тривоги наганяли величезного страху, так як і звістки про початок повномасштабної війни. Пам'ятаю, що відчувала, коли вперше посеред уроків пролунала тривога: кожен у паніці, з розгубленими, повними страху очима спускався в укриття школи. Однокласники хвилювалися, навіть затяті розбишаки поводитись не як завжди. Маленькі першокласники були дуже спантеличені, дехто плакав, хотів до мами. Учителі намагались робити вигляд, що все добре, підбадьорювали, та чомусь тривога не зникала з серця. Тепер в укриття ми спускаємось організовано, без паніки, бо вже звикли. На жаль, звикли...

Одного разу, вкотре спускаючись у підвал школи, я звернула увагу на хлопчика, що був дуже наляканий, аж блідий. Я дала йому цукерку, що була в правій кишені куртки. Школяр подякував і посміхнувся, а потім сказав, що приїхав до нашого містечка з Харкова. Більше й не треба було слів... У таких містах зараз справді страшно, і Ти саме там, на передовій.

Мій тато теж був на війні, на Куп'янському напрямку. Згадую той час з величезним болем, бо добре пам'ятаю, як переживала мама, як плакала бабуся, як мені хотілось, щоб тато був поруч і ми разом весело проводили час: грали волейбол, плавали, влаштовували пікніки, розповідали смішні історії. Коли говорили з татом по телефону, він підбадьорював, казав, що все йде добре, та навіть мені, дитині, було зрозуміло, що нічого доброго там нема. Війна – це завжди лихо, біль, страждання та смерть.

Тато був далеко, як і Ти зараз. Я не знаю імені та уявлення не маю, як Ти виглядаєш. Але впевнена, що вдома за Тебе точно є кому хвилюватись, що багато людей з нетерпінням чекають повернення свого сина, чоловіка, брата, друга, колеги ...

Боротися зі злом завжди складно, але Ти зможеш. Попри біль і втому, попри недоспані холодні ночі. Якщо тільки читаєш цього листа, повір, Ти – справжній супергерой. Дуже скоро, Захиснику, разом з іншими воїнами ви поборете зло, що чорною хмарою налетіло на наші землі. А коли справу буде зроблено і в кожному містечку України майорітиме жовто-синій стяг, Ти з втомленою посмішкою повертатимешся додому, а на кожній вулиці чутимеш: «Дякую!», вимовлене крізь сльози. Ти відчиниш двері своєї хати і не зможеш стримати сліз щастя, бо поруч нарешті будуть ті, заради кого тепер Ти ночуєш в окопі, а не у своєму теплому ліжку. Твою шию міцно обніматимуть рідні руки, а на серці нарешті буде спокій та щастя.

Я вірю: це не за горами. Тож бережи себе, дорогий Захиснику! Я молитимусь, щоб Бог допоміг Тобі й усім нашим воїнам швидше повернутися додому живими та здоровими!

*Кавалер Ангеліна,
6 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Хай буде мир на всій землі!

Мене звати Ангеліна, я вчусь у 6 класі, мені 11 років. Я дуже люблю малювати нашу рідну Україну, люблю зображувати її неймовірну красу. Війна зруйнувала багато прекрасних куточків нашої Батьківщини, забрала життя тисячі українців. Мені дуже шкода наших українських воїнів й поруйновану ворогом рідну землю.

Я дуже- дуже хочу, щоб прийшла наша перемога, і згинув проклятий ворог, щоб діти більше не чули звуків повітряних тривог, щоб усім жилось мирно й щасливо!

*Сидорчук Владислав,
6 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Мир – моя мрія!

Мир – це коли люди живуть спокійно в своїй країні. Я дуже хочу, щоб закінчилась війна і не гинули наші військові та мирні люди. Хочу, щоб наші захисники повернулись живими до своїх домівок, а діти не чули звуків повітряних тривог, вибухів і не ховались в укриттях і не плакали.

Хай швидше буде перемога! Ми завжди будемо дякувати нашим захисникам і захисницям за те, що давали нам змогу вчитися. Слава вам, люди-герої!

*Тиховська Катерина
6 клас, Рівненський ліцей №23
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Зараз наша країна переживає складний час. Ворог руйнує наші життя. Щодня прилітають ракети. Війна принесла безліч руйнувань.

І багато українців втратили надію. Вони втратили той світлий промінчик, що дозволяв їм рухатись далі попри все.

Однак варто вірити, що все закінчиться. Наша батьківщина, її неймовірно красиві багатства відновляться. Вірити, що рани кожного, хто постраждав, загояться. Вірити в краще!

Бо світло завжди перемагає темряву. І ми оживемо знову. Темні хмари розсіються, зійде українське сонце, засвітить яскраво - і почне оживати наша зранена земля. Сонце осяє ліси, поля та квіти... Розстріляні квіти! Вони вже почали рости, тягнуться вгору, попри те, що їх тривалий час знищували, руйнували пострілами ворожих куль. Та наші квіти все одно зійшли. Вони стали міцніші та красивіші!

Після перемоги ми теж відновимося. Ми розбудуємо нашу Україну та створимо своє майбутнє у вільній та незалежній державі.

І назавжди запам'ятаємо ціну, яку заплатили за це. Пам'ять про тих, хто загинув, пам'ять про зруйновані міста й села, про усі жахіття завжди буде з нами.

Бо розстріляні квіти оживають, цвітуть і милують око, даруючи надію. А сліди від куль лишаються...

*Тихомірова Маргарита,
6 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я мрію про мир в Україні!

Мир є найважливішою цінністю в світі! Мир є найголовнішою цінністю для людства незалежно від національності! Мир є найбільшою мрією для всіх людей! Особисто для мене слово мир набуло особливого значення, бо наш народ переживає зараз складні випробування.

Війна - це біль, страх, страждання, смерть. Я вважаю, що війна – це нерозумне й трагічне явище. Мир в Україні – це не тільки моя мрія, а й прагнення всіх, хто бажає щасливого майбутнього своїй рідній землі. Все буде Україна!

*Хаблюк Артур,
6 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Мир – найголовніший!

Мир – це найкраще слово на Землі! Без миру світ втрачає свої фарби, свою радість та красу. Коли ми жили на своїй мирній землі, ми не помічали його важливості, а коли лютий ворог напав на нашу Україну, люди відчули весь жах, жорстокість війни. Росіяни – зла нація, яка нищить усе на своєму шляху, яка без жалю вбиває все живе. Я дуже хочу, щоб росія зникла з карти світу, а наш народ зажив мирним, щасливим життям!

*Хаблюк Арсен,
6 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Ми хочемо миру!

Мир - це коли всі живуть дружно, гарно спілкуються, не конфліктують, не воюють, не забирають чужі землі.

Наш захист – це Збройні Сили України, які боронять нашу землю від ненависного ворога, який руйнує нашу державу. Україна переможе! Україна – це сила, могутність, безстрашність, сміливість, непереможність, а росія – це зло, жах, сльози.

Наші захисники виборюють усьому світу мир і волю! Ми допомагаємо нашим воїнам усім, чим можемо. Ми щодня просимо у Бога, щоб допоміг нашим захисникам. Ми переможемо, бо ми – велика нація. Слава нашим Героям!!!

*Шепеляєв Олександр,
6-В клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Лише українське небо...

Лише українське небо знає, про що мовчить найродючіша земля світу, стікаючи кров'ю.

Лише українське небо було свідком гірких сліз Матерів у розпачі, сімей у траурі, дітей, наляканих свистом ракет!

Лише українське небо бачило, як Мужні стирали самотню сльозу, закриваючи очі побратима!

Лише українське небо споглядало, як щира молитва творила дива!

Лише українське небо приймало у свої вічні обійми Героїв нескореної країни, що свято вірили у Перемогу й щасливе майбутнє!

Лише українське небо знало, скільки переможних сподівань і надій витало в повітрі України!

Лише українське небо не забувало ні на мить про ціну нового дня!

Лише українське небо бачило, як з мужнього столітнього дуба опадало не лише зів'яле листя, а й «цвіт», який не встигав дати світу свої плоди.

Лише українське небо було свідком смерті! Воно бачило, як своє життя за незалежність України віддав Володимир Федінчук, актор Рівненського обласного академічного українського музично-драматичного театру. Він виконував провідні ролі у виставах «Войцек» за Георгом Бюхнером, «На полі крові» за поемою Лесі Українки, зіграв Енея в «Енеїді» Котляревського та «Різдвяній історії» Дікенса – головних прем'єрах 2023 року. Попри свою любов до театру й сцени, Володимира ятрило відчуття невиконаного обов'язку перед своєю країною, таке воно - гаряче синьо-жовте серце справжнього українця. І жага справедливості та запах волі зробили свою справу. Наприкінці 2023 року актор пішов захищати країну добровольцем. На превеликий жаль, Володимир загинув 22 січня 2024 року в боях під Новомихайлівкою Донецької області. Йому назажди 31 рік.

Смерть щирого, завжди усміхненого, надзвичайно талановитого Володимира Федінчука є непоправною втратою для близьких, рідних, колег та всієї мистецької України.

Лише українське небо, відчуваючи запах розпачу з присмаком невідомості, знає, що добро подолає зло, а світло переможе темряву!!!

Власюк Ілля,

7 – В клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Хочу миру

Я хочу, щоб був мир. Закінчилася нарешті війна. Щоб не було більше тривоги, щоб не вмирали військові. Я впевнений, що всі: і дорослі, і діти - також хочуть миру. Хочу, щоб діти спокійно могли ходити в школу та садочок. Дорослі ходити на роботу. Щоб не боялися виходити на вулицю, коли сутеніє. Щоб сім'я могла спокійно гуляти парком. Хочу, щоб чоловіки могли їздити за

кордон разом із сім'єю на море або на екскурсію в інші країни. Я хотів би, щоб після війни всі сім'ї були раді перемозі. Розумію, що перемога нам дасться великою ціною. Адже загинули тисячі військових, загинули діти. Я хотів би, щоб президенти знайшли можливість уже завтра закінчити війну. Мені дуже шкода чоловіків, жінок та дітей, які померли.

Дуже багато росія розбомбила гарних міст: Маріуполь, Лисичанськ, Бахмут, Рубіжне, Ізюм, Соледар ... Постраждали Київ, Рівне, Чернігів, Донецьк ті всі інші міста нашої країни. На даний час ми дякуємо нашим ЗСУ, що вони стримують ворога.

Мені дуже шкода сімей, у яких на війні загинули близькі люди. Я дуже сильно хочу миру, щоб усі жили, як раніше. Раділи, були щасливі. Пишу і хочу, щоб моє бажання здійснилося. Вірю в перемогу наших військових. Дуже багато у кого не стало будинків, їх розбомбили росіяни. Так само знищили квартири. Мені дуже шкода людей, у яких не стало рідних, домівок та квартир. Дуже багато гарних людей не захотіли виїжджати зі своїх гарних міст. Вони залишилися у розбитих домівках. Але деякі виїхали. Мені здається, що в кого не стало домівок, їх заселили в нові квартири. Війна принесла багато горя, нехай вона закінчиться і ніколи більше не прийде на нашу землю. Я голосую за мир.

Гринєцька Вероніка,

7 – В клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Я хочу миру

Я хочу миру, щоб у місті, у селі, у країні, у моїй родині всі були живі, здорові і раділи життю. Хочу, щоб усі, хто воює, повернулися додому, туди, де їх чекають. Мені боляче думати, як наші військові мерзнуть в окопах узимку, а влітку потерпають від спеки. Важко слухати, як заливає багатьох у грозові дні.

Розумію, що нам легше, бо ми в тилу. Хоча сьогодні уже не знаєш, де тил, а де військові дії, адже ракети літають скрізь. Коли вночі лунає тривога, я не перестаю хвилюватися. Хочу жити в

спокої, а не боятися шахедів, не чути виття сирен. Не хочу вибігати в сховище або спати в коридорі. Хочу спокійно навчатися, бігати на перервах, а не спускатися щодня в укриття. Моя мрія – це звичайне спокійне життя без вибухів. Сьогодні розумію, якою я була щасливою до війни. У мене було безтурботне дитинство, бо я не розуміла страхіття війни. Хочу миру, щоб я, моя сім'я, родина – уся Україна була щаслива. Мрію, щоб уночі спали спокійно і діти, і дорослі, щоб не боялися страшних звуків на вулиці, щоб кожен день приносив лише хороші новини. Хочу, щоб ми знову могли гуляти, ходити вулицями, щось купувати в торговельних центрах, розважатися в дитячих клубах, їздити на екскурсії... Я дуже хочу миру.

*Грода Вероніка,
7 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Миру- так!

Кожен українець має одну мрію, і ця мрія от-от здійсниться. На сьогоднішній день всі українці прагнуть цю мрію здійснити. І кожен цю мрію наближає по-своєму.

Дорослі - силою, мужністю та розумом, а діти підтримують і дають надію. Навіть ті вірші, малюнки, які пишуть і малюють маленькі українці, надають сили нашим захисникам. Якщо б не було підтримки, то й не було б сил захищати свою країну. Всі дуже чекають, коли закінчиться війна, щоб їм подзвонили рідні і сказали: «Прийшла довгоочікувана Перемога!»

*Громик Євгеній,
7-А клас, Клеванський ліцей №1
Клеванської селищної ради Рівненської області*

Лист солдату ЗСУ

Привіт, солдате Збройних Сил України!

Я не знаю хто ти, проте я знаю, що ти виборюєш перемогу для нашої країни.

Я знаю, що ти рятуєш наші життя та нищиш окупантів. Дні і ночі ти воюєш за мене під відкритим небом. І в дощ, і в спеку. І взимку, намагаючись зігрітись у холодних окопах. І влітку, потерпаючи від палючого сонця. Ось уже 1089 страшних діб.

Ти оберігаєш мій сон, збиваєш ракети. Ризикуючи власним життям, звільняєш окуповані рашистами території. Рятуюш як людей, так і тварин, бо твоє серце велике.

Я пишу цей лист тобі та твоїм побратимам, тому що ви разом здобуваєте довгоочікувану перемогу нашої країні.

Я бажаю вам вистояти та відбити усі напади московської нечисті. Щиро бажаю Божої опіки і цілого війська Янголів-Охоронців. Бажаю якнайшвидше повернутися з цієї жахливої війни живими, здоровими та неушкодженими. Щоб кожен із вас нарешті обійняв свою родину!

Слава Україні! Слава Героям!

Гуцєвич Вікторія,

*7-Б клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської області*

Мій охоронець

Кожна людина має свого ангела-охоронця. Для когось – це лише символічне питання, а для мене – мій тато. Він – справжній герой, який захищає свою сім'ю та нашу Україну. Його любов – це ті невидимі сили, які охороняють мене щодня.

Кожного разу, коли відчуваю тривогу, татусь підтримує та заспокоює мене. Я дуже вдячна за любов і силу, яку він мені дарує. Саме завдяки татові я відчуваю себе захищеною. Я вдячна своєму охоронцеві за турботу та розуміння.

Крім того, тато вчить мене, що потрібно бути сміливою і чесною, та не боятися труднощів. Він навчає, як важливо не лише захищати себе, а й допомагати слабшим, бути доброю, справедливою і любити свою Батьківщину.

Я дуже вдячна долі за такого тата, тому що він – мій захист, моя підтримка та сила.

*Дмитрук Руслан,
7-Б клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Нація нескорених

24 лютого 2022 рік... Ранок. Слова мами: «Розпочалася війна». Страх. Сльози. Відчай. Нерозуміння, що буде далі. Так запам'ятався цей жахливий день, який змінив життя кожного з нас. Він поділив наше щасливе і спокійне життя на «до» та «після».

Війна, яка безцеремонно увірвалася в дім кожного українця, стала величезною трагедією і водночас об'єднала нас. Із давніх-давен український народ славився любов'ю до свободи та незалежності, але вкотре ми знову змушені ставати на захист своєї рідної країни та цінностей.

Із лютого 2022 року і до сьогодні українці демонструють свою незламність та готовність боротися за мирне майбутнє. Звичайні люди, які в минулому мали родину, роботу та інші обов'язки, беруть у руки автомати й роблять усе можливе, щоб ворог покинув наші землі. Українські військові героїчно тримають оборону на лінії фронту, показуючи свою мужність, відвагу та любов до неньки України. Але ж війна - це не тільки фронт, а й надійний тил. Ми постійно збираємо кошти, плетемо сітки, готуємо страви, допомагаємо із медикаментами, амуніцією та різним обладнанням. Кожен із нас робить свій внесок у перемогу.

На жаль, майже в кожному родині війна принесла страшну й сумну звістку. Тепер матері, дружини, сестри, діти проливають сльози горя, а не щастя. Заміною звичайному капелюху стала чорна хустина, усе тепер неважливе. Так бути не повинно! Ми маємо бачити не ріки крові, а море свободи. Ми маємо бачити не втомлених військових, а щасливих та здорових людей, які нарешті переодягнулися у цивільне. Урешті-решт, людство не повинне бачити, як мати хоронить єдиного сина, сестра - єдиного брата, діти - батька, наречена - коханого.

Отже, ми, українці, маємо докласти багато зусиль, щоб це жахіття скінчилося якнайшвидше. Упевнені, що скоро кожен герой повернеться додому зі словами: «Перемога за нами!», й у нашій прекрасній країні запанує довгоочікуваний мир.

*Дудка Йосип,
7 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Україні - мир!

На мою думку, мир має бути нормою життя кожного народу. Мир – це найголовніше, що повинні цінувати люди. Проте в світі є країна, яка щоразу розпалює війни між народами. Це росія. Сьогодні через цю країну на нашій землі, рідній, квітучій відбуваються страшні й трагічні події – йде війна. Щодня лунають похоронні марші, матері хоронять своїх дітей. Лютий ворог знищує все на своєму шляху, перетворює сучасні міста й села на попелище. Цей ворог не знає, що таке милосердя і Бог.

Ми не віддамо ворогам свою Україну! Перемога буде наша, сили добра переможуть, а росія зникне, піде в небуття.

Слава Україні! Слава захисникам!

*Кириченко Олександр,
7 – В клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні у світі в багатьох країнах відбуваються бойові дії. Не за столом переговорів, а на полі бою вирішуються питання території, влади, впливу. Це безглуздо, адже знищується природа, а головне – гинуть люди. Тисячі вже не повернуться додому. В Україні продовжується війна, а ЗСУ боронять від лютого ворога нашу землю, тисячі військових стоять до останнього, щоб зберегти честь і свободу України. У бій ідуть найсмівливіші, але не всі повертаються... Таку ціну ми платимо щодня.

Війна – це не лише життя людей, а й фактор багатьох інших світових проблем та криз. Під час війни інфляція зростає з більшою швидкістю, багато коштів ідуть на військові потреби. Діти потребують підтримки, хочуть, щоб їхнє життя не було суцільним хаосом, але війна несе розруху, невизначеність, невпевненість у завтрашньому дні.

Світові лідери мають проаналізувати ситуацію і зробити все можливе, щоб війна в Україні закінчилася. Для цього весь прогресивний світ має прокинутися і стати на захисті інтересів України. Необхідно поширювати правдиву інформацію про причини війни, про те, що українці боронять, а не нападають. Розумію, що не всі вміють критично мислити, але нам не варто опускати руки, а вивчати історію власної країни, щоб зуміти переконливо захистити інтереси України у світі.

Мир – це не просто світ, де немає війни, а стан, у якому люди цінують одне одного, поважають і мають хороші стосунки з усіма знайомими, а також партнерські відносини з іншими державами. Я обираю саме такий світ. Я голосую за мир.

*Левчишина Юлія,
7-А клас, опорний заклад «Бугринський ліцей» ,
Рівненського району Рівненської області*

Чому я голосую за мир

Я не хочу, щоб у світі були війни. Вважаю, що мир – найбільша цінність людства.

Мир дуже важливий для кожного з нас, тому що, по-перше, мир – це запорука будь-яких стосунків.

По- друге, коли країна живе в мирі, їй легше розвиватися, покращувати та розширювати свою економіку, культурні досягнення.

По- третє, у воєнний час немає безпеки, загроза всюди. Ми не можемо бути впевненими у завтрашньому дні: хтозна, чи прокинемось наступного ранку.

По-четверте, війна забирає найцінніше: здоров'я, помешкання, життя рідних і чужих, дорослих і малих... Війна руйнує все навколо, не шкодуючи нікого і ніщо. Коли в країні війна, ми не можемо спокійно жити, працювати, вчитися, мріяти та творити майбутнє.

Але я вірю, що добро переможе зло. Любов переможе будь-яку зброю. Усе починається з нас: кожен має насамперед говорити правду, бути відвертим, не бути байдужим. Саме через байдужість починаються війни, вбивають не винних людей. Тому я впевнена у своєму рішенні: «Я голосую за мир!»

*Лисюк Ольга,
7-Б клас, опорний заклад Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської області*

Повертайся живим

Сьогодні рівно три роки, як тривога і страх глибоко залізли в душу кожного українця. І тим, що бачили та чули вибухи, і тим, хто далеко за кордоном. На цих три роки, хоч насправді одинадцять, не хочеться озиратись, в них дуже багато болю.

24 лютого 2022року... Цей страшний день змінив життя багатьох родин і моє – не виключення. Більшість людей до останнього думали, що все це не надовго, але реальність була іншою. Сьогодні перевіряє нас на людяність, доброту, взаєморозуміння та взаємну підтримку.

Ми продовжуємо працювати, навчатися, робити те, що вміємо, але найбільше мріємо. Мріємо про перемогу та мир, мріємо про повернення кожного воїна додому живим, мріємо забути і не знати війни. Бо війна – це та істота, яка відбирає у дітей дитинство, а у матерів – серця.

То ж де б ти не був, любий Воїне, пам'ятай ці слова: «Повертайся живим!»

Р.С. Кожного дня я чекаю твого повернення, тату!

Одарчук Софія,
7 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області

Вірю в перемогу

Я – українська дівчинка, яка живе в час війни. Щодня вона забирає в нас щось важливе: спокій, безтурботність, близьких людей. Але попри біль і страх, я не дозволяю війні вкрати віру в майбутнє. Сьогодні голосую за мир, бо хочу, щоб кожна людина в рідній країні знову жила без страху.

Я займаюся народними танцями, це моє улюблене заняття. Коли виступаю перед глядачами, а особливо нашими військовими, то відчуваю, що дарую їм хоча б трохи світла в цей важкий час. Війна приносить стільки горя, що іноді здається, ніби радість більше не має місця в житті. Але, коли я бачу усмішки людей після мого виступу, розумію: навіть у найтемніші дні можна знайти промінь надії.

Проте є місця, куди мої танці вже ніколи не повернуться. Десятки міст і сіл, які ще вчора жили своїм українським мирним життям, тепер у крові та розрусі. Маріуполь, Бахмут, Ізюм, Волноваха, Авдіївка, Торецьк... Вони стали символами героїзму, але їхні жителі більше ніколи не зможуть побачити свої домівки, друзів і виступів нашого танцювального колективу. Їхні голоси замовкли назавжди, і саме тому я не можу мовчати – повинна робити все, що в моїх силах, щоб наблизити омріяну перемогу.

Кожен має свій фронт. Хтось бореться зі зброєю в руках, хтось допомагає волонтерам, хтось лікує поранених. А я – танцюю, бо вірю, що мистецтво теж здатне тримати наш дух незламним.

Я голосую за мир, бо хочу, щоб Україна знову стала країною радості, мрій і світлого майбутнього. І знаю, що цей день обов'язково настане.

*Ольховець Дмитро,
7-Б клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненського району, Рівненської області*

Я голосую за мир

Ось уже три роки в нашій країні лютить... Три роки болю, втрат, страху, відчаю, сліз, руйнувань, розпачу. Три роки життя зі звуком сирен та вибухів. Ми назавжди запам'ятаємо ранок, який розпочався словами: «Вставай, війна почалася».

Ця війна забрала в нас мільйони життів, спокій, безтурботне дитинство та щасливе життя. Окуповані міста, спалені будинки, розбиті серця, пошматовані душі... Та нас не зламати, бо ми всі об'єднані спільною метою та вірою в перемогу.

Я хочу жити в світі, де немає жорстокості, ненависті та насильства. Мрію про той час, де ранки в українців починатимуться з посмішок та обіймів, а не з тривожних новин. Де діти безтурботно гратимуться на подвір'ях, а не ховатимуться у підвалах та укриттях. Де сім'ї щовечора збиратимуться за столом, розповідаючи про те, як пройшов їх день. Де кожна дитина, дружина, матір дочекаються своїх захисників живими та здоровими.

Вірю, що незабаром зможемо сказати: «У нас немає війни. Ми живемо в МИРІ». А поки продовжуємо боротьбу, бо це наша земля, бо за нами правда. Бо знаємо: Україна вистоїть!

*Паясь Діана,
7 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я хочу миру!

Мир - коли люди живуть спокійно, не воюють і не сваряться. Коли всі поважають один одного, допомагають і підтримують. Мир потрібен, щоб люди могли працювати, навчатися, мріяти і бути щасливими.

Якщо ми хочемо, щоб на Землі був мир, треба почати з себе. Треба не ображати інших, бути добрими та уважними до людей. Наприклад, не сваритися, бути чемним з іншими. Кожна маленька добра справа робить світ кращим.

Мир важливий, бо без нього неможливо жити спокійно. У мирному світі всі люди мають шанс бути щасливими, працювати і здійснювати свої мрії. Тому важливо, щоб ми всі разом охороняли мир і працювали над тим, щоб у світі було більше добра.

*Поліщук Олександр,
7 - Б клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненська обл.*

Я молюся за мир

На легеньких пухких хмаринках сиділи ангелята. Вони дуже пильно вдивлялися вниз і уважно слухали слова людських благань, які долинали до них із землі...

У маленькій затишній кімнатці яскраво горить свічечка. Дрібненькі краплинки воску, ніби чийсь сльози, повільно капають на стіл. Я стою на колінах, міцно склавши руки. Свій дитячий погляд підношу до ікони. Ще мить – і ніжною мелодією лине до Бога моя молитва...

А Там... У холодному темному бліндажі, голосно потріскуючи, горить окопна свічка. У морозний зимовий ранок вона дарує тепло і світло ще зовсім юним солдатам...

Боже, зігрій їх і збережи, бо Там мій Брат, якому лише 22...

Яскраво світить сонечко. Розпочинається новий день. Я іду до школи. Навкруги тихо і спокійно, тільки інколи цю гармонію порушує спів синичок та горобців, які весело вистрибують на гілках дерев...

А Там... Холодно, вітер, мороз... Ось уже майже місяць не світить сонце. Скрізь чорний дим, густий туман... Прорізаючи важке повітря, голосно свистять кулі... Тут кожного дня в очі дивиться війна. Тут своїм життям молоді захисники тримають наш спокій...

Боже, збережи їх, бо Там мій Брат!

Клас... Іде урок. Біля шкільної дошки, розмальованої квітами чийогось серця, стоїть учителька і старанно пояснює новий матеріал. Аж раптом – тривога! Ми всі йдемо в укриття...

А Там... Строгий і водночас по – батьківськи добрий голос командира розповідає про надскладне завдання. І ти, не вагаючись, ідеш його виконувати. У цю ж мить кожную клітинку твого тіла пронизує звук тривоги... Ти розумієш, що не можеш залишити позицію, не можеш сховатися. Ти повинен стояти до кінця, бо десь Там залишилися твої найдорожчі люди, твої батьки, твій Брат! І поки ти Тут, вони Там можуть спокійно працювати і вчитися...

Знову рідна кімната, знову тихо горить свічечка. Знову моя ще така дитяча молитва лине до Бога...

Боже, зупини цю жорстоку війну, поверни нам Мир!

Боженько, оберігай кожного воїна. Захисти того, хто прикриває небо, хто збиває ворожі літаки і підриває кораблі, хто стоїть біля кулемета, хто з автоматом у руках іде на ворога. Збережи їх, благаю, бо серед них мій Брат!

Із легеньких пухких хмаринок спустилися на українську землю ангелята. Швиденько стали в рядочок, розгорнули свої ніжні крила і, ніби щитом, затулили ще зовсім юних воїнів. Вони будуть оберігати їх весь час. Бо Там – його Брат!..

Попчук Богдан,

*7 – В клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я хочу миру

Я хочу миру тому, що в 21 столітті є можливість відкривати все нові й нові планети, придумувати машини, які замінять тяжку працю на підприємствах. А війна не тільки не дає можливості розвиватися, а ще й знищує все, що побудувало людство. Ми з класом були в Музеї науки, що у Львові. Як же там цікаво! Нам не хотілося повертатися додому, я зрозумів, наскільки може бути

цікавою наука, різні відкриття, досліді, явища... А ракети все знищують. Хіба це правильно? Ні! Я голосую за мир, бо тільки в мирній країні можна будувати щасливе життя.

Прикро, що багато людей не розуміють, що багато конфліктів можна вирішити словами, а не кулаками. Сьогодні вже важко перемогти в цій війні, бо деякі держави підтримують росію, а це неправильно, адже росіяни прийшли на нашу землю, щоб знищити українців, а ми лише захищаємо власну країну. Наші військові віддають найцінніше – власне життя. А тим часом деякі збагачуються, наживаються на війні. А наша країна – це працьовиті люди, талановита й розумна молодь. Україна могла б розвивати технології, але кошти йдуть на війну, освічені люди гинуть на полі бою, а не розвивають науку, медицину. Ця війна відкинула нас у минуле століття. Не знаю, коли ми все відбудуємо. Але вірю, що відбудуємо, бо ми сильний народ. Я голосую за мир, щоб уже завтра відбудовувати знищені міста і села, щоб уже завтра будувати щасливу Україну.

*Прадош Анна,
7-Б клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Мир очима дітей

«...Сьогодні в Києві знову пролунав вибух».

Маленький Іванко, семирічний хлопчик, лежав у своїй кімнаті під уламками меблів та стіни. Від гуркоту здригнувся весь будинок. І за мить затишна квартира перетворилася на руїни. У вухах дзвеніло, а дим виїдав очі.

«Мамо!» – закричав хлопчик, але відповіді не було. Його пальці стиснули улюблену машинку, що випадково опинилася поруч з ним. Серце калатало, але Іванко змусив себе заворушитися і повільно піднятися. Світ навколо був чужим: на місці стіни - лише дірка, а в дворі палали автомобілі.

Згодом хлопчика знайшли рятувальники. Вони ніжно підняли хлопчика на руки. «Де моя мама?» – прошепотів Іванко, але чоловік лише мовчки похитав головою та опустив очі.

У волонтерському центрі лікарка обробила рани, дала чашку теплого чаю і накрила ковдрою. Іванко не плакав, але весь тримтів чи то від болю, чи то від страху, чи то від невідомості. Він просто пильно дивився на двері, ніби чекав, що ось-ось зайде його мама.

Дні минали, а Київ продовжував жити в страху. У новинах повідомляли про переговори і про воєнні дії на передовій. Іванко цього не розумів, але знав одне: він хоче повернутися додому, обійняти маму, знову почути її голос.

«Я голосую за мир», – сказав одного разу хлопчина волонтерам, почувши розмови дорослих. Йому не потрібні були справи дорослих. Він просто хотів, щоб у Києві знову було тихо, щоб ракети більше не руйнували будинки, щоб діти могли спати у своїх домівках без страху.

Він вірив, що колись так і буде. А його голос, навіть якщо він зовсім маленький, важливий у цьому великому світі.

*Сеньков Ілля,
7 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Мир усім дітям!

Моя рідна земле, Україно! Ти стільки пережила біди на своєму віку. Тебе хотіли знищити багато ворогів, проте найпідступнішим ворогом є росія. Це вона розв'язала війну спочатку на сході нашої держави, а в 2022 році – повномасштабну. Ця жорстока земля не хоче миру. Вона хоче все руйнувати, нищити, вбивати.

Народ України боронить свої кордони всіма силами, з кожним днем наближаючи перемогу. На нашому боці багато країн світу. Вони допомагають нам і підтримують українців. Від кровопролитної війни страждають усі, а особливо діти. Діти

України хочуть миру, мріють ходити спокійно, без тривог до школи, хочуть учитися в мирній країні.

Ми віримо, що переможемо! Український народ завжди перемагає, бо він незламний! Українці - нація героїв!

Сімак Максим,

*7 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це щастя, радість і безпека. Без миру важко жити. Війна принесла Україні багато горя: понівечені будинки, зруйновані міста та села, загиблі люди... Я мрію, щоб війна закінчилася і в нашій країні був мир та спокій.

Для мене мир тоді, коли діти спокійно граються на дитячих майданчиках, батьки посміхаються і фотографують щасливі миті життя. Ніхто не плаче, всі радіють, святкують дні народження.

Сьогодні ж кожне свято з присмаком тривоги. Коли лунає сигнал повітряної тривоги, я завмираю, розпочинаються панічні атаки. Докладаю великих зусиль, щоб заспокоїтись, намагаюся знайти заняття, яке допоможе зосередитися на чомусь позитивному. Мене завжди підтримують мої друзі. Я вдячний їм за допомогу. Дуже хочу миру, щоб можна було спокійно виходити на вулицю, грати у футбол і не боятися ворожих ракет. Хочу, щоб усі сім'ї жили разом, не ховались від вибухів. Я вірю, що Україна вистоїть і знову стане сильною та щасливою.

Я голосую за мир, бо це найцінніше, що хоче сьогодні кожен українець. Нехай буде мир! Нехай Україна відродиться, а люди живуть у радості та спокої. Разом ми зможемо подолати всі труднощі та побудувати щасливе майбутнє. Я голосую за мир!

*Столяр Ілля,
7-Б клас, Мізоцький ліей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Мій охоронець

Коли настає ніч, і темрява огортає Україну, я заплющую очі, знаючи, що мій тато стоїть на варті мого спокою. Він – мій охоронець. Його немає поруч, але мужні руки не обіймають мене та не торкаються моєї голови перед сном, його голос не шепоче мені «на добраніч», але я знаю – він там, у холоді, у темряві, у небезпеці, щоб я міг спокійно спати.

Мій тато – військовий. Він не просто людина у формі, не просто солдат. Він воїн, захисник, герой. Він стоїть на передовій боротьби зі злом, яке прийшло, щоб знищити нашу країну. Лихий ворог намагається стерти нас із лиця землі, забрати наші домівки, зруйнувати наші мрії. Але мій тато та його побратими не допустять цього, вони відважно дають відсіч, не вагаючись і не озираючись назад.

Його дні – це постійні випробування. Він зустрічає труднощі не зі страхом, а з викликом. Морозні виснажливі ночі, втома, що не відпускають, небезпека, що чатує за кожним поворотом – усе це для нього частина боротьби. Він не скаржиться, не нарікає. Мій тато знає, що від його дій залежить не лише його життя, а й життя тисяч людей.

Я безмежно пишаюся своїм батьком. Не кожен здатний стати на захист рідної країни. Не кожен готовий покинути комфорт і спокій, щоб вийти назустріч смерті. Але він зробив цей вибір без вагань. Чому? Бо він знає, що таке честь. Знає, що означає бути чоловіком. Знає, що його сила – це щит для слабших.

Я дивлюся на його фото, згадую знайомий голос, щирі усмішки, його сильні руки, які колись підкидали мене вгору, а тепер тримають зброю. Він той, хто навчив мене ніколи не опускати голову, хто показав мені, що справжня сила – це не лише м'язи, а й мужність, витримка, здатність стояти до кінця.

Тато - мій охоронець, мій герой. Він береже не лише мене, завдяки йому і таким, як він, ми маємо можливість жити, мріяти, будувати майбутнє. І коли мені страшно або сумно, я нагадую собі: мій тато там, на передовій. Він бореться. І він обов'язково повернеться. Повернеться з перемогою.

*Уринович Анна,
7 клас, Курозванівський ліцей Гоцанської ТГ,
Рівненської області*

Лист Воїну-Захиснику

Вітаю дорогий Воїне, мій Захиснику!

Пишу Вам листа, аби висловити щирі слова вдячності за можливість жити та спокійно спати вночі.

Аби висловити величезну вдячність за те, що жива, що дихаю, що маю змогу прокидатися й досі у своєму ліжку.

Вклоняюсь Вам доземно за ночі спокійного сну, за дні сповнені можливості навчатися, займатися улюбленими справами, рухатися в напрямку реалізації своїх мрій.

За дні коли можу плакати й радіти, дивлячись на тихе й спокійне небо.

За мою можливість так жити Вам доводиться знаходитися під обстрілами градів, в окопах лишати своє здоров'я, не бачити роками своїх рідних та близьких.

Ви дбаєте, аби ми ходили по вільній землі, відчували ранкову тишу сповнену білого туману, споглядали зарево вечірнього сонця, а не вогонь градів.

Дякую Воїне!

За мужність і відвагу, що рятує мільйони людських життів. За палке серце, що обирає першочергово нас, за силу духу та волі.

Бережи себе Воїне!

Хай Янгол-охоронець завжди буде поруч, і береже Ваше життя, життя Ваших побратимів, бо ви - наш щит!

Ви - остання брама, що відділяє нас від вселенського зла!

Моє серце з Вами, мої думки з Вами.

Мої молитви за Вас!

*Цінцюра Яна,
7 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Хай буде мир!

Мир – це коли люди об'єднуються, щоб допомагати один одному, коли народ стає силою, а не причиною конфліктів. Це коли ми вчимося чути та розуміти один одного, навіть якщо наші погляди чи традиції відрізняються. Мир - це коли ми усвідомлюємо, що всі ми - частинки одного великого цілого, і що наші дії впливають не лише на нас, а й на всіх навколо.

У світі, де панує мир, немає місця ненависті, жадібності та егоїзму. Натомість є місце для любові, співчуття та взаємодопомоги. Мир – це коли ми розуміємо, що найбільші перемоги досягаються не зброєю, а розумом, серцем і добротою.

Але мир – це не щось дане раз і назавжди. Це щоденна праця, яка вимагає від нас усіх зусиль. Це вибір, який ми робимо кожного дня: вибір бути толерантними, вибір допомагати іншим, вибір бути кращими версіями себе. Мир починається з кожного з нас, з наших слів, думок і вчинків.

Тому бережімо мир, як найбільший скарб. Будуймо його разом, щоб наші діти та онуки могли жити в світі, де панує спокій, радість і надія. Бо лише у мирі ми можемо розкрити свої можливості і зробити світ кращим місцем для всіх.

*Шурдугайло Артур,
7 клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Мир-це щастя!

Мир – це не просто відсутність війни. Це гармонія, спокій і взаєморозуміння між людьми, націями та культурами. Це простір, де кожен може почуватися в безпеці, де поважаються права та свобода кожної людини, де дитяча посмішка не затьмарюється страхом, а дорослі можуть будувати своє майбутнє без загроз знищення. Мир - це щастя кожної людини!

Біляк Софія,
8-А клас, Мирогощанський ліцей
Дубенського району, Рівненської області

Лист ДРУГУ

Дорогий друже! Я знаю, що ти пережив дуже складні часи.

Війна – це жахлива подія, яка залишає глибокі рани в серцях людей. Ти бачив і чув те, що ніколи не повинен був бачити і чути. Але знай, ти не один. Мільйони людей в Україні та в усьому світі співчують тобі і хочуть допомогти. Ти – сильна і мужня дитина. Ти пережив те, що багато дорослих не змогли б пережити. Ти маєш неймовірну силу духу і здатність до відновлення.

Я хочу, щоб ти знав, що ти не винен у тому, що сталося. Війна – це не твоя вина. Ти – не відповідальний за дії дорослих. Твої почуття – це нормально. Ти можеш відчувати страх, гнів, смуток, розгубленість. Ти можеш відчувати, що світ несправедливий. Ти можеш відчувати, що ти самотній. Всі ці почуття – це нормальна реакція на ненормальні події.

Не бійся говорити про свої почуття. Розмовляй з батьками, з друзями, з вчителями, з психологами. Вони хочуть тобі допомогти. Вони хочуть, щоб ти знав, що ти не один. Ти – важлива людина. Ти – частина великої родини, яка називається Україною.

Ми всі разом переживаємо ці складні часи. Ми всі разом відбудовуємо нашу країну. Ми всі разом йдемо до перемоги. Я вірю в тебе. Я вірю в твоє майбутнє. Я вірю в майбутнє України.

З любов'ю подруга Софійка

Буковецька Вікторія,
8-А клас, Виноградівська ЗОШ І-ІІІ ст. №2,
м. Виноградів, Закарпатської області

Герої не вмирають

Війна в Україні стала випробуванням для нашої нації, але вона також показала, наскільки сильний дух нашого народу. Мільйони людей переживають біль, втрати та трагедії, але навіть

у найтемніші моменти ми можемо побачити світло, яке горить у серцях наших героїв. Герої не вмирають – вони живуть у наших спогадах, у наших серцях і у наших вчинках.

Початок війни в Україні в 2014 році став важким ударом для країни. Відтоді ми втратили багато – людей, територій, спокій. Але навіть у цій темряві народився новий герой, який об'єднав людей. Це - наші військові, добровольці, волонтери та кожен, хто не залишився осторонь. Вони стали прикладом відваги, самопожертви та любові до Батьківщини. Вони йшли на фронт, знали, що ціною власного життя захищають наші міста, наших дітей, наше майбутнє.

Війна забрала багато життів, але вона не змогла забрати пам'ять про тих, хто загинув. Справжній герой не потребує визнання чи нагород. Вони роблять своє діло, не задумуючись про нагороду, адже для них найбільша цінність – це мир і спокій їхньої рідної землі. Герої, які віддали своє життя за Україну, залишають після себе слід, який не згасне. Вони живуть у кожному кроці, який ми робимо на шляху до перемоги, у кожній перемозі, яку ми здобуваємо.

Герої не вмирають, бо їхній дух живе в нас. Ми продовжуємо боротьбу за нашу свободу, за право жити на своїй землі. Ми пам'ятаємо їхні вчинки, їхню мужність, їхній приклад. Герої не вмирають, бо вони завжди будуть для нас символом надії та сили. І поки ми пам'ятаємо, поки ми живемо заради їхньої пам'яті, їхній дух буде з нами.

Вони вчили нас бути сильними навіть у найважчі часи. Вони показали, що відвага не в тому, щоб не боятися, а в тому, щоб робити правильні вчинки, навіть коли страшно. Вони навчили нас не здаватися, не опускати рук, не втрачати надії. І хоча війна все ще триває, ми знаємо: герої не вмирають. Вони живуть у кожному з нас, у кожній боротьбі, у кожному кроку на шляху до перемоги.

Україна переможе, тому що ми не забуваємо своїх героїв. Ми будемо продовжувати їхню справу, і з кожним днем наближатимемося до того дня, коли на нашій землі знову запаує

мир. Герої не вмирають – вони живуть вічно, бо їхня боротьба і їхня пам'ять живуть у серцях кожного українця.

*Букланова Ангеліна,
8-Б клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне, Рівненської області*

Незламність України в єдності народу!

Україна – країна з величною історією, багатою культурною спадщиною та гідними людьми, які подолали чимало перешкод на шляху до незалежності. Найбільша цінність України – незламність її народу, яка полягає в готовності відстоювати людську та національну гідність, усвідомлювати відповідальність за сьогодення та майбутнє держави. Кожен українець відчуває себе частиною великої нації та здатний учинками довести патріотизм.

У часи випробувань українці демонструють величезну силу духу. Революція гідності 2014 року стала свідченням того, як єдність народу може змінювати хід історії. Люди різних поколінь, національностей об'єдналися заради свободи, майбутнього своїх дітей, задля європейського вибору України. Єдність зміцнила віру у можливість разом творити історію вільного народу.

У час ворожої навали українці стали пліч-о-пліч, щоб протистояти злу. Тисячі добровольців виявили бажання захищати рідну землю. Мирне населення своєю зброєю зробило молитву, згуртованість та добрі справи, спрямовані на підтримку ЗСУ. Увесь світ відкрив для себе народ нескорених та не перестає захоплюватися героїзмом та сміливістю наших захисників та захисниць. Наша перевага в силі духу та любові до рідної землі. Переможемо!

*Вітрук Надія,
8 клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненської області*

Війна, на жаль, уже не сон...

Сонце повільно підіймалося над горизонтом, освітлюючи руїни мирного українського містечка. Неба було так багато, що очі тонули в нім, як у морі. Вітер тихо шепотів між уламками, немов намагаючись розповісти історії, що тут сталися...

На вулицях, де колись лунав гомінкий дитячий сміх, панувала тиша... Лише понівечені дерева ледь-ледь шелестіли чорними листочками. Важко повірити, що тиждень тому тут вирувало життя: заклопотані батьки поспішали на роботу, а їхні дітлахи весело бігли до школи. Але що могло статися та змусити звичайнісінький український народ все покинути?!

Війна... Так багато слів, якими хочеться висловити емоції, однак сум стискає груди. У самісінькому серці неньки-України тепер панує інша реальність, де мрії перетворюються на дим, а спокій замінює тривога. Біль і горе, смуток і розпач переповнюють відчайдушні серця захисників, які покидають рідних, друзів, роботу та з власної волі йдуть у справжнє пекло, яке залишає криваві сліди в пам'яті кожного...

Ракети, вибухи бомб, російська військова техніка на вулицях українських міст, розстріляні колони біженців, вокзали, забиті дощенту людьми, розбурхане людське море на кордонах - усе це видавалося кадрами якогось фільму, сном, жахом, який закінчиться, варто лише розплющити очі. Спочатку ми чекали, що все скінчиться за лічені тижні, місяці... потім рік... Пролетіло вже три роки. І кінця-краю йому не видно. Той лютий триває досі...

І сниться мені мир, де пшеничні українські поля знову заколосяться, де небо чисте, без сліду літаків та ракет, де нарешті панує тиша, а не гуркіт вибухів, і знову засяє сонце над омитою кров'ю українською землею.

І прийде час, коли хтось скаже: «Слава Україні!», а мільйони відповідатимуть: «Героям Слава!»

*Дятлик Софія,
8 клас, Яринівська гімназія Сарненської міської ради,
Сарненський району Рівненської області*

Незламність України - в єдності

Україна - це незалежна, вільна держава, яка має свою неповторну культуру, традиції та історію. Незважаючи на труднощі і випробування, український народ завжди прагнув до єдності, адже лише разом ми можемо будувати сильну та квітучу країну.

Єдність - це не лише спільні кордони і прагнення, кожний регіон має свої традиції, свій сленг, діалект, але всі ми об'єднані любов'ю до рідної землі. Українці завжди підтримували один одного в тяжкі часи. Як приклад маємо толоку: від давніх часів до сучасної БУР. Ще одним зразком незламної взаємопідтримки є аркан (чоловічий коловий танець). Але зараз його «танцюють» не лише чоловіки. Так само як і воюють, волонтерять, лікують. На фронті багато бойових парамедиків, військових саме жінок. Жінки з роками стають лише мужнішими, фізично та психічно витривалішими.

Пам'ятаймо: наша сила - у єдності, і майбутнє залежить від кожного із нас. Тільки разом ми зможемо побудувати щасливе життя для майбутньої України і майбутніх поколінь. За кілька тижнів до війни ввели свято День єднання. Ще до початку війни українці об'єдналися, щоб не дати впасти Україні. І всі ці три роки ми об'єднані, ми тримаємось і з нетерпінням не просто чекаємо, а, як можемо, наближаємо закінчення війни.

Всі об'єднані, всі працюють однією командою. Продовжуйте діяти згуртовано і ніколи не втрачайте віру в Перемогу.

Слава Україні!

*Гльчишина Аліна,
8-Б клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне, Рівненської області*

Герої не вмирають

Герої – це люди, які роблять щось важливе для блага інших. Вони можуть віддати заради цього найцінніше – життя. Такі люди не відступають перед труднощами й ризикують собою заради перемоги добра та справедливості.

Сьогодні герої – це українські військові, які боронять Україну від непроханих зайд та окупантів. Завдяки мужності та відвазі захисників та захисниць ЗСУ ми продовжуємо жити на своїй землі, навчатися та бути поруч із рідними. Найбільша наша мрія - майбутнє без воєн. Ми за мирне небо, дитячий сміх та родинне тепло.

Коли кажемо: «Герої не вмирають!» - то стверджуємо, що їхні імена назавжди закарбовано в книгу пам'яті українського народу. Навіть якщо оборонців рідної землі уже немає серед живих, то відвага й героїзм живуть у наших серцях. Ми хочемо творити добро, бути корисними своїй державі, вважатися гідними тих, хто сьогодні в окопах на передовій. Завдяки прикладу самопожертви героїв для блага інших ми вчимося сміливості та незламності, здатності долати перешкоди.

Українці – сильний та загартований випробуваннями народ, нація нескорених. Подвиг героїв на фронті продовжують волонтери, лікарі, учителі та всі свідомі українці, які розуміють, що в єдності наш дух непоборний. Разом до Перемоги! Світло переможе темряву!

*Ковач Аніта,
8-В клас, Свалявський ЗЗСО №1
м. Свалява, Закарпатської області*

Міста-герої України

24 лютого 2022 року... Ця дата сколихнула світ, перевернула життя з ніг на голову. Зараз вже триває третій рік повномасштабного вторгнення і одинадцятий рік війни, яка

триває століттями... Чомусь сусіди не можуть дати нам спокій, тому українці вкотре змушені боротися за свою незалежність, за право жити на рідній землі, говорити солов'їною, сповідувати власні звичаї та традиції.

Сьогодні Україна як ніколи показує всьому світу мужність та стійкість. І в цій боротьбі більшість проявила себе справжніми патріотами. Українські міста демонструють палкий героїзм та нескореність. Тепер вони не просто географічні назви, а справжні міста-герої.

Звичайно, свою силу та міць показало кожне містечко та селище України, та є міста, героїчний спротив яких вже точно ніколи не буде забутий.

Київ. Варто почати з нашої квітучої столиці. Саме це місто зупинило наступ ворога в перші тижні війни, довівши світу, що Україна незламна. Героїчна оборона Києва показала, що навіть перед обличчям ворога дух свободи та єдності здатний перемогти будь-які перешкоди. Тут можемо пригадати Бучу та Ірпінь – міста в Київській області. Думаю, немає людини, яка б не бачила жахливі кадри після звільнення цих міст з окупації... Такого болю та ненависті я, мабуть, ніколи не відчувала. Тіла, що лежали на дорогах зі зв'язаними руками, розстріляні в спину люди, закатовані маленькі діти поруч з мертвими батьками... Душа кричала від болю, серце розривалося від відчуття, що таке можуть зробити люди... Та чи можна їх взагалі назвати після цього людьми? Навіть тварини такого не роблять. Зараз, пишучи ці рядки, я знову проживаю ті емоції. Це страшно... Це дуже страшно...

На жаль, такі звірства побачило не одне місто та село. Росіяни всюди залишали свої гидкі почерки. Дивно, як світ зараз продовжує вести з ними якісь перемовини. Перемовини з істотами, які, попри напис «Дети», скинули бомби на Донецький академічний обласний драмтеатр. У Маріуполі недолуди продовжували втілювати свої сатанинські наміри. Це місто-щит пережило надзвичайно жорстоку облогу, але його захисники,

зокрема полк «Азов», героїчно тримали оборону, попри нестачу продовольства, води та боєприпасів. Оборона «Азовсталі» вже стала легендою. Люди, які й не думали здаватися, люди, що сміливо заглядали в обличчя смерті... Боротьба цього міста назавжди увіковічена на скрижалях світової історії...

Бахмут... Місто в Донецькій області, про яке також вже знають далеко за межами України. Нещадні бої, що точилися на його територіях, вже звеличені в піснях. Люди, які вийшли живими, кажуть, що гіршого пекла не бачили. На місці колись квітучої землі сьогодні випалені руїни... Але спротив мешканців Бахмута продовжує вражати. Вірю, що з настанням миру нам таки вдасться відбудувати й цей клаптик української землі.

Харків. Місто, що вражає своєю непохитністю. Незважаючи на те що воно розташоване біля самого кордону з Росією, Харків продовжує стояти на ногах. Попри щоденні обстріли та спроби окупації, харків'яни не лише вистояли, а й продовжують жити, творити та навіть відбудовувати свою землю. Недаремно його називають «незламним». Пам'ятаєте героїчну битву за Харків, що увінчалася нашою перемогою? А пригадуєте, що вперше відчули, коли дізналися, що Харків знову під нашим прапором? Я пам'ятаю... Мені здалося, що то був один з найщасливіших днів у моєму житті. Було відчуття, що світ нарешті почав знову грати усіма кольорами. Це не можна ні з чим порівняти. Якщо чесно, навіть не уявляю, що відчуватиму, коли нарешті усі наші території будуть звільнені. А це обов'язково буде!

Херсон. Його називають «південною брамою України», що розкинулася на берегах Дніпра. З-поміж усіх міст саме Херсон для мене одне з найулюбленіших, адже саме його вважають нашою «кавуновою столицею» та «містом кораблів». Після героїчного протистояння окупації Херсон став відомий як «місто нескорених» та «місто жовто-блакитних прапорів». Після захоплення міста окупанти розпочали переслідування проукраїнських активістів, волонтерів, журналістів, політиків, ветеранів АТО. Але його жителі продовжували організовувати

акції протесту, демонструючи свою вірність Україні. Тому сьогодні його по праву величають ще й «містом незламної свободи».

Одеса також відзначилася тривалою героїчною обороною, тримаючись протягом 73 днів, перш ніж потрапила під окупацію. Незважаючи на ворожий тиск, жителі міста брали участь у підпільній боротьбі, завдаючи ударів по противнику. Сьогодні Одеса залишається одним із стратегічних центрів України, витримуючи нові виклики. Крім того, місто щоденно протистоїть ракетним і дронним атакам, підтримуючи гуманітарну та військову допомогу іншим регіонам.

Чернігів – одне з міст, яке опинилося в оточенні ще на початку війни, витримало тижні важких боїв та не здалося ворогу. Місто пережило руйнування інфраструктури, обстріли житлових кварталів та гуманітарну кризу, проте завдяки зусиллям мешканців і захисників змогло вистояти. Пригадуєте чоловіка, який голими руками зупиняв колону російських танків? Він був з міста Бахмач Чернігівської області. Погодьтеся, що таке під силу тільки справжнім героям. Людям, що не знають страху, не думають про наслідки свого вчинку (а наслідком може бути смерть) й сміливо йдуть у бій.

Схожих випадків дуже багато. Розумієш, що у твоїй країні живуть гідні люди, справжні патріоти, які й не думають задаватися. То як таких побороти? Українські міста-герої продовжують свою боротьбу, хоч вже довели, що героїзм не має меж. Він проявляється в кожному мешканці, у кожному їхньому вчинку. І якби мене спитали: «Яка твоя суперсила?», я б з гордістю відповіла: «Я – Українка!»

Впевнена і вірю в те, що після війни ці міста стануть символами відродження. Їхні рани поступово загояться, на вулицях знову запалають яскраві вогні, а життя повернеться до нормального ритму. Але пам'ять про героїв, які віддали все за свободу і майбутнє України, назавжди залишиться в наших серцях, нагадуючи про їхній подвиг і незламний дух. Дуже скоро

ми відбудуємо усі зруйновані міста та села і кожна людина, неважливо українець чи іноземець, пишатиметься ними.

Наші міста-герої – це більше ніж просто назва на карті. Це наша гордість, наше майбутнє, наша сила, яку ніхто ніколи не зможе відібрати.

Коркош Софія,

*8-В клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне, Рівненської області*

Герої не вмирають!

В Україні триває повномасштабна війна. Наші захисники щодня підставляють груди під кулі ворога. Усі ми віримо в перемогу над окупантами. Хочемо, щоб звитяжці повернулися у свої домівки, відчули родинне тепло й затишок. Чийсь батьки, кохані, дружини, діти й онуки чекають на зустріч із рідними, які для них і для нас усіх стали героями; а ті теж надіються на повернення до найдорожчих. Увесь світ дізнався, що Україна – це країна нескорених.

На жаль, смерть неблаганна й забирає найкращих, позбавляючи їх майбутнього. Особливо боляче говорити про трагедію родин, які втратили когось на війні. Часто вони не мають надії, що зниклих безвісти знайдуть і сповістять, що ті живі, не двохсоті.

Скільки рідних або й просто знайомих облич рівненчани можуть тепер побачити тільки на чорно-білих фото серед інших героїв інсталяції «Ціна Незалежності». Немає слів, щоб передати ті почуття, які переживають сім'ї загиблих. Дехто втопився від війни та прагне її закінчення. Тоді виникає запитання: а за що ж полягли тисячі героїв, чи не були їхні смерті даремними? З упевненістю стверджую, що це не так! Вони боролись за свободу та незалежність України, за мирне майбутнє, відстоювати право на гідне життя. Розпочату справу оборони рідної землі продовжать побратими та нові захисники й захисниці ЗСУ. Ми не повинні пробачити ворогу! Вічна пам'ять усім, хто загинув за

Україну! Герої не вмирають: вони назавжди залишаться в наших серцях! Україна була, є й буде!

Марковець Крістіна,

*8-А клас, Виноградівська ЗОШ І-ІІІ ст. №2,
м. Виноградів, Закарпатської області*

Мій охоронець

Кожен із нас має свого охоронця, який невидимо стежить за нами, підтримує у складні моменти і надихає не здаватися. Це може бути людина, яка завжди поруч, або навпаки далеко. Я вважаю, що справжні охоронці – це ті, хто віддає себе заради інших, хто не боїться труднощів і бореться за справедливість. Вони можуть бути воїнами, лікарями, рятувальниками чи простими людьми, готовими на великі вчинки, щоб допомогти іншим.

Згадуючи про героїв, які стояли на захисті нашої незалежності, завжди пригадую часи, коли ми, українці, переживали великий виклик. Від козацьких часів до сучасності, українська історія сповнена прикладів героїзму. У часи, коли нам було важко, завжди знаходилися ті, хто не боявся встати на захист. Герої Майдану, захисники, які спокійно стоять на передовій, волонтери, що не жаліють своїх сил у найскладніші часи – усі вони стали символами боротьби за свободу та справедливість.

Моя бабуся – один із тих героїв, які завжди були поруч. Вона пережила страшні часи, коли наша країна боролася за свою незалежність. Її історії про молодість, про те, як важливо любити свою землю і людей, залишили великий слід у моєму серці. Коли розпочалася повномасштабна війна, саме вона була моєю підтримкою та опорою. Вона тримала мою руку й не відпускала, кажучи кожного разу, що все буде гаразд. Вона трималася і тримала мене. Безкінечна любов та мужність у такій маленькій, але дорогій мені людині змушувала не панікувати та прислухатися.

На мою думку, справжній охоронець – це не лише людина, це символ, що об'єднує нас у боротьбі за свободу та гідність. Тому в нашій пам'яті завжди буде місце для героїв, які надихають нас на вчинки, здатні змінити світ. Ми всі можемо бути охоронцями один для одного, якщо будемо пам'ятати про те, що дії наші, хоч і маленькі, можуть мати великий вплив.

*Матушак Галина,
8-Б клас, Плосківський ліцей Полянської сільської ради
Мукачівського району Закарпатської області*

Дорогі наші захисники та захисниці!

Я не знаю, як вас звуть, але я дуже вдячна за те, що можу жити завдяки вам, завдяки вашому героїзму, завдяки вашій нескореності та надлюдській вашій витримці. Я не знаю, як ви там виживаєте, не знаю, чи загірті ви у ці холодні дні, але точно знаю – ви захищаєте моє життя та життя інших людей, ризикуючи своїм. Сьогодні ви – взірці незламності, сили та віри. Я знаю, що вам, дорогі захисники, дуже важко, але віра в кожного з вас, добре слово і наші молитви надають вам сил іти вперед, відвойовувати клаптик за клаптиком нашої рідної землі.

Я від щирого серця дякую кожному захиснику та кожній захисниці за все, що ви зараз робите, а це - немало. І холод, і голод, і вратовані життя побратимів, і перев'язки під час тяжких боїв. Ризикуючи кожному мить своїм життям, ви впевнено йдете до перемоги.

А вона неодмінно буде і я в цьому не сумніваюсь. Я впевнена, що перемога буде лише за нами! І наша славна Ненька розквітне.

Як писав П'єр Буаст: «Війна триватиме доти, доки люди будуть мати дурість дивуватися і допомагати тим, хто вбиває їх тисячами».

Нажаль, в світі так і буває...

Дякую за те, що я живу! Вірю в вашу силу! Пишаюся вами, чекаю на вас. Україна понад усе!

*Палюх Наталія,
8-А клас, Виноградівська ЗОШ І-ІІІ ст. №2,
м. Виноградів, Закарпатської області*

Повертайся живим

У ці важкі часи, коли війна забрала мир у нашої країні, одне з найважливіших слів людей - це слова «повернися живим». Вони звучать, як молитва, як надія, що рідні люди, які пішли на війну, повернуться додому здоровими і цілими. Війна - це страшне слово, яке змінює все навколо, руйнує не тільки міста, але й душі людей. Та найбільше вона краде у нас спокій, краде найцінніше - життя наших близьких. Тому кожен день, кожен момент, коли ти чекаєш на людину, з серцем, переповненим переживаннями, ми всі хочемо одного - щоб вони повернулися живими.

Ці слова, «повертайтеся живими», важливі не тільки для солдатів, але й для кожної родини, яка чекає на своїх рідних. Кожен, хто пішов воювати, це не просто солдат - це син, брат, батько, це рідна людина, яку ми любимо, за яку переживаємо. Їх чекають вдома, моляться за їхню безпеку, сподіваються, що обіймуть знову. І кожен день, коли війна триває, цей страх, ця тривога за близьких не дає спокою.

Ми всі знаємо, що війна - це не лише про зброю і бої. Це ще й про людей, які залишаються вдома і намагаються бути сильними. Це про тих, хто переживає, хто боїться втратити. І навіть коли слова не можуть передати цього болю, ми все одно шукаємо розраду у простих фразах: «Повернись живим». Бо ці слова несуть у собі не лише прохання, а й надію, що знову буде мир, що знову будемо разом.

Я вірю, одного дня, коли ця страшна війна закінчиться, і всі повернуться додому, ми зможемо сказати одне одному, що перемогли не тільки ворога, а й наші страхи. І на кожному обличчі буде світитися радість - радість від того, що всі ми повернулися живими, що це все закінчилося, і знову ми будемо разом.

*Пісоцька Вероніка,
8-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенського району Рівненської області*

Розстріляні квіти

Війна – це страшне випробування для будь-якої нації. Вона руйнує міста, ламає долі, забирає життя. Але навіть у найтемніші часи завжди залишається місце для надії та краси.

Війна в Україні стала яскравим прикладом цього. Образ розстріляних квітів – це символ незламності українського народу. Квіти, які розквітають на полях, де точилися бої, – це символ життя, яке перемагає смерть. Вони нагадують нам про те, що навіть у найскладніших умовах можна зберегти свою гідність і віру в майбутнє. Ці квіти – це також символ пам'яті про тих, хто загинув у цій війні. Вони нагадують нам про їхню мужність і самопожертву. Вони закликають нас ніколи не забувати про ціну, яку ми заплатили за нашу свободу.

Розстріляні квіти – це символ надії на те, що Україна переможе. Вони нагадують нам про те, що навіть після найстрашніших випробувань життя повертається. Вони вселяють в нас віру в те, що ми зможемо відбудувати нашу країну і зробити її ще кращою.

Війна в Україні – це трагедія, яка торкнулася кожного з нас. Але вона також показала нам силу українського народу. Ми побачили, як наші люди згуртувалися, щоб захистити свою землю.

Ми побачили, як вони проявили неймовірну мужність і стійкість. Розстріляні квіти – це символ цієї сили. Вони нагадують нам про те, що ми – незламна нація. І ми обов'язково переможемо.

*Попович Владислав,
8-А клас, Виноградівська ЗОШ І-ІІІ ст. №2,
м. Виноградів, Закарпатської області*

Війна: Рани й Надія

Війна - це стихія руйнування, яка залишає за собою біль, страх і втрати. Вона змінює долі, стирає цілі міста й змушує людство щоразу шукати відповідь на питання: чому? Але навіть серед попелу та руїн завжди жевріє іскра надії.

У війні розкривається справжня суть людини. Дехто стає жорстокішим, втрачаючи віру в добро, а дехто - навпаки, віддає останнє, щоб урятувати інших. Лікарі, які без сну та відпочинку витягують поранених із лап смерті. Волонтери, що під звуки сирен несуть допомогу туди, де вона найпотрібніша. Матері, які вкривають своїх дітей від вибухів, перетворюючись на живий щит. Це все – людяність, яка не згасає навіть у найпохмуріші часи.

Війна залишає шрами не лише на землі, а й у серцях. Проте вона також відкриває силу духу, непохитність і здатність боротися. Коли падають мости, люди будують нові дороги. Коли зруйновані будинки - з'являються притулки. Коли здається, що все втрачено, виникає незламна віра в завтрашній день.

Мир приходиться після бурі, і його ціна – надто висока. Але поки серця сповнені надії, а руки – готові творити нове, майбутнє неодмінно настане. Бо війна може зруйнувати стіни, але не здатна знищити дух народу.

*Пособілова Вероніка,
8-Б клас, Рівненська гімназія № 20,
м. Рівне*

На жаль, війна вже не сон

Колись війна здавалася чимось далеким, а зараз ми не можемо міцно і спокійно спати. Думки про людей, які гинуть під завалами, військових, які захищають нас, дітей та тварин, які ні в чому не винні, не дають спокою. Ми чуємо сирени, ховаємося в

укриття і щодня дізнаємося жахливі новини. Війна змінила все: наші плани, будні, звички, навіть наші сни, які стали більш бентежними та тривожними.

Це страшне випробування для українців. Хтось втратив дім чи близьких, а хтось був змушений назавжди покинути своє рідне містечко. Саме я та моя родина відчула весь цей жах на собі. Ми покинули наше місто, коли мені було одинадцять років, зараз - чотирнадцять, і, на жаль, війна вже не сон. Але крізь біль та втрати не маємо права здаватися, бо ми – одна родина, яка зветься Україна.

Наші герої героїчно оберігають людей та державу, волонтери допомагають всім, хто цього потребує, а ми допомагаємо один одному, збираємо гроші на допомогу ЗСУ і віримо у перемогу.

Я мрію про день, коли ця клята війна залишиться лише в підручниках з історії. Коли ми зможемо прокинутися без страху, будувати плани та жити в спокої. І я знаю, що цей день обов'язково настане, бо ми сильні, непереможні, ми – Україна.

Соловей Тетяна,

*8-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенського району, Рівненської області*

Слава ЗСУ!

Збройні сили України – наш щит, наша опора, наша надія. У ці важкі часи, коли ворог зазіхає на нашу землю, на нашу свободу, вони стоять непохитно, захищаючи кожен клаптик рідної землі.

Я пам'ятаю той день, коли війна увірвалася в наше життя. Страх, невідомість, біль – ці почуття заповнили серця мільйонів українців. Але разом з ними прийшла і віра. Віра в наших захисників, у їхню мужність, у їхню відданість.

Кожен день, кожна година – це боротьба. Боротьба за життя, за майбутнє, за Україну. І в цій боротьбі наші воїни – на передовій, вони – наш незламний форпост. Я бачу їхні втомлені,

але сповнені рішучості обличчя. Я чую їхні голоси, сповнені сили та віри. Я відчуваю їхню незламну волю до перемоги.

Вони – наші герої, наші ангели-охоронці. Вони – ті, хто не спить ночами, хто ризикує життям, хто віддає все заради нашого спокою. Я вдячна кожному солдату, кожному офіцеру, кожному волонтеру, хто допомагає нашим Збройним силам.

Я вдячна кожній матері, кожній дружині, кожній дитині, хто чекає на своїх героїв вдома. Ваш подвиг – безцінний. Ваша мужність – безмежна. Ваша відданість – незрівнянна. Ми ніколи не забудемо, що ви робите для нас. Ми завжди будемо пам'ятати ваш подвиг. Ми завжди будемо підтримувати вас. Нехай Господь береже вас, наші захисники!

Нехай ваша сила ніколи не згасне! Нехай ваша віра завжди буде з вами! Ми віримо в вас! Ми віримо в перемогу! Слава Збройним силам України! Слава Україні!

*Сичик Марія,
8-Б клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Світ такий крихкий. Його можна зруйнувати одним пострілом, одним вибухом, одним словом, отруєним ненавистю. Але світ можна й врятувати - добротою, вірою, правдою.

Я голосую за мир. Не за тишу могил, не за примарне затишшя під гнітом чужих рішень, а за мир, що проростає з правди, мов перші весняні паростки крізь обгорілу землю. Я голосую за той мир, у якому діти засинають під колискові, а не під виття сирен. Де матері чекають синів біля воріт, а не шукають їхні імена на гранітних плитах. Де українське небо чисте від ракет, а вулиці повні життя, а не порожнечі.

Я голосую за мир, бо знаю, як болить війна. Вона впирається в серце гострим жалом, забирає сни, випалює душу. Вона не лише там, де палають будинки—вона в очах біженців, що обіймають валізу, мов останню пам'ять про дім. Вона в руках матері, що

притискає до грудей сина і шепоче: «Спи, мій маленький, тільки не плач...» Вона у словах, що назавжди врізаються в пам'ять: «Мамо, а тато ще воює чи вже не повернеться?»

«Людина створена не для війни. Вона створена для життя.»

Мир - це не просто відсутність вибухів, не затишшя перед бурею. Мир - це серце, що б'ється у ритмі спокою, а не страху. Це міста, що прокидаються під спів птахів, а не під гуркіт снарядів. Це хліб, що пахне пшеницею, а не згарищем. Це світ, у якому вітер носить сміх, а не попіл розбитих будинків.

Я голосую за мир, бо вірю: на місці руїн знову розквітнуть сади. Вулиці, що звикли до стогону втрат, наповняться дитячими голосами. Люди, які сьогодні ховають сльози в долонях, знову навчатися сміятися.

«І буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі...»

Я голосую за мир, бо Україна має жити. Бо чорна хмара війни не може застелити наше небо назавжди. Бо одного дня діти питатимуть нас не про руїни, а про те, як ми змогли вистояти. Як у найтемнішу ніч ми берегли вогонь надії.

Я голосую за мир. А ти?

Антонюк Марія,

*9-В клас, Свалявський заклад загальної середньої освіти №1,
Свалявської міської ради, Закарпатської області*

Війна, на жаль, уже не сон...

Сьогоднішні дні оповиті туманом мороку, таким темним, що сліпий буде бачити краще ніж зрячий. Лютневий морозний ранок триває цілу вічність. Ця пільма затьмарила не лиш зір, а й почуття, розум, життя. Невже ніколи ця темінь не буде розвіяна дзвінким дитячим голосом, батьковими обіймами, маминим співом або вже забутим запахом бабусиних страв? Чи дійсність так і залишиться потопати в жахливих криках постраждалих та темних чорних кольорах стрічок. Кожен з нас задається подібними питаннями щомиті, коли мимовільно чуємо

трансляцію новин. У буденності, в хаосі справ і турбот, ми забуваємо про те, що відбувається довкола нас, поза межами нашого міста. І коли голос телеведучого змушує тебе прокинутись, реальність сиплеться градом на голову, неначе закинутий за шиворіт лід, що змушує завмерти і не рухатися.

Перебуваючи на відносно-спокійній території нашої країни, ти молишся аби не почути, аби не побачити своє рідне місто в заголовках телеграм-каналів, і вшановуєш пам'ять кожного з вже загиблих хвилиною мовчання. На жаль, це реальність. І одного дня ти можеш не додзвонитися до своїх рідних, що перебувають близько до Сходу. Переживання про це можуть знищити тебе зсередини, апатія поглинає твій час і простір. Це заважає тобі жити, здобувати освіту й думати про майбутнє. До речі, а воно буде? Чи можливе майбутнє в країні, де люди вже звикли до гучних вибухів і їх навіть не дивує різкий звук сирени, що сповіщає про повітряну загрозу. Здається, що ні, правда ж? А якщо я скажу, що воно існує й вже відбувається? Кожен наступний ранок твого життя є майбутнім. Щодня, коли ти прокидаєшся, твої мрії ведуть в майбутнє, навіть коли ніяких сил не залишилося. Вони ведуть тебе в цю темряву, не дають пригніченим почуттям охопити тебе. Кожен вивчений параграф є основою твого майбутнього. Іноді, можливо не сама інформація з нього, а лише твоє прагнення до цих знань. Жага до покращення себе з кожним наступним днем. Ти - майбутнє своєї країни. Твоя робота, зараз і повсякчас буде цінуватися. І неважливо, ким ти захочеш стати, бо твоє бажання жити в рідній, демократичній і незалежній Україні, є сильнішим, ніж «лютневий» ранок. Адже близька людина - єдине джерело світла для родини. Сім'я - джерело світла для містечка чи села, а вони в свою чергу для країни.

Я вважаю, що українці є світлом надії для воїнів, захисників та захисниць, що більшість свого часу бачать лише темряву.

Поглинаючи контент із новин, ми можемо не знати і 50% жахіття, в якому знаходяться наші люди на фронті.

Найважливішою підтримкою для них є думка, за що вони борються? За кого? Навіщо ще тримати цей ліхтарик світла в непроглядній темряві? Чи є ще за когось боротися? Чи живі їхні кохані та рідні? Коли з'являється хоча б одна «паличка» зв'язку, вони не полишають надії якомога скоріше ввійти у всі соцмережі, де відображається статус «онлайн», аби всі ті, хто чекає на них розуміли: «він або вона ще живі». Ці теплі почуття надії, що є промінчиком світла прямо із серця, відчуття, що на тебе чекають і турбуються, хоча і не знають достовірно де ти, будуть завжди сильніші за густий туман навколишнього мороку.

Гнаткович Олександра,
*9-Б клас, Пłosківський ліцей Полянської сільської ради
Мукачівського району Закарпатської області*

Шановний воїне-герою!

Звертається до тебе учениця Пłosківського ліцею, Олександра. Вирішила написати тобі листа, незнайомому батькові, синові чи, може, чиємусь коханому молодому хлопцеві.

По-перше, низький тобі уклін, за те, що захищаєш нашу неньку - Україну. Що вдень і вночі, сидячи в холодних окопах, ти б'єш ворога, з безпілотників знищуєш російську техніку та відбиваєш ворожі наступи. Бо не всі такі відважні, як ти...

По-друге, бажаю повернутися неушкодженим додому, наперекір всім ворогам, бо вдома тебе чекають рідні, близькі та й просто знайомі, сусіди. Тобі б дітей ростити, дерева садити, поля обробляти, будинки будувати, а ти пішов на цю клятву війну народ свій захищати. Бо зараз – це найнеобхідніше для нас усіх. Хай будуть прокляті всі війни на землі.

Я живу на Закарпатті. У нас цвітуть сади, пташки співають, лелеки уже починають вити гнізда і все це завдяки тобі, солдате. Тут не чути вибухів, тільки звуки сирени моторошно нагадують про біду, яка насунулася на український народ та наші перебування в укриттях під час уроків. Але на душі неспокійно кожен день, бо переживаємо за наших батьків, синів та молодих

людей, які зараз боронять нашу землю. Переживаємо, щоб ще один прапор України не з'явився на цвинтарі, бо уже їх тут тріпотить на вітрі багато.

Дорогий солдате, для мене ти - герой, і я пишаюсь, що слава прадідів не вмерла, ти нашу Україну захищаєш, наш рідний край, найкращий на землі.

Дякую за те, що ти любиш рідну землю всім серцем, а також за те, що ти є.

Я дуже пишаюсь тобою і хочу бути схожою на тебе. Після навчання в ліцеї мрію вступити до військового інституту. Знаю.. так, я переконана в тому, що війна найближчим часом закінчиться і я буду служити уже в мирній країні, без воєн, без насильства та страху.

З найкращими побажаннями учениця 11 класу Ірина

P.S. Пишіть листи і надсилайте вчасно ,

Коли їх ждуть далекі адресати,

Коли є час , коли немає часу ,

І коли навіть ні про що писати...

Ліна Костенко

Кіш Іванна,

*9-А клас, Виноградівська ЗОШ І-ІІІ ст. №2,
м. Виноградів, Закарпатської області*

Місто-герой України

Маріуполь - місто-герой України, яке стало символом незламності та боротьби за свободу. Розташоване на південному сході країни, на березі Азовського моря, воно стало важливим промисловим та культурним центром. Із початком війни в 2014 році Маріуполь неодноразово опинявся під загрозою окупації, однак завдяки мужності його мешканців і військових, місто змогло вистояти та залишитися під контролем України.

У 2022 році Маріуполь пережив одні з найстрашніших моментів в історії. Під час повномасштабного вторгнення росії,

місто стало ареною масштабних бойових дій. Тривала облога, численні жертви серед мирного населення, руйнування інфраструктури - все це стало частиною трагедії Маріуполя. Але навіть у таких умовах місто продовжувало чинити опір, а його оборонці, зокрема, бійці «Азовсталі», стали справжніми героями.

Маріуполь, незважаючи на великі руйнування, зберігає свій дух і прагнення до відродження. Його мешканці, незламні в боротьбі за свою землю, демонструють неймовірну силу волі. Це місто не лише символ війни, але й символ відродження України.

Маріуполь - це жива пам'ять про героїзм, стійкість і віру у перемогу, яку він неодмінно святкуватиме разом з усією Україною.

Лекк Анастасія,

*9-Б клас, Плосківський ліцей Полянської сільської ради
Мукачівського району Закарпатської області*

Дорогий солдате, наш захиснику!

Мені випала велика честь написати тобі листа.

Я, учениця 9-Б класу Анастасія, знаходжусь за сотні кілометрів від місяця подій, де панує розруха, лунають вибухи, гинуть молоді люди. Про все, що відбувається нині на Сході, дізнаюся лише з телевізійних новин та Інтернету. Проте навіть кадри не залишають мене байдужою.

Війна, загиблі, поранені... Невже хтось колись міг подумати, що у нашій мирній державі на кожному кроці лунатимуть лова «війна»? Невже українці могли уявити, що побачать війну на власні очі? Що кожного дня лякатиме статистика поранених та зниклих безвісти? Цього ніхто не хотів і про це ніхто не мріяв. Проте, факти є фактами. Страшні події, що відбуваються нині на нашій землі, змушують серця всіх українців стискатися від жалю і тривоги. Але у нас є ви – наші захисники, наша гордість, які готові віддати своє життя заради мирного майбутнього нашої країни. Ворог прийшов на нашу землю і сіє смерть, проливає кров воїнів та мирних жителів.

Багато вас, бійців, зараз залишили свої родини, юнаки – своїх батьків та коханих і пішли на цю безглузду війну... Війну, яка не має сенсу, вигоди з цієї війни нікому не має, крім політиків, які цього хочуть. Але зі сторінок підручника історії, можна зробити висновок, що Україна та українці – незламні. Адже Перша і Друга світові війни, Афганістан, Косово, Іран, Чечня, а зараз Україна... Скільки людей могли бути щасливими. Молодь гине в розквіті літ, війна забирає дітей, які ще не пізнали життя. Сім'ї втрачають батьків, матерів, гинуть цілі родини, села, міста.

Але я знаю, солдате, що ти зараз захищаєш нашу неньку-Україну. Ти – найхоробріший, мужній чоловік на землі! Я захоплююсь твоїм терпінням та витримкою.

Мир буде! Ми всі у це віримо і ніхто не сміє сумніватися: ви зумієте захистити рідну Батьківщину, перемогти клятого ворога і будемо жити в щасливій країні!

Лізанець Іван,

*9-Б клас, Плосківський ліцей Полянської сільської ради
Мукачівського району Закарпатської області*

Лист воїну

Дорогий воїне, я звертаюся до тебе з подякою та повагою за те, що ти захищаєш наш мир та спокій. У теперішній час Україна перебуває у важкому стані. Неоголошена війна сильно відобразилась на житті українського народу. Скільки невинних людей померло під ворожими обстрілами? Скільки воїнів загинуло відвойовуючи міста, села та родючі землі України? Ти, любий захиснику, як ніхто розумієш і знаєш, як зараз важко жити всьому українському народу, а особливо тобі. Ти не спиш ночами, стоїш на варті з тривогою в душі за рідний край. Перебувати на передовій лінії фронту та ризикувати своїм життям може лише справжній патріот – яким ти і є. Не кожен зуміє, а найголовніше, не кожен це зможе. Багато чоловіків (мажорів) та їх синів всіяко ухиляються, тікають від війни за кордон, щоб зберегти собі життя. І лише мужні, найсміливіші і найхоробріші – добровільно ідуть

на захист своїх родин та своєї рідної Батьківщини. Звісно ж, ніхто б не хотів померти від ворожої кулі, адже всі хочуть миру та злагоди.

Дорогий солдате, я знаю, що ти також мрієш і сподіваєшся про мир та спокій, про закінчення війни, яка загубила тисячі життів українців. Я знаю, як тобі і твоїм побратимам зараз важко. І я хочу висловити велику вдячність за те, що ви робите для нас всіх, за вашу сміливість, відважність, мужність, хоробрість. А також хочу побажати вам, дорогі захисники Вітчизни, здоров'я, перемоги, повернення додому, довгоочікуваної зустрічі з родиною, сімейного щастя і благополуччя. Нехай оберігає вас Божя Матір та доля відвертає від вас негоди та біди, бо як писав Тарас Шевченко: «Вам бог помагає.

За вас правда, за вас слава.

І воля святая!»

Митюк Олександр,

*9-А клас Гімназії №5 Шепетівської міської ради
Хмельницької області*

Я голосую за мир

Мир – це найбільша цінність, яку може мати кожна країна. Це не просто відсутність війни, а можливість жити спокійно, будувати майбутнє, радіти кожному дню. Я голосую за мир, бо хочу бачити щасливі обличчя дітей, хочу чути сміх на вулицях замість вибухів, хочу, щоб кожна українська родина жила в безпеці.

Мир – це шанс для розвитку. Коли в країні немає війни, люди можуть навчатися, працювати, творити, не боячись за своє завтра. Я голосую за мир, бо він дає можливість мріяти та втілювати мрії в життя. Кожен із нас заслуговує на те, щоб жити під чистим небом, без страху та болю.

Проте мир не приходить сам. Його потрібно берегти, захищати, відстоювати. Я вірю, що спільними зусиллями ми зможемо збудувати світле майбутнє для нашої України, в якому

не буде місця війнам та стражданням. І тому я голосую за мир – за життя, за щастя, за Україну!

*Сєчка Катерина,
9-Б клас, Тріщинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріщині, Сарненського району, Рівненської області*

Незламність України в єдності народу

Що таке незламність? Це сила, віра і непереможна надія на краще майбутнє. Незламність – невидима душа українського народу. Вона передається з покоління в покоління, всмоктуючись із молоком матері, вона в звуках колискової, у тиші лісів і в шумі води.

Коли я говорю і думаю про незламність я згадую матерів, які втратили своїх синів та дочок, але знаходять у собі сили допомагати іншим; дружин, які стали вдовами, й самі виховують дітей, але продовжують волонтерити; дівчат, які, не зважаючи на обставини, не зраджують коханню. Я говорю про тих, хто не падає духом, не опускає рук, і навіть, переживши страхи окупації та війни, знаходить у собі сили підтримувати, допомагати, любити, жити заради інших.

Незламність – це воїни, які вдень і вночі, холод і спеку, дощі і негоду стоять на варті, захищаючи нашу землю від ворогів. Це ті, які воюють і лікують, волонтерять і прибирають, будують і відбудовують, ремонтують, готують, печуть, плетуть сітки, навчають, вчаться і всі, хто працює і вірить у Перемогу. Коли я говорю про незламність, перед моїми очима постає сором'язливо-задумлива усмішка воїна з нашого села, захисника славетного міста Маріуполя. Йому довелося пережити жахи полону, біль втрати, і власну травму, але ці події не зламали ні духу, ні віри в майбутнє, ні любові до людей та рідної України. І таких багато: обпечених війною, але нескорених, готових стати на захист рідної України.

І я хочу, щоб увесь світ знав про героїв, що піднялися на боротьбу зі злом, яке день і ніч обпалює та обстрілює нашу рідну

землю. Наперекір ракетам і снарядам, через вогонь, біль і страх українська нація виборює собі право бути вільною, незалежною. Український народ бореться за свою землю, традиції, своє майбутнє, бо незламність України в єдності її народу.

Турияниця Марина,

*9-Б клас, Плосківський ліцей Полянської сільської ради
Мукачівського району Закарпатської області*

«Лист солдата до мами»

Слова і музика - Святослава Вакарчука

Напиши мені листа,
Я читатиму всю ніч.
Загорни свої слова
У той знайомий запах.

Мамо, мамочко, матусю... Скільки сонячного тепла помістилося у цьому слові, у цій людині, котра народила мене, виховала й поглядом уваги супроводжує в житті. Я живий!

Вирішив написати тобі листа. Мабуть, ти будеш здивована, але у цей нелегкий для нас час я вітаю тебе з святом матері. І кажу тобі, що живу любов'ю до тебе, найрідніша моя, у цілому світі! Ось ця твоя фотокартка, яку прихопив із собою, зігріває мене навіть у великий холод. На ній ти молода, сильна і красива... Кожного разу я дивлюся на тебе, раджуся з тобою, жаліюся тобі і радію разом з тобою... Бо ти мій ангел-охоронець. Думаю, ти це відчуваєш своїм серцем... Адже твоє материнське серце – це океан любові і щедрості, океан добра і теплоти, океан ласки і турботи. Я відчуваю твоє хвилювання і твою любов за сотні кілометрів, бо я посилаєш мені любов усього свого зболілого серця. Після кожного звуку гармати я чую твій голос, який гукає на мене, нагадує про життя і повертає до нього. Я дуже вдячний тобі за все, рідна моя, знаю, як тобі зараз важко.

Ось сиджу в окопі і пригадую, як ти вчила мене бути сильним й незламним за будь-яких обставин... Я пам'ятаю твій найсмачніший в світі борщ, але так само ніколи не забуду і манну

кашу вранці перед дитсадком.

Мамо! Ще пам'ятаю, як ходили ми до лісу... Як ти розповідала про наше село, про наші чудові музеї Закарпаття, про наш співучий рідний край. Пригадую твої розповіді про наш народ, скільки пережив він лиха й не зломився. Тоді, ще малим, я уявляв собі, що я козак, воїн, лицар, який захищає всіх і все від біди. Твердо був упевнений: щоб не сталося, я буду захищати цю землю, буду захищати тебе, матусю! Тоді та ще й зовсім недавно й гадки не мав, як і від кого доведеться захищатися, і що це може статися насправді, але воно сталося...

Мамочко! Я тут заради нашого щасливого життя. Заради нашої мрії! Кожну хвилину свого життя ти маєш бути впевнена в моїй любові до тебе маєш бути гордою за те, що зростила мене таким.

Сьогодні ти за сотні кілометрів від мене, але твоє гаряче серце б'ється в тривозі за всіх нас. Знаю, ти зараз не спиш ночами, боїшся, щоб не сталося нічого лихого, щоб усе було добре...

Матусю! Знай, що кожної миті пам'ятаю про тебе. Знай, що відчуваю твою любов і турботу. Знай, що вірю в твою молитву за всіх нас, хто на полі бою. Ніколи не вір у те, що нас можна здолати, бо допоки у нас є матері, які ростять синів-лицарів, ми непереможні.

Мир буде. Нехай кожен вірить і ніхто не сміє сумніватися: ми зуміємо захистити рідну Батьківщину, перемогти клятого ворога і встановити мир в країні, душах і серцях!

Я прошу у тебе вибачення за весь той біль, який тобі доводиться кожен день пережити... Молися, рідненька, за нас.

*Гость Уляна,
9-Б клас, Пłosківський ліцей Полянської сільської ради
Мукачівського району Закарпатської області*

Лист захиснику Вітчизни

Повертайтесь живими солдати!-

Я тихенько у Бога молю...

Вітаю тебе, український солдате, воїне!

Пишу тобі листа для того, щоб сказати: «Я пишаюся тобою», «Ти потрібен Україні, ти потрібен світові!», «Саме ти – Герой! Ти є початком і продовженням України, саме ти Герой, якого будуть наслідувати». Я не знаю точно, як ти виглядаєш і скільки тобі років, я не знаю, де ти народився і виріс, але ти саме та людина, про яку я думаю останні роки найчастіше: більше, ніж про свою родину, більше, ніж про своїх батьків і більше, ніж про своє навчання. Я сподіваюсь, що у тебе все гаразд. Хочу розповісти тобі, як багато ти в цей час робиш для мене, для нашої країни, для нашої рідненької землі.

Мене звати Уляна, мені шістнадцять років. Я живу на Закарпатті. У селі Родникова Гута Мукачівського району. З тривогою щодня дізнаюся про мужнє протистояння української армії, підступній агресії ворога, слідкую за новинами. Я хвилююся і молюся за тебе. Мені та моїм друзям, однокласникам нелегко зараз передовсім від того, що не можемо стати пліч-о-пліч з тобою. Але і зараз ми робимо і робитимемо усе залежне від нас для нашої спільної перемоги. Ворог прийшов на нашу землю і сіє смерть. Проливає кров українських воїнів, дітей, батьків і людей літнього віку. Росіяни кожен день знищують будинки жителів різних міст, інфраструктуру, вбивають мирне населення. А ти стоїш, солдате, ти борешся, ти захищаєш...

Спасибі тобі, рідненький, за те, що ти мужньо відстоюєш Україну, за моє майбутнє, за правду.

Так, нашій країні довелося багато чого пережити: і підступні зради, і криваві війни, і нелегкі роки поневолення. Але ми все витримали, не зламалися, а стали ще міцнішими, ще дужчими ,

щоб будувати нову Україну – самостійну державу, здатну бути однією з найкращих та найвеличніших держав світу. Такою, про яку мріяли наші предки, якою бачили її наші видатні письменники та поети.

Сьогодні в Україні відроджують козацтво. Саме в козацтві виявився творчий і волелюбний дух наших предків. Уже кілька років поспіль ми, учні, вивчаємо життя козаків, їх звичаї і традиції, створюємо сучасні козацькі загони. Кожен рік учні нашого ліцею беруть участь у козацькій грі «Сокіл» («Джура»), у якій показують свою вправність і кмітливість. Наша команда «Соколи» виборола почесне II місце на обласних змаганнях.

А ще у нас у ліцеї працює пункт «Допоможемо воїнам», де після уроків разом з волонтерами плетемо москітні сітки, заливаємо парафіном окопні свічки (кошти збираємо самі), які потім відправляють у різні бойові бригади. Тож ми теж, як можемо наближаємо перемогу.

Дорогий солдате, нехай Господь захистить тебе, янголи дадуть тобі крила, Мати-Земля – хоробрості і міцного духу, а люди вірою і правдою підтримають тебе.

З повагою до тебе Уляна.

Канарська Сніжана

10 клас, Клеванський ліцей №1,

Клеванської селищної ради Рівненської області

Чому я голосую за мир?

Ми – українці. Вільний незалежний народ із неймовірною культурою і старослов'янськими традиціями. Ми пишемо свою історію, мріємо і прагнемо повноцінно жити. Але нашу країну намагається знищити сусід-загарбник.

Ще з давніх-давен український народ і рідну землю хотіли поневолити. Та сила волі, бажання жити, незгасна надія й нині надихають боротися за свободу.

Щодня тисячі матерів захисників проливають сльози за своїх дітей. Вони не знають, чи живі їхні діти і чи побачать їх знову. Лягаючи спати, матері моляться, щоб їхні сини та доньки

перебороли усі труднощі на своєму шляху і залишилися живими. Моляться і просять миру, щоб більше не проливалася кров нашого народу.

Багато українських воїнів вороги беруть у полон і не поспішають їх звідти повернути. Росіяни знущаються з наших військових, а також вбивають цивільних і викрадають дітей, гадаючи, що не будуть відповідати за свої страшні злочини. Та покарання неодмінно настане.

Ми, українські діти, розуміємо, що означає страшне слово «війна». Якщо ти не близько до зони бойових дій, то також не застрахований від непоправного після прильоту ракети. Потрапити на фронт і побачити на власні очі війну ніхто із моїх ровесників, я впевнена, не хоче. Навіть сама думка про те, що колись доведеться тримати зброю в руках – лякає, адже я не хочу спостерігати, як руйнується світ.

Війна - це ворог людства. Так навчали нас ще з дитинства, але ми змушені захищатися. Хоча війна триває на рідній землі, разом із нами в обороні увесь прогресивний світ, підтримуючи Україну в її священній боротьбі за незалежність.

І невже бажання влади і грошей важливіші за людські життя? Українці, які були змушені покинути країну, хочуть повернутися, але в них нічого не лишилось, окрім уламків рідних домівок. Навряд чи війна варта таких страждань і пролитої через неї крові.

Кожен із нас бажає жити у вільній країні, під мирним небом. Не боятися за своє життя, за рідних, за майбутнє нових поколінь.

Я хочу жити в Україні і допомагати їй процвітати. Я мрію, щоб наші правнуки знали історію, де Україна перемогла і відбудувала кожен із будинків, знищений окупантами.

Я бажаю, щоб Україна жила, і тому я голосую за МИР!

*Красицька Вікторія,
10 клас, Клеванський ліцей №1,
Клеванської селищної ради Рівненської області*

Світло переможе темряву

Війна... Одне слово, але скільки воно містить трагічності. З початку 2014 року російські загарбники почали наступати на Україну, та вже 20 лютого Крим було анексовано. Тоді розпочалась війна на Сході, але росія не планувала зупинитись. Основна її ціль – зруйнувати Україну як державу.

І ось на календарі страшна червона дата – 24 лютого 2022 року. Ранок українців не розпочався з кави, як це було зазвичай, ні від поцілунків коханої людини чи обіймів близьких людей, ні. Того дня українці почали прокидатися від сирен, які лунали надзвичайно гучно. Від вибухів, які відбувалися один за одним. І найжахливіше – від криків, які були пронизані болем і страхом: «Розпочалась війна!». Напевно, це одна з найстрашніших фраз, яку можна почути. І ось, від початку 24 лютого 2022 року, війна досі триває. Тисячі людей загинуло за незалежність нашої України. Тисячі громадян займаються волонтерством, організовують збори коштів, донатають та допомагають нашим воїнам. Саме в такій ситуації ми дійсно українці, бо на даний момент воюємо за свободу та мир. Люди дійсно почали об'єднуватися, але якою ціною..

Кожного дня в новинах, президенти інших країн говорять: «Українці – надзвичайно сильний народ, досі протистоять російським військам, величезна шана їм». Але чомусь, як тільки я це чую, в голові пролітає одна думка: «Чому? Чому нам потрібно відстоювати свою незалежність вже декілька років? Чому наші батьки, брати, дядьки повинні гинути? Чому це все відбувається з нами? Чому?»

росія – країна-терорист. І я буду про це кричати! Вороги не просто воюють, вони усіма силами роблять усе, щоб України більше не існувало. Скидають ракети на житлові будинки, квартири. Скидають в кінотеатри, кафе, ресторани, школи,

садочки, лікарні. Адже вони знають, що буде велике скупчення людей, вони знають! Усе, що вони бажають – це знищити наших людей, знищити таку націю, як українці. І я буду про це говорити, я хочу, щоб мене почув світ. Я хочу, щоб це припинилося. Хочу, щоб кожен тато повернувся додому живим, щоб прийшов і сказав: «Я вдома». Далі сльози, усмішки, обійми, поцілунки зі словами: «Мій тато нарешті вдома».

Війна принесла кожному з нас нескінченно багато болю. Це трагедія, якої не повинно бути. Вона залишає слід на покоління вперед. Навіть після її закінчення серця тих, хто втратив рідних, хто бачив руїни свого дому, вже ніколи не будуть такими, як раніше.

Війна – це не лише запеклі бої, а й тисячі зруйнованих доль. Жінки моляться за чоловіків, що з фронту довго не повертаються. Матері молять Бога за своїх синів, а діти засинають з надією на мир. Наша країна завжди платила важку ціну за свою свободу.

І все ж, у найтемніші часи є місце для світла. Це світло в єдності, у незламності духу народу; в самій впевненості, що настає після кожної бурі, яка вирує у нашій країні. Безперечно, мир обов'язково настане, адже Україна, як завжди, переможе. Це відбудеться у той день, коли ми нарешті забудемо про звуки сирен і зможемо рішуче відбудувати та відновити все, що зруйнувала росія.

Я вірю, що Україна вистоїть. Усе знову розквітне, назавжди замовкнуть сирени, всі рідні повернуться додому, люди почнуть відбудовувати зруйновані міста і села.

Але чи пробачимо ми ворогам? Чи забудемо цей жах? Сумніваюсь. Тисячі розбитих сердець; мам, які втратили сенс свого життя, тобто свого сина; жінок, які так і не дочекалися своїх чоловіків; маленьких сестричок, для яких брат завжди був найкращим взірцем.

Я голосую за мир, і надіюсь, що в недалекому майбутньому ми будемо пишатися своєю перемогою і з радістю скажемо: «Ми перемогли, відстояли своє рідне, національне!».

*Тимошук Анастасія,
10-Б клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне, Рівненської області*

Оживають розстріляні квіти

Світ, який пережив війну, ніколи не буде таким, як раніше. Зруйновані будинки, понівечені долі, тисячі мовчазних могил, біля яких тріпоче на вітрі синьо-жовтий прапор – ніщо та ніколи не перестане нагадувати про кривавий бенкет, який влаштувала росія. Історія пам'ятає все. Вона закарбувала роки та дати, коли агресор претендував на наші землі, хотів знищити народ, духовні скарби та материнське слово.

Кінець 1920 року. У Харкові зведено пастку для творчих особистостей - будинок «Слово». Зосередивши людей, які мають великий вплив на інших, в одному місці, радянська влада вирішила полегшити контроль над літераторами. 1937 рік. Урочище Сандармох. За 3 дні розстріляли 111 українських митців, більшість із них мешкала саме в цьому будинку. Представники «Розстріляного відродження» згодом майже всі були репресовані. росія знищила не лише людей, а й хотіла відучити думати, вимагала відмовитися від переконань, ідей, мрій, сподівань...

7 січня 2024 року. На полі бою загинув український поет Максим Кривцов «Далі». Чи є той, хто не чув про нього? Чому потрібно відійти у засвіти, аби мати безсмертя? Молодий письменник, який пережив страшні реалії війни, віддав життя за мир в Україні, залишивши у спадок слово, писав: «...війна пахне димом, завірюхою, гіркою, як жовч, та темною, як смола, кавою...».

Для мене війна асоціюється із залізним присмаком крові на вустах, гіркими слізьми матерів. Вона душить чадом попелищ і димом від машин «На щиті», які, нарешті, везуть героїв додому. Назавжди додому. Війна пахне книгами. Книгами, на сторінках яких письменники, убиті росією, залишили сповіді та заповіді.

Думки митців-попередників ожили, мов квіти, що давно не бачили води. Їх міркування переплітаються з голосами сучасності, а твори перегукуються із сьогоденням. Думки митців-сучасників живуть. Живуть, мов сліди на випаленій війною землі: кожне слово проростає з попелу, проривається крізь біль та кров, щоб стати голосом тих, кого вбили. Рефлексії нинішніх авторів – це нестерпний біль, глибока рана, яка ніяк не може загоїтись. Але кожен твір, просякнутий болем та відчаєм, – це ще одна сходинка, яка виведе нас із цього пекла.

Слово – це те, що ніколи не помре навіть у мороці війни. Воно завжди проросте, мов весняне пагіння, крізь обгорілу, тверду землю. Митці не можуть мовчати, бо їхні голоси – це не просто шлях до безсмертя, а можливість бути почутими всім невинно вбитим та тим, хто віддав за них життя. І поки пульсує слово, оживають і розстріляні квіти – надія, яку не здатні вбити ані куля, ані час.

Фесенко Неллі,

10-Б клас, Рівненський ліцей №23,

м. Рівне, Рівненської області

Світло переможе темряву!

Війна росії та України - це протистояння світла й темряви, правди й брехні, свободи й диктатури. Україна стала символом єдності та незламності для всього світу.

Хмари темряви накрили українську землю несподівано: 24 лютого 2022 року - дата, яку не забуде ніхто. У цей день розпочалося повномасштабне вторгнення в Україну, а насправді продовжився геноцид українського народу, який уже був у нашій історії.

Окупанти намагаються знищити народ нескорених. 14 січня 2023 року весь світ сколихнув ракетний удар по житловому будинку в Дніпрі. Тоді загинуло 46 людей, серед них шестеро дітей, а 79 були поранені. Весною 2022 року було повністю знищено місто Маріуполь: за неофіційними даними, загинуло

більше 87 тисяч. Це місто-герой, що давало відсіч ворогу 86 днів, з них 82 - у повній облозі. Захоплює сила та велич людського духу!

росія хотіла здолати людей відчасм і безсилям. Але українці відповіли світлом єдності й незламності, мужності й надії. Наші промені світла - це добровольці, які в перші дні війни стали на захист України; це лікарі, що рятують життя під обстрілами; це волонтери, які невпинно плетуть сітки, відправляють на фронт гуманітарну допомогу; це всі мужні українці, які невтомно борються за свободу нашої держави.

Особливим проявом сили світла стала культура: пісні, що звучали на фронті й у підвалах; поезія, що надихала захисників на подвиги в бою та на добрі справи цивільне населення; картини, на яких увічнено біль і стійкість України.

Однією з культурних діячок «Розстріляного відродження» нашого часу є Вероніка Кожушко - 18-річна художниця, письменниця з Харкова, яка загинула в серпні 2024 року внаслідок ракетного удару по місту. Картини Ніки - це не просто витвори мистецтва, а пронизливий крик, звернений до світу. У кожній деталі відчувається жага до життя, біль війни та надія на світле майбутнє. Одна з таких картин, яку мисткиня подарувала військовому і яку він носив біля серця, стала для нього справжнім оберегом, адже врятувала життя. Ніка - зірка, що не згасне, і її творчість є символом величезної любові до Батьківщини навіть у темні часи.

Темрява завжди намагається перемогти світло. Проте жодна сила зла не вистоїть перед людьми, у серцях яких палає вогонь любові до Батьківщини, які згуртовані та вірять у перемогу правди та справедливості. Навіть найтемніша ніч завжди закінчується світанком. І для України цей світанок обов'язково настане та сповістить про перемогу над ворожими зайдами.

*Бровчук Вероніка,
ІІ клас, Курозванівський ліцей Гоцанської ТГ,
Рівненської області*

Я голосую за мир

Мир – це не лише про відсутність війни.

Мир – це стан, що дозволяє нам жити без тривоги, постійного стресу та страху.

Коли кожен день приносить нові можливості для розвитку, а не лише боротьбу за виживання.

Я голосую за мир!

Я повторюю, я голосую за мир!

Я хочу, аби мої близькі, друзі та вся моя люба країна могли насолоджуватись звичайними радощами життя, а не бути змушеними ставити на перше місце безпеку.

Сьогодні ми живемо в складний час. Війна торкнулась кожного з нас: кожної родини, кожного українця .

Війна змінила не лише нашу буденність, але й змусила переосмислити значення мирного життя.

Війна жахлива, бо забирає не тільки наші життя, але й наші мрії, спокій, надію.

Тому я повторюю!

Я, ми голосуємо за мир!

Бо кожен день війни забирає у нас все більше. Забирає наші мрії на майбутнє, наші сім'ї, можливості для розвитку.

Я хочу, я молюся аби вона припинилася, аби ми перемогли, щоби мати змогу відновити все те, що зруйновано, аби знову повернути Україні її квітучість та силу.

Я голосую за мир, бо хочу аби в майбутньому мої діти розвивалися, а не знову стикалися з насильством та руйнуваннями.

Як же я мрію аби в моїй країні панувала гармонія та взаєморозуміння, де першочерговим був би добробут людей.

Це розуміють багато людей різних поколінь. Це розумію я.

Тому тільки від нас залежить наш мир, і тільки ми здатні його повернути!

*Гаврилюк Катерина,
11 клас, Княгининський ліцей Мирогощанської сільської ради
Дубенського району, Рівненської області*

Діти хочуть щастя!

Щодня мільйони українців наближаються до перемоги України у війні, розпочатій росією. Серед них діти та підлітки, які змушені передчасно подорослішати. Хоча війна позбавила їх щоденного безтурботного дитинства, вони знаходили в собі сили робити незвичайні речі. Для багатьох з них війна стала символом несправедливості. Дехто змушений був покинути свою рідну землю і переїхати до інших країн у пошуках безпеки та надії. У когось з них уроки стали лише віртуальною реальністю, відділяючи їх від звичної шкільної атмосфери та спілкування з однолітками. Тим часом, у деяких дітей кожна мить відчуття неймовірного стресу, оскільки всі їхні рідні перебувають на передовій, залишаючи їх із невизначеним почуттям турботи та тривоги.

Вони придумують цікаві проєкти та благодійні акції, щоб зібрати кошти для однолітків, які постраждали від війни. Коли чуєш про всі ці військові злочини, розумієш, що це, мабуть, найгірше, що сталося в сучасній історії. Ви не можете не думати про це щовечора, коли лягаєте спати. У серці кожної родини лежить бажання про щасливе завершення — повернення воїнів додому. Для дітей, які переживають війну, це не лише завершення страхів і турбот, але й початок нового етапу їхнього дитинства, повернення щастя та безпеки.

Ми платимо високу ціну за наше щастя, пам'ятаймо про це. Війна – це важко, болісно і страшно. Кожен пережив свій особистий травматичний досвід, і кожен українець пережив це по-своєму. Однак радість і печаль йдуть рука об руку. Ці протилежні, але важливі емоції природно доповнюють одна одну. Як розділити цю радість, коли так багато болю і втрат? Наші герої борються і вмирають за дитячі усмішки та щасливе життя, тож ви повинні намагатися бути щасливими по-своєму навіть у розпал війни.

Усі діти мають право на щасливе та безпечне дитинство, але в часи війни це право може бути серйозно порушене. Війна призводить до втрати домівок, розрива з близькими та шкільними товаришами, а також створює психологічний стрес та тривогу. Однак, незважаючи на всі виклики, щастя дітей в таких умовах все ж можливе.

По-перше, сімейна та соціальна підтримка виявляється надзвичайно важливою для забезпечення щасливого дитинства. Дитина, яка отримує підтримку від рідних, друзів та однокласників, відчуває себе захищеною та любленою, навіть у важкі часи. Родинні зв'язки та можливість відновити зв'язок з втраченими близькими допомагають стабілізувати емоційний стан дитини.

По-друге, можливості для гри та творчості є важливими для підтримки щастя дітей. Гра є способом відволіктися від стресу та створює можливість для вираження емоцій та фантазії. Дитина, яка має можливість займатися своїми улюбленими заняттями, навіть у найскладніших обставинах, відчуває радість та задоволення. Третім важливим аспектом є доступ до освіти. Навчання дає дітям не лише знання, але й відчуття нормальності та стабільності. Участь у навчальних програмах допомагає дітям зберігати надію на майбутнє та розвивати свої здібності, навіть у непевних часах. Нарешті, забезпечення безпеки та захисту є фундаментальним для щастя дітей. Гарантування їхньої безпеки та стабільності в умовах конфлікту створює основу для психологічного благополуччя та щастя.

Отже, незважаючи на всі виклики, щастя дітей у часи війни може бути досягнуте за умови належної підтримки, можливостей для творчості та освіти, а також забезпечення безпеки та захисту. Спільні зусилля уряду, громадських організацій та міжнародних співтовариств можуть створити середовище, де діти зможуть знайти щастя та відчувати себе в безпеці навіть у важкі часи.

*Громик Ілля,
11 клас, Клеванський ліцей №1,
Клеванської селищної ради Рівненської області*

Мій голос – майбутнє країни

Кожен громадянин має право голосу, але не всі усвідомлюють його справжню цінність. Мій голос - це не просто формальність, а інструмент змін, від якого залежить майбутнє країни. Вибори, референдуми, громадські ініціативи – усе це механізми, завдяки яким народ визначає шлях розвитку держави. І хоча один голос може здаватися незначним, разом із мільйонами інших він формує реальність, у якій ми живемо.

Часто можна почути, що «нічого не зміниться» або «від мого голосу нічого не залежить». Проте історія показує протилежне. Революції, реформи, зміни влади – усе це результати волевиявлення народу. Кожен голос – це крок у напрямку змін, які можуть покращити життя майбутніх поколінь. По-справжньому демократія працює лише тоді, коли громадяни не залишаються байдужими.

Крім виборів, існує багато інших способів впливати на майбутнє країни. Петиції, громадські ініціативи, участь у дискусіях – усе це дає можливість висловити свою позицію і домогтися змін. Наприклад, завдяки активній позиції громадян ухвалюються закони, що захищають права людини; підтримуються екологічні ініціативи; відбувається сприяння розвитку економіки, медицини, освіти й культури. І найголовніше – гарантується мир, можливість жити у мирному світі, без війни.

Молодь відіграє особливо важливу роль у формуванні майбутнього держави. Саме від нас залежить, яким буде світ завтра. Ми маємо бути активними, цікавитися політичними процесами, аналізувати інформацію і робити свідомий вибір. Адже байдужість - це найбільший ворог прогресу. А наші чітко сформульовані цінності є міцним фундаментом нашого майбутнього.

Жеребцова Вікторія,

*11 клас, Новинодобрянський ліцей Млинівської селищної ради
Дубенського району Рівненської області*

Мій голос – майбутнє країни

У житті кожної людини настає момент, коли вона зупиняється і запитує себе: «А що я залишу після себе?» Чим старшими ми стаємо, тим частіше аналізуємо прожиті роки, свої знання, уміння, свої можливості. І тоді розумієш: майбутнє твориться не лише великими подіями чи героїчними вчинками. Воно складається з маленьких, але важливих виборів, які ми робимо щодня. І найбільш значущим серед них є наш голос.

Голос – це не просто слова. Це наші думки, переконання, дії, вчинки. Голос – це можливість змінювати своє життя та життя інших на краще, це право бути почутим і чути інших. У масштабах країни голос кожного з нас стає тим фундаментом, на якому будується майбутнє.

Моїй бабусі 65 років, і вона часто ділиться зі мною своїми спогадами. У її словах переплітаються біль і радість, надія і страхи минулого.

- Я бачила багато змін, дитино, - каже бабуся. – Україна, як і я, пройшла непростий шлях. Ми разом долали виклики, вчилися жити у свободі, боролися за свої права. Бували часи, коли, здавалося, що все просто й зрозуміло, але були й такі, коли сил зовсім не залишалося. Та навіть тоді я завжди вірила; кожен голос важливий, бо саме він творить майбутнє.

Після паузи бабуся продовжує, і в її голосі звучить гордість, змішана з теплими спогадами:

– Я добре пам'ятаю 1991 рік, коли Україна здобула незалежність. Це був момент, на який ми чекали століттями. Тоді мільйони українців пішли голосувати, щоб сказати своє «так!» свободі, щоб обрати право жити у власній державі, говорити своєю мовою, самим визначати свій шлях розвитку. Це був більше, ніж вибір, зроблений раз і назавжди. Це – постійна відповідальність. Відповідальність за те, щоб наше сьогодення і

майбутнє відповідало нашим цінностям. Щоб свобода, за яку боролися наші діди й батьки, була не лише на папері, а й у реальному житті.

Сьогодні Україна знову переживає важкі часи. Війна, економічні труднощі, політичні кризи – усе це випробовує нашу витривалість, нашу віру, нашу єдність. Та саме у такі моменти голос кожного стає найбільш важливим.

Мій голос – це моя позиція у щоденному житті. Це те, як я підтримую друзів, як допомагаю рідним. Це моє рішення залишатися чесною, навіть коли це складно, не мовчати, коли бачу несправедливість, не опускає рук, коли здається, що все безнадійно.

Мій голос – це моя історія. Історія людини, яка вірить, що майбутнє залежить від кожного з нас. За своє коротке життя я чула від інших і уже не раз бачила, як наш народ постійно об'єднувався і об'єднується, щоб подолати труднощі. Я знаю, що голос однієї людини може надихнути тисячі, я знаю, як маленькі добрі справи, у яких і я беру участь, стають основою для великих змін.

Але голос – це не лише просто про слова, це про дію. Коли ми садимо дерево у своєму дворі, ми голосуємо за чисте довкілля. Коли підтримуємо українську культуру, ми голосуємо за її збереження для наступних поколінь.

Коли обираємо якісну освіту, ми голосуємо за розумну і сильну націю.

Ми здатні думати, що одна людина не може змінити світ. Але історія моєї бабусі свідчить про протилежне. Кожен з нас – частинка великого механізму, який працює лише тоді, коли всі його деталі на місці.

Тож мій голос – це мій внесок у майбутнє, у те, щоб наша країна стала країною, де поважають права людини, де влада працює для народу, де майбутні покоління живуть у мирі й злагоді.

Мій голос – це суто моя відповідальність.

*Омелянюк Оксана,
11-А клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Герої Рівненщини

Війна змінила Україну, загартувала її дух та показала справжніх героїв – тих, хто став на захист своєї землі, своїх родин і свободи. Серед них – мужні воїни Рівненщини, які своєю відвагою вписали нові сторінки в історію боротьби за незалежність.

Рівненщина дала Україні сотні воїнів, які з перших днів повномасштабного вторгнення стали до зброї. Вони були різними – військовими, добровольцями, медиками, волонтерами. Хтось уже мав досвід війни, воюючи ще з 2014 року, а хтось пішов на фронт уперше. Але всіх їх об'єднувала віра у перемогу.

Одним із таких героїв став Михайло Глек – сапер, професіонал своєї справи, морський піхотинець. Він не тільки виконував складні завдання, а й навчав інших, допомагаючи зберігати життя своїх побратимів. Після поранення він не взяв відпустку, бо не міг залишити своїх товаришів на полі бою. Він загинув на Херсонщині, але його ім'я назавжди залишиться у пам'яті рідних, друзів і всіх, хто знав про його подвиг.

Михайло народився у Рівному, де здобув освіту та розпочав свою професійну діяльність. Він навчався у гімназії №24, а потім закінчив Національний університет водного господарства та природокористування, здобувши фах економіста. Його життя складалося зі звичайних турбот: роботи в сфері логістики, підприємницької діяльності, турботи про сім'ю. Але війна внесла свої корективи.

Із перших днів повномасштабного вторгнення Михайло став на захист Батьківщини. Він служив у морській піхоті та швидко став одним із ключових бійців свого підрозділу. Його побратими згадують його як професіонала та надійного товариша. Сапер, який не тільки виконував небезпечні завдання, а й навчав інших, допомагаючи рятувати життя.

Після першого поранення Михайло не дозволив собі відпочити. Він відчував відповідальність перед країною та своїми побратимами. Його командир відзначав, що саме такі люди, як Михайло, наближають перемогу – вірні, віддані, мужні.

2 серпня 2023 року Михайло Глек загинув під час виконання бойового завдання на Херсонщині. Йому було 49 років. Його останнім шляхом у Рівному йшли сотні людей, вшановуючи пам'ять про людину, яка без вагань віддала своє життя за свободу України.

Сьогодні ім'я Михайла Глека звучить як символ мужності, патріотизму та самопожертви. Він залишив після себе не лише спогади, а й приклад для майбутніх поколінь – як потрібно любити свою країну, боротися за неї й ніколи не здаватися. Його подвиг назавжди закарбований в історії Рівненщини та України.

Героїзм на війні має багато облич. Це і медики, які під обстрілами рятують поранених. Це і волонтери, які везуть допомогу на передову, незважаючи на небезпеку. Це і звичайні люди, які підтримують армію, збираючи кошти на дрони, тепловізори, автівки для фронту.

Особливо важливою є робота рівненських волонтерів, які з перших днів війни допомагають військовим. Вони ремонтують автомобілі, виготовляють окопні свічки, збирають амуніцію, плетуть маскувальні сітки. Кожен внесок у цю боротьбу наближає Україну до перемоги.

Герої не вмирають, вони живуть у наших серцях, у вільній Україні, яку вони захищали. Їхня самопожертва не буде забута, а їхні подвиги стануть частиною історії Рівненщини та всієї країни.

Нам, українцям, важливо не просто пам'ятати їх, а й бути гідними їхнього подвигу – підтримувати армію, допомагати тим, хто потребує, і працювати заради майбутнього, за яке вони віддали свої життя.

*Сардига Діана,
11 клас, Новинодобрятинський ліцей
Млинівської селищної ради Дубенського
району Рівненської області*

Герої не вмирають

*Перед ними я стану на коліна,
Героям тим подяку я складу!*

Чому так змінився світ? Що істинного можуть сказати великі мужі? Може, вони знають, чому війни мають забирати чиєсь, особливо юне життя? Це буде вічною згадкою про трагедію загибелі молодих воїнів, трагедію, яка вже вкотре повторюється в історії.

Тема війни є невичерпною, бо розповідає про численні людські долі, які вона понівечила. І це вирок війни! У самих героїв немає часу на роздуми. Вони – запорука перемоги і символ надії, вони – втілення кращих рис свого народу. У кожної доби – своя героїка, у кожного часу – свої герої. І ми живемо в часи Героїв, їх непереборної мужності та відваги!

Сергій Мушик, попри чотири поранення та хімічне отруєння, упродовж 59 діб один тримав вогневі позиції. Відбив більше десяти російських штурмів. Справжній Герой!

А Сашко Мацієвський?! Снайпером був, він – «Слава Україні!» хоробро вигукнув, за що і гідно загинув. Навіки двадцять сім Дмитру «Да Вінчі». Велику колону бойової техніки врятував Юрій Весельський. Андрій Снітко, не роздумуючи, ліг на гранату, зберігши життя кільком побратимам. Володимир Рибак не знав, що героїчно загине, пошановуючи Україну та її прапор...

Уболівали за Юлія Мамчура та за майбутніх моряків, які заспівали український Гімн, коли над їхнім навчальним закладом уже висіла чужинська ганчірка. Плакали за генералом Кульчицьким і за оточеними українськими десантниками, які лишень обмінялися поглядами, а потім взялися за руки, в одній з яких була граната...

А скільки ще відданих українській ідеї воїнів несуть хрест страждань, катувань в ім'я Батьківщини!

Споконвіків серед українців знаходяться люди козацької вдачі, отої сміливості й відваги, які за волю, за долю, за Україну йдуть на смерть. Буває, без кінцівок рвуться воювати! Буває, що немає вже ні дому, ні сім'ї. Немає нічого! Та є кого знищувати: за синє небо, за жовте колосся, за Україну!

Якою ціною долаємо все, як важко свобода і воля дається. Убиті мрії, незадумані бажання, нездійснені плани... Хіба чекали ми цього, хіба про це всі думали?! Душі б радіти, а вона плаче. Садити б сади, плекати виноград, думати про щасливе майбутнє та щоб раніше часу не сивіли батько й мати... Вони ж пішли... Не попрощавшись... У душах лишили нестерпний біль, а серця давно покинув спокій...

Героїчний у нас народ. Людська пам'ять береже в собі і досвід багатьох поколінь, що жили до нас, і досвід кожного сьогодні. Наша пам'ять – мов скарбниця і вічний поклик родоводу. Не мертві! Не вмирають імена, вони – жива історія народу!

Герої будуть жити! У піснях, легендах, переказах, у мальвах проростуть, барвінком у полі, розквітнуть веселкою в небі... Герої не вмирають!!!

Я не хочу, щоб повторювалися страхиття війни. Хай більше ніхто не почує розлючені голоси сирен. Нехай мирно ростуть діти, не лякаючись вибухів... Щоб не втрачали ми синів, і щоб в сумному списку не було їхніх імен. Герої нам потрібні у мирний час.

У пам'яті відновилося збережене українське вітання: «Слава Україні! – Героям слава!»

Нехай же ця пам'ять і досвід вчать нас добру, миролюбству, людяності. І нехай ніхто не забуває, хто і як боровся за нашу свободу і щастя. Ми в боргу перед вами, воїни! Ви – наша гордість! Шана Вам, Повага і Любов!

Герої не вмирають!

*Шаламай Карина,
11-А клас, Оженинський ліцей №2,
Острозької міської ради Рівненської області*

Ми наближаємо перемогу

Війна... Це слово стало частиною мого життя з моменту, коли все почалося. Вже минуло понад тисячу днів, а я досі не можу звикнути до того, що ці п'ять літер – реальність, з якою ми прокидаємося щодня. Я живу в маленькому селі на заході країни, далеко від фронту, але війна зачепила і нас. Жоден куточок України не залишився осторонь від цих жахливих подій.

З перших днів протистояння я зрозуміла, що не можу залишатися осторонь. Мені тоді було всього 14 років, але відчуття відповідальності за свою країну і народ змусило діяти. Звісно, у мене не було можливості стати до лав Збройних Сил, але допомогти - це теж боротьба.

Моя активність почалася з волонтерства. Разом з односельчанами ми збирали допомогу для військових: теплий одяг, їжу, медикаменти. Я пам'ятаю, як ми з друзями плели сітки в шкільному спортзалі. Наші руки боліли від тривалої праці, але в душі була радість, що ми робимо щось важливе. Кожна маскувальна сітка, яку ми відправляли на фронт, була як наш щит для солдатів. Можливо, саме вона врятувала когось від ворожих куль. Відправляючи листи захисникам та захисницям, я завжди клала в конверт підвіску, браслет чи інший оберіг, який нагадував воїнам, що ми їх підтримуємо і віримо у незламність їхнього духу.

З часом моя роль волонтерки змінилася. Я зрозуміла, що мої сили можна використовувати для організації подій більших масштабів. Ми почали влаштовувати благодійні ярмарки в селі, де продавали випічку, яку готували всією громадою. Кожна зароблена гривня йшла на потреби армії: від закупівлі аптек до тепловізорів. Я допомагала організовувати масові заходи, виступала перед людьми, розповідала про важливість нашої підтримки. І щоразу, коли ми збирали чергову допомогу для фронту, я відчувала, що кожен наш внесок – це крок до перемоги.

За три роки війни я стала свідком не тільки жаху та болю, але й неймовірної єдності нашого народу. У важкі часи кожен українець робить усе можливе, щоб наблизити перемогу. Я бачила, як люди, які втратили свої домівки, не впадають у відчай, а допомагають іншим. Бачила, як солдати на фронті, попри втому та небезпеку, борються за кожен клаптик нашої землі.

Кожен мій день наповнений важливими справами і тому, коли цього року я з командою підлітків нашого району їздили за кордон з метою молодіжного обміну, я розповідала для таких же підлітків як ми про те, що в нашій країні війна, про те, як ми допомагаємо Збройним Силам, про те, як ми втрачали рідних нам людей. Вони були шоковані. Навіть сидючи ввечері біля вогнища, коли ми співали українські пісні під гітару, вони запитували: «Чому, навіть коли в нас війна, ми співаємо?» Але навіть коли війна - ми живемо.

Також нещодавно я була волонтеркою Всеукраїнського молодіжного форуму «Будемо жити в Україні» і ми теж збирали кошти на допомогу ЗСУ, бо навіть коли ми радіємо ми не забуваємо про тих, завдяки кому це все можливо.

Але війна – це не тільки про допомогу. Це ще й про постійне внутрішнє зростання. За цей час я стала іншою. Війна навчила мене цінувати кожну мить, кожну посмішку рідних і друзів. Навчила не здаватися, навіть коли здається, що все безнадійно. Вона загартувала мене, дала зрозуміти, що наша країна - це не просто територія, це мільйони сердець, які б'ються за свободу.

1000 днів війни... Це 1000 днів боротьби за те, щоб моє покоління, покоління моїх друзів могло жити в мирній країні. Я мрію, що колись ми всі зможемо зібратися разом у великому колі, згадуючи ці важкі часи, але вже як минуле, яке ми подолали разом. І я вірю, що кожен наш внесок, кожна допомога, яку ми надсилаємо на фронт, наближає нас до цього дня.

Я – частина цього шляху, і цей шлях я пройшла з гордістю та вірою в перемогу. Точно знаю, що колись я буду частинкою тієї влади, яка буде творити майбутнє України.

РОЗДІЛ II

МІЖНАРОДНА СПІЛЬНОТА – З УКРАЇНОЮ

Твори

*учнівської та студентської молоді зарубіжних
країн, слова підтримки іноземних партнерів*

CHAPTER II INTERNATIONAL COMMUNITY STANDS WITH UKRAINE

Works of students and youth of foreign countries,
words of support from foreign partners

GREAT BRITAIN (Велика Британія)

Dear Teachers, Students, Parents and Partners!

Peace is the greatest value of humanity, the highest goal that every generation strives for. It is the key to a happy life, the development of culture, science, art and all spheres of social life. That is why, it is important for young people to not only realise the importance of peace, but also actively express their opinions, get involved in public life, and develop a responsible attitude towards the future of their country and the world.

The International Public Student Readings ‘I Vote for Peace!’ is a tradition of the Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities. This year it celebrates its 29th anniversary. The initiator of the readings was the founder of our university, Doctor of Pedagogical Sciences, Academician Stepan Demianchuk, the founder of the pedagogy of peace.

The book of works of student public readings is the voice of a new generation that wants to live in a world without war, conflict and violence. It presents the authors' works, essays, poems, and statements that reflect their vision of the importance of peaceful life, the value of humanity, compassion and unity.

The book consists of two chapters. The first chapter presents poetry and prose works by students of General Secondary Education Institutions of Ukraine; the second chapter contains works by pupils and students of foreign countries, words of support from foreign partners.

More than 255 students from different regions of Ukraine and abroad (Great Britain, Ireland, Turkey) took part in this year's readings.

The student readings ‘I Vote for Peace!’ promote patriotism among children, pupils and students, foster respect for the native people, moral and spiritual values, and awareness of the need to build Ukrainian statehood on the principles of peace, tolerance and mutual respect between peoples.

Glory to Ukraine! Glory to the Heroes!

The Organising Committee of the readings

Ian Gadd,
*Professor of English Literature,
Head for Development of European Projects,
Bath Spa University, UK*

We at Bath Spa University are proud to be supporting and contributing once again to 'I vote for Peace'. We recognise the importance of this event for all who participate, and we commend IUEH for organising it so well every year.

Our two universities have been working together since 2018, and our collaborations reflect a shared commitment to education, peace, and democracy. In the last year, we have welcomed your colleagues to Bath, held online seminars, spoken together at a Peacebuilding conference, planned a joint student and staff conference, worked on joint research projects, and helped to install a generator to keep your university working. We are proud of our deepening friendship, and we will continue to do everything we can to support your future and that of the people of Ukraine.

These are grim times, and it is hard to know what to say. In the words of British-American poet Denise Levertov: 'peace, like a poem, / is not there ahead of itself, / can't be imagined before it is made, / can't be known except / in the words of its making, / grammar of justice, / syntax of mutual aid.' We will stand with you, our Ukrainian friends, to help to find the words you need: to tell of your grief and sorrow, to declare your unyielding strength and our unstinting solidarity, and to proclaim that Ukraine will once again be free, sovereign, and at peace.

Переклад

Ми в Університеті Бат Спа пишаємося тим, що вкотре підтримуємо та долучаємося до проєкту «Я голосую за мир». Ми визнаємо важливість цього заходу для всіх, хто бере в ньому участь, і дякуємо МEGУ за те, що вони щороку так чудово організовують цю подію.

Наші два університети працюють разом з 2018 року, і наша співпраця відображає спільну відданість освіті, миру та демократії. За останній рік ми приймали колег у Баті, проводили онлайн-семінари, разом виступали на конференції з миробудування, планували спільну студентську та викладацьку конференцію, працювали над спільними дослідницькими проєктами, а також допомогли встановити

генератор для забезпечення роботи вашого університету. Ми пишаємося нашою дружбою, що поглиблюється, і будемо продовжувати робити все можливе, щоб підтримати ваше майбутнє і майбутнє народу України.

Це похмурі часи, і важко підібрати правильні слова. За словами британсько-американського поета Деніза Левертова: «Мир, як поема, / не існує попереду себе, / його не можна уявити до того, як він буде створений, / його не можна пізнати інакше, як / у словах його створення, / граматиці справедливості, / синтаксисі взаємодопомоги». Ми будемо поруч з вами, наші українські друзі, щоб допомогти знайти потрібні слова: розповісти про вашу скорботу і горе, заявити про вашу незламну силу і нашу непохитну солідарність, і проголосити, що Україна знову буде вільною, суверенною і мирною.

Agnieszka Bates,
*Head of School of Education,
Bath Spa University, UK*

On a wintry afternoon in January, a man opened the door of a cottage where he lived to examine the damage of shells that landed nearby. As his story goes on:

Then, in the low ground between the snow-covered hills, I saw a file of men slowly advancing. It was the first detachmet of the Red Army. It was led by a young woman, felt-booted and carrying a submachine gun. Like all my compatriots, I was thus liberated from the domination of Berlin – in other words, brought under the domination of Moscow (Miłosz 1953: VIII).

The year was 1945 and the man was Czesław Miłosz, a Polish poet, born in Lithuania in 1911, awarded a Nobel Prize in Literature in 1980. But on this wintry afternoon in 1945, for the young Red Army woman carrying a submachine gun, he was one of many nameless Europeans who were to be ‘liberated and educated’ (1953: VIII). In 1951, Miłosz escaped the Stalinist regime in Poland and in 1953 wrote ‘The Captive Mind’, a study of the regime’s totalitarian ideology, its subtle pull and brutal mechanisms of enslavement.

Sixty years later, in March 2025, as wintry weather gives way to Ukrainian spring, I read Miłosz’s book and remember my life in Poland during the dark times of Russian ‘education’ and domination, until the collapse of the Soviet Union in 1991.

And I join my Ukrainian friends to vote for peace, hope and justice. Hope, which in the poet's words, is 'like a garden looked at from a gate', a garden that 'you cannot enter. But you're sure it's there' (Miłosz 1950). Justice which, in the poet's words, reminds the Russian aggressor: 'You who wronged... Do not feel safe. The poet remembers. You can kill one, but another is born. The words are written down, the deed, the date' (Miłosz 1943). Inspired by Czesław Miłosz, Victoria Amelina and many other writers, we hope and we remember.

Переклад

Зимового січневого дня чоловік відчинив двері котеджу, де він жив, щоб оглянути пошкодження від снарядів, які впали неподалік. Його історія триває далі:

Тоді в низині між засніженими пагорбами я побачив групу людей, які повільно просувалися вперед. Це був перший загін Червоної Армії. Його очолювала молода жінка, взута у валянки і з автоматом. Як і всі мої співвітчизники, я, таким чином, був звільнений з-під влади Берліна – іншими словами, потрапив під владу Москви. (Мілош 1953: VIII)

Йшов 1945 рік, і цим чоловіком був Чеслав Мілош, польський поет, який народився в Литві в 1911 році, лауреат Нобелівської премії з літератури 1980 року. Але того зимового дня 1945 року для молодой червоноармійської жінки з автоматом він був одним з багатьох безіменних європейців, яких треба було «звільнити і просвітити» (1953: VIII). У 1951 році Мілош втік від сталінського режиму в Польщу, а в 1953 році написав «Полонений розум» – дослідження тоталітарної ідеології режиму, її витонченої сили та жорстоких механізмів поневолення.

Шістдесят років потому, у березні 2025 року, коли зима змінюється українською весною, я читаю книгу Мілоша і згадую своє життя в Польщі в темні часи російської «освіти» і панування, аж до розпаду Радянського Союзу в 1991 році.

І я приєднуюся до своїх українських друзів, щоб проголосувати за мир, надію і справедливість. Надії, яка, за словами поета, «як сад, на який дивляться з брами», сад, в який «не можна увійти. Але ти впевнений, що він там є» (Мілош, 1950). Справедливість, про яку, за словами поета, нагадує російський агресор: «Ти, що скривдив... Не почувашся в безпеці. Поет пам'ятає. Одного можна вбити, але народжується інший. Слова записані, вчинок, дата» (Мілош, 1943). Натхненні Чеславом Мілошем, Вікторією Амеліною та багатьма іншими письменниками, ми сподіваємося і пам'ятаємо.

IRELAND (Ірландія)

Victoriia Churkina,

*Candidate of Art History, Master of Management,
MSLETB Training Centre, Ireland*

His Majesty Sligo

The war in Ukraine is disaster and ruins, it is pain and fear,
The war in Ukraine is sleepless nights and tearful eyes,
This is a bloody sky, fires and explosions in Ukrainian villages and cities,
The war in Ukraine is terrorism: destroyed homes, churches, schools,
hospitals, factories, mined land, burnt forests
The war in Ukraine is brutal bombardment with missiles and drones,
These are the people buried alive by , racism-terrorism, these are the
tortured people...
The war in Ukraine is the suffering of children and people that knows
no bounds.
These are the graves of soldiers, this is the blood that flows in a river,
This is Ukraine and Europe united,
Ukraine is fighting and not giving up...
I shudder and do not sleep from the sounds of sirens,
I shudder and do not sleep from the mad explosions of hundreds...
There is no such horror, racism-terrorism, this bloody regional war...
I don't know what awaits us...
I flew to Ireland to save my own life.

On a July day, he stood before me
All shrouded in mystery
His Majesty Sligo,
His Majesty Sligo is valleys and mountains,
These are green, fabulous patterns, these are endless spaces,
It's traditional music and roudades in pubs,
This is ancient Celtic history, architecture, culture
This is Sligo Abbey – a relic
On a July day, he stood before me

All shrouded in mystery
His Majesty Sligo,
His Majesty Sligo is rivers and lakes,
These are streams and waterfalls,
The spectacular emerald marquee is Hazelwood,
These are the waters and rivers of the Garavogue, whose waves carry gold
These are raindrops and little drops of nourishing water, these are mists
and fogs,
These are low fluffy white clouds.

On a July day, he stood before me
All shrouded in mystery
His Majesty Sligo,
This is a city that has a necklace of colorful houses
His Majesty Sligheach is a shell place
And nearby is the mysterious lake of Lough Gill
It also has spectacular valleys and sunlit pearls
the unforgettable mountains of Benbulbin and Knocknarea
Long live and prosper the glorious town of Sligheach!
I wish you good and happiness
I fly to you again in my dreams!

Переклад

Його величність Слайго

Війна в Україні це лихо й руїни, це біль і страх,
Війна в Україні це безсонні ночі, й заплакані очі,
Це скривавлене небо, пожежі й вибухи в українських селах і містах,
Війна в Україні це тероризм: зруйновані оселі, церкви, школи, лікарні, заводи,
замінована земля, обпалені ліси
Війна в Україні це жорстокі бомбардування ракетами й дронами,
Це рашистами-терористами заживо поховані, це люди закатовані...
Війна в Україні це - страждання дітей і людей що немає межі,
Це могили військових, це кров що рікою ллється,
Це Україна та Європа що об'єднались,
Україна бореться і не здається....
Здригаюсь й не сплю від звуків сирен,
Здригаюсь й не сплю від шалених вибухів сотень...
Немає цьому жаху, рашизму-тероризму, цій кривавій війні краю...
Що нас чекає я не знаю ...

Прилетіла до Ірландії я рятуючи власне життя.

У липневий день постав переді мною
Увесь повитий тайною,
Його величність Слайго,
Його величність Слайго – це долини й гори,
Це зелені, казкові узори, це безкрайні простори,
Це у пабах традиційна музика й рулади,
Це давня кельтська історія ,архітектура, культура
Це Абатство Слайго -реліквія

У липневий день постав переді мною
Увесь повитий тайною,
Його величність Слайго,
Його величність Слайго – це річки та озера,
Це струмки й водоспади,
Вражаюче смарагдове шатро – це Хейзел Вууд,
Це води й річки Гаравог, що хвилі несуть золотисто
Це дошки й водички живильній краплинці, це мла й тумани,
Це низенько пухнасті біленькі хмари.

У липневий день постав переді мною
Увесь повитий тайною,
Його величність Слайго
Це місто що має різнокольорових будиночків намісто
Його величність Sligeach - ракушек місце
І поруч таємниче озеро о Лох Гілл
Він має ще вражаючі долини, і сонечком підсвічені перлини
Це незабутні гори: Бен Белбен й Кнокноррея
Живи і квітни славне місто Sligeach!
Добра тобі і щастя я бажаю
У мріях знов до тебе прилітаю!

TURKEY (Туреччина)

Hasan Batur Yıldırım,
Çukurova University, Turkey

Dear people of Ukraine,

I am writing to express my deepest support and sadness for the incredibly difficult time you are going through. I can't even imagine the pain and suffering that the needless, ongoing war has put you through, and my mind is with every individual affected by this injustice.

Just know that you are not alone in this; the world stands with you, and supports you in your fight for freedom. You have shown the world what bravery really is, and we stand with you, offering our full support in your struggle for a peaceful and just future. I am hopeful that, despite this barbarism, peace will one day find you again. And when it does, Ukraine will rebuild itself and emerge even stronger. May peace come quickly, and your nation and its people find it once again.

Please be aware that as you face your enemies, the whole world is watching, supporting, and hoping for your victory. Your bravery and perseverance are truly a sight to behold. We are always waiting for good news; you are not forgotten. May we stand together today and always.

With respect and support,
Hasan

Переклад

Дорогий народе України,

Звертаюся до вас, щоб висловити свою глибоку підтримку і співчуття у зв'язку з неймовірно важким часом, який ви зараз переживаєте. Я не можу навіть уявити біль і страждання, через які вам довелося пройти через непотрібну війну, що триває, і я думаю з кожною людиною, яка постраждала від цієї несправедливості.

Просто знайте, що ви не самотні в цьому; світ стоїть з вами і підтримує вас у вашій боротьбі за свободу. Ви показали світові, що таке хоробрість, і ми стоїмо з вами, пропонуючи нашу повну підтримку у вашій боротьбі за мирне і справедливе майбутнє. Я сподіваюся, що, незважаючи на це варварство, мир одного дня знову знайде вас. І коли це станеться, Україна відновиться і стане ще сильнішою. Нехай мир настане якнайшвидше, і ваша країна та її народ знову знайдуть його.

Пам'ятайте, що коли ви протистоїте своїм ворогам, весь світ спостерігає за вами, підтримує вас і сподівається на вашу перемогу. Ваша хоробрість і наполегливість – це справді видовище, на яке варто дивитися. Ми завжди чекаємо на добрі новини; ви не забуті. Будьмо разом сьогодні і завжди.

З повагою та підтримкою,
Хасан

İlkin Tokaker,
First year Business Administration Student
Çukurova University, Turkey

In this world there is no in-between: good or bad, right or wrong, victory or defeat, unity or division, war and peace. Many people face different kinds of consequences when it comes to war and peace, and

it is our job to understand their struggles and listen to them without judgement.

First of all, it is important to recognise that being in a war zone affects both soldiers and civilians. If we look at it from the soldiers' point of view, they are not only thinking about their own lives, but they also have a constant battle in their heads to save as many people as possible. When it comes to civilians, especially parents and the elderly, they are thinking about their families, especially the young, because their children are their future. In my opinion, this is the main problem of war: thinking about whether they will be able to dream or hope about their future, whether they will live or not, whether they will be able to say goodbye to their loved ones or not, these questions can eat people alive during or after a war.

Secondly, war has devastating economic consequences. Local businesses, people's homes and hospitals – they can all go down in the blink of an eye. Even if people want to console themselves with the idea that life is better than death, once the war is over and peace has been established, everyone has to go on living in some way, and if they have to meet their basic needs, sooner or later they will have to secure themselves economically. After the war is over and peace has been restored, people are still suffering from the cruel consequences of war, and to ease their minds and bodies for a short time, encouraging words, letters and small donations around the world are the least we can do to help raise awareness.

To sum up all that has been discussed about the consequences of war and the bringings of peace, it is clear that war leaves us with suffering and destruction, while peace promotes growth and a better future for our society.

Переклад

У цьому світі немає нічого середнього: хорошого чи поганого, правильного чи неправильного, перемоги чи поразки, єдності чи розколу, війни та миру. Багато людей стикаються з різними наслідками війни і миру, і наше завдання – зрозуміти їхню боротьбу і вислухати їх без осуду.

Перш за все, важливо визнати, що перебування в зоні бойових дій впливає як на солдатів, так і на цивільне населення. Якщо ми подивимося на це з точки зору солдатів,

то вони думають не лише про власне життя, але й постійно борються за те, щоб врятувати якомога більше людей. Що стосується цивільних, особливо батьків і людей похилого віку, то вони думають про свої сім'ї, особливо про молодь, тому що їхні діти – це їхнє майбутнє. На мою думку, це головна проблема війни: думати про те, чи зможуть вони мріяти або сподіватися на своє майбутнє, чи будуть вони жити чи ні, чи зможуть вони попрощатися зі своїми близькими чи ні, ці питання можуть з'їдати людей живцем під час або після війни.

По-друге, війна має руйнівні економічні наслідки. Місцеві підприємства, будинки та лікарні – все це може зруйнуватися в одну мить. Навіть якщо люди хочуть втішати себе думкою, що життя краще за смерть, після закінчення війни і встановлення миру всім доведеться якось жити далі, і якщо вони хочуть задовольнити свої базові потреби, рано чи пізно їм доведеться забезпечити себе економічно. Після закінчення війни і відновлення миру люди все ще страждатимуть від жорстоких наслідків війни, і щоб хоч ненадовго полегшити їхні душі і тіла, підбадьорливі слова, листи і невеликі пожертви по всьому світу – це найменше, що ми можемо зробити, щоб допомогти підвищити обізнаність про це.

Підсумовуючи все, що було сказано про наслідки війни і переваги миру, очевидно, що війна залишає нам страждання і руйнування, в той час як мир сприяє зростанню і кращому майбутньому для нашого суспільства.

*Ceylin Terlikcioğulları,
English Language Teaching Department,
Çukurova University, Turkey*

War is defined as an organized and sustained violent conflict between groups, nations, states, or factions. It can be caused by a variety of factors, such as territorial disputes, ideological differences, economic competition, or historical grievances. Throughout history, war has indiscriminately targeted people of all ages, from the very young to the very old.

These victims have endured not only the hardships of hunger and thirst but also the trauma of looted homes, torture, and sexual violence, particularly against women.

The fact that wars continue to occur in today's developed world is a great source of shame for humanity. While leaders ignite these conflicts for political gain, it is the innocent people who are left to face the harsh realities of war. Here we see that moral and ethical values are in a great crisis. It is the right of every citizen to live in peace with their loved ones. Parents should witness their children playing and laughing,

not see fear in their eyes. No child should wait for the corpse of his or her parent or sibling, hoping for their return to life. In this world of abundance and prosperity, where every problem can be solved with love and respect, no one should die of hunger or be ravaged by bombs.

Regardless of religion, language, or race, humanity's shared foundation must be love, respect, freedom, and peace. We must create a system that unites and provides peace, not one that separates and creates chaos.

Переклад

Війна визначається як організований і тривалий насильницький конфлікт між групами, націями, державами або фракціями. Вона може бути викликана різними факторами, такими як територіальні суперечки, ідеологічні розбіжності, економічна конкуренція або історичні образи. Протягом всієї історії війна без розбору націлювалася на людей різного віку, від наймолодших до найстарших.

Ці жертви пережили не лише тяготи голоду і спраги, але й травму від пограбованих домівок, тортур і сексуального насильства, особливо над жінками.

Той факт, що війни продовжують відбуватися в сучасному розвиненому світі, є великим джерелом сорому для людства. У той час як лідери розпалюють ці конфлікти заради політичної вигоди, саме невинні люди залишаються наодинці з суворими реаліями війни. Тут ми бачимо, що морально-етичні цінності перебувають у великій кризі. Право кожного громадянина жити в мирі зі своїми близькими – це право на мир. Батьки повинні бачити, як їхні діти граються і сміються, а не бачити страх в їхніх очах. Жодна дитина не повинна чекати на труп свого батька або брата чи сестри, сподіваючись на їхнє повернення до життя. У цьому світі достатку і процвітання, де кожну проблему можна вирішити з любов'ю і повагою, ніхто не повинен вмирати від голоду або бути зруйнованим бомбами.

Незалежно від релігії, мови чи раси, спільною основою людства мають бути любов, повага, свобода та мир. Ми повинні створити систему, яка об'єднує і забезпечує мир, а не ту, яка роз'єднує і створює хаос.

Ebru Levent,

*English Language Teaching Department,
Çukurova University, Turkey*

From Conflict to Cooperation: A Call for Lasting Peace

In today's interconnected world, countries frequently engage in diplomatic, economic, and political interactions. While some of these relationships develop in a positive and cooperative manner, others may face challenges due to differing national interests, ideologies, or

policies. In certain cases, these disagreements escalate, leading to tensions that can be difficult to resolve through diplomacy alone. When such conflicts intensify and diplomatic efforts fail, they may ultimately result in armed confrontations or even full-scale wars between countries.

Wars often arise due to political, economic, and territorial disputes between nations. One of the most common causes is competition over valuable resources such as oil, water, or fertile land. Countries that rely on these resources for economic stability may be engaged in conflicts to secure their access. Additionally, ideological differences, such as democracy versus authoritarianism, can create deep divisions, leading to political tensions and, in some cases, war. A historical example is the Cold War, where ideological opposition between the United States and the Soviet Union fueled numerous conflicts around the world. Although diplomacy plays a crucial role in resolving disagreements, when negotiations fail, war can become an unavoidable outcome.

Wars have severe and long-lasting consequences, affecting not only the countries involved but also the global community. One of the most devastating impacts is the loss of human life, as both soldiers and civilians suffer from violence, and destruction. Additionally, wars lead to economic instability by damaging infrastructure, disrupting trade, and depleting national resources. For example, the Syrian Civil War has resulted in millions of refugees and a significant decline in the country's economy. Moreover, conflicts often create long-term political instability. Although some argue that wars can lead to political change or technological advancements, the overall cost in terms of human suffering and economic recession far outweighs any potential benefits.

In conclusion, wars occur as a result of disputes over politics, economics and land, and their consequences are devastating for individuals, nations, and the global community. The loss of human life, economic destruction, and long-term political instability highlight the urgent need to prioritize peace. Instead of resorting to war, countries

should focus on diplomatic negotiations, international cooperation, and conflict resolution strategies to address disputes. Promoting peace not only prevents unnecessary suffering but also creates opportunities for global progress and stability. A world built on dialogue and mutual understanding will always be stronger than the one shaped by war and collapse.

Переклад

Від конфлікту до співпраці: заклик до тривалого миру

У сучасному взаємопов'язаному світі країни часто вступають у дипломатичні, економічні та політичні відносини. Хоча деякі з цих відносин розвиваються в позитивному та кооперативному ключі, інші можуть стикатися з проблемами через відмінності в національних інтересах, ідеологіях чи політиці. У деяких випадках ці розбіжності загострюються, що призводить до напруженості, яку важко вирішити лише дипломатичними методами. Коли такі конфлікти посилюються, а дипломатичні зусилля виявляються безуспішними, вони можуть зрештою призвести до збройного протистояння або навіть повномасштабної війни між країнами.

Війни часто виникають через політичні, економічні та територіальні суперечки між країнами. Однією з найпоширеніших причин є конкуренція за цінні ресурси, такі як нафта, вода або родючі землі. Країни, які залежать від цих ресурсів для економічної стабільності, можуть вступати в конфлікти, щоб забезпечити доступ до них. Крім того, ідеологічні розбіжності, такі як демократія проти авторитаризму, можуть створювати глибокі розбіжності, що призводять до політичної напруженості, а в деяких випадках і до війни. Історичним прикладом є Холодна війна, коли ідеологічне протистояння між Сполученими Штатами та Радянським Союзом розпалювало численні конфлікти по всьому світу. Хоча дипломатія відіграє вирішальну роль у вирішенні розбіжностей, коли переговори не вдаються, війна може стати неминучим результатом.

Війни мають важкі та довготривалі наслідки, які впливають не лише на країни, що беруть у них участь, але й на світову спільноту. Одним з найбільш руйнівних наслідків є втрата людських життів, оскільки від насильства і руйнувань страждають як солдати, так і цивільне населення. Крім того, війни призводять до економічної нестабільності, пошкоджуючи інфраструктуру, порушуючи торгівлю та виснажуючи національні ресурси. Наприклад, громадянська війна в Сирії призвела до появи мільйонів біженців і значного занепаду економіки країни. Хоча дехто стверджує, що війни можуть призвести до політичних змін або технологічного прогресу, загальна ціна у вигляді людських страждань і економічного спаду значно переважає будь-які потенційні вигоди.

Отже, війни виникають через політичні, економічні та земельні суперечки, а їхні наслідки є руйнівними для окремих людей, націй та світової спільноти. Втрата людських життів, економічні руйнування і довготривала політична нестабільність підкреслюють нагальну потребу в пріоритеті миру. Замість того, щоб вдаватися до війни, країни повинні зосередитися на дипломатичних переговорах, міжнародному співробітництві та стратегіях вирішення конфліктів для вирішення суперечок. Сприяння миру не лише запобігає непотрібним стражданням, але й створює можливості

для глобального прогресу та стабільності. Світ, побудований на діалозі та взаєморозумінні, завжди буде сильнішим, ніж той, що формується війною та розпадом.

Okan Balci,

*English Language Teaching Department, Faculty of Education,
Çukurova University, Turkey*

The Importance of Peace through Destruction of War

War has always been an inevitable and a devastating part of the history. It leaves a trail of destruction, loss, and deep trauma. On the contrary, peace creates comfort, growth, opportunities for advancement and a better future for the society. One undeniable fact of the history is, war brings nothing but suffering, whereas peace improves the quality of the people's lives.

The aftermath of a war is disastrous. Streets, roads and buildings that were once filled with life are either covered by debris or completely collapsed. Also, economies are affected negatively by this. The majority of the businesses shut down and unemployment rate increases due to widespread poverty. It takes years for the people to recover, and even after decades, the effects of the war can not disappear completely. On the other hand, when countries prioritize peace, they improve by focusing the resources on the important parts of development.

Besides the physical destruction, war affects people's lives catastrophically. Millions of people lose their lives and survivors are often left with traumas that last through their whole life. The pain of war doesn't end when the fighting stops, it sadly remains for decades.

One of the most frustrating aspects of war is that it's generally started by the people who don't have to deal with its consequences. Leaders make decisions from a distance, while ordinary people get hurt. Leadership does not mean turning the small conflicts into huge wars. It's about preventing these conflicts via diplomacy.

Even in the darkest times, there are people who fight for peace. For example, Ukraine continues to resist aggression while also is working toward rebuilding and stability. Their struggle highlights the

importance of diplomacy and international cooperation in avoiding future wars.

To conclude, wars destroy societies while peace builds and improves. It's easy to push people to go to war and ruin lives of the common people. However, working for peace is the one that is hard and actually matters.

Переклад

Важливість миру через знищення війни

Війна завжди була неминучою і руйнівною частиною історії. Вона залишає по собі слід руйнувань, втрат і глибоких травм. На противагу цьому, мир створює комфорт, зростання, можливості для розвитку та краще майбутнє для суспільства. Незаперечним фактом історії є те, що війна не приносить нічого, окрім страждань, тоді як мир покращує якість життя людей.

Наслідки війни є катастрофічними. Вулиці, дороги та будівлі, які колись були наповнені життям, або вкриті уламками, або повністю зруйновані. Це також негативно впливає на економіку. Більшість підприємств закриваються, а рівень безробіття зростає через поширену бідність. Людям потрібні роки, щоб оговтатися, і навіть через десятиліття наслідки війни не можуть зникнути повністю. З іншого боку, коли країни надають пріоритет миру, вони покращують своє становище, зосереджуючи ресурси на важливих складових розвитку.

Окрім фізичного руйнування, війна катастрофічно впливає на життя людей. Мільйони людей гинуть, а ті, хто виживає, часто залишаються з травмами, які залишаються на все життя. Біль війни не закінчується, коли бойові дії припиняються, він, на жаль, залишається на десятиліття.

Одним з найбільш прикрих аспектів війни є те, що її зазвичай починають люди, які не повинні мати справу з її наслідками. Лідери приймають рішення на відстані, в той час як звичайні люди страждають. Лідерство не означає перетворення маленьких конфліктів на величезні війни. Це означає запобігати цим конфліктам за допомогою дипломатії.

Навіть у найтемніші часи є люди, які борються за мир. Наприклад, Україна продовжує чинити опір агресії, одночасно працюючи над відновленням і стабільністю. Їх боротьба підкреслює важливість дипломатії та міжнародного співробітництва для уникнення майбутніх воєн.

Насамкінець, війни руйнують суспільства, тоді як мир розбудовує і вдосконалює їх. Легко підштовхнути людей до війни і зруйнувати життя простих людей. Однак, працювати заради миру – це те, що є важким і дійсно має значення.

*Eylül Horoz,
Çukurova University, Turkey*

Dead Man Talking

Hand in hand are life and death,
Ceasefire, a prayer on my breath.
Tomorrow bears no sorrow, or so they've said.
I walk a lonely road, with tears unshed.

I taste copper, I taste lead.
I taste violence, I taste dread.
'War', you've said, a lie I've been fed.
Yet, I starve, in a wasteland painted red.

Stripped of humanity, bred for genocide.
All you'll ever be, wolves with lamb's hide.
For every soldier fallen, for each tear cried.
For a land, invaded and occupied;
I've been here, forever on the frontlines.

I've seen my childhood, I've seen what's left.
Nothing but ashes and dust, for you're so very deft.
It's how you've been raised, it's how you've been trained.
You'll continue marching, with a righteousness, feigned.
You'll shoot on sight, with claws, stained.
So, distort the media, leave no evidence.
Bribe the journalists, encourage negligence.
Buy their empathy, and buy their silence.
You'll surely grow tired, you'll run out of bullets.
Doomsday calls for you, and it demands repentance.

If I am doomed to wither, to cease to exist;
If I am trapped within, another name on another list;
Another body, unrecognizable in the mist...
I'm a dead man talking, whimpering one last wish:
Humanity has failed me.
May it not fail my country.

Переклад

Говорить мрець

Рука об руку йдуть життя і смерть,
Припинення вогню, молитва на моєму подиху.
Завтрашній день не несе смутку, так кажуть.
Я йду самотньою дорогою, без сліз.

Я відчуваю смак міді, я відчуваю смак свинцю.
Я відчуваю смак насильства, я відчуваю смак страху.
«Війна», - казали ви, брехня, якою мене годували.
І все ж я голодую на пустирі, пофарбованій у червоний колір.

Позбавлений людяності, вирощений для геноциду.
Ви завжди будете лише вовками в овечих шкурах.
За кожного загиблого солдата, за кожен пролиту сльозу.
За землю, захоплену і окуповану;
Я був тут, завжди на передовій.

Я бачив своє дитинство, бачив, що від нього залишилося.
Нічого, крім попелу і пилу, бо ти такий спритний.
Тебе так виховали, так навчили.
Ви продовжуватимете марширувати з удаваною праведністю.
Ви будете стріляти на ураження, з кігтями, заплямовані.
Отже, спотворюйте ЗМІ, не залишайте доказів.
Підкупуйте журналістів, заохочуйте недбалість.
Купуйте їхнє співчуття, купуйте їхнє мовчання.
Ви неодмінно втомитеся, у вас закінчатся набой.
Судний день кличе вас, і він вимагає покаяння.
Якщо я приречений зів'янути, перестати існувати;
Якщо я в пастці всередині, ще одне ім'я в іншому списку;
Іншим тілом, невпізнаним у тумані...
Я – мрець, який говорить, скиглить, висловлюючи останнє бажання:
Людство підвело мене.
Нехай воно не підведе мою країну.

Emine Hazal Ipek,
Çukurova University, Turkey

İNSANLIK DAVASI

The main idea is how difficult it is to reach the peace in the world especially for people who devote themselves to fight against those who destroy their ideal.

Lügatında teslimiyet olmayanların arayışı
Eli böğründe anaların yere düşen son gözyaşı
Uçurtmasını göklere emanet eden çocukların haykırışı
Adı özgürlüktü ama hiç bitmedi savaşı

Maviler sise, yeşiller harabelere boyandı
Dudaklarda yarım kalan bi' sevdanın hüznü vardı
Yumma gözlerini sor herbir canının hesabını
Çünkü çiçekler, sulayan çocukların kanlarıyla ıslandı

Ey Ademin oğlu kızı, beyaz rengin hırsız
Namlunun ucunda bekleyen savaşların arsız
Bastığın toprakta birlik, zıtlıklarda barışı ara
Acı çekmenin özgürlüğü derinlerden uzansın arşa.

Translation

The Cause of Humanity

The quest of those who do not have surrender in their vocabulary
The last tear of a mother falling to the ground
The cry of children who entrust their kites to the sky
It was called freedom, but the war never ended

The blues are painted in fog, the greens in ruins
There was the sadness of an unfinished love on the lips
Don't close your eyes, ask the account of each life
Because the flowers are wet with the blood of the children who watered them.

O daughter of Adam's son, thief of the white colour
Cheeky of wars waiting at the end of the barrel
Seek unity in the soil and peace in opposites
May the freedom of suffering stretch from the depths.

Переклад

Основна ідея полягає в тому, як важко досягти миру у світі, особливо для людей, які присвячують себе боротьбі з тими, хто руйнує їхні ідеали.

Справа людства

Пошуки тих, хто не має в своєму лексиконі слова «капітуляція»
Остання сльоза матері, що падає на землю
Плач дітей, які довіряють небу своїх повітряних зміїв
Це називалося свободою, але війна так і не закінчилася

Синій колір - в тумані, зелений - в руїнах.
На вустах - смуток нерозділеного кохання.
Не заплющуй очі, запитай рахунок за кожне життя
Бо квіти мокрі від крові дітей, що їх поливали.

О дочко сина Адама, злодія білого кольору.
Нахабна у війнах, що чекають на кінець бочки.
Шукай єдності в землі і миру в протилежностях
Нехай свобода страждань простягнеться з глибини.

UKRAINE (Україна)

*Viktoriia Borysenko,
Luhanst Taras Shevchenko National University, Ukraine*

Мир як фундамент економічного зростання України

Відновлення України після війни стане одним із найбільших викликів у новітній історії, але й відкриє унікальні можливості для економічного зростання та модернізації країни. Досвід інших країн, які відбудовували свої економіки після війн та конфліктів, показує, що грамотна стратегія розвитку та міжнародна підтримка можуть сприяти швидкому відновленню та підвищенню добробуту населення.

Історія знає чимало прикладів успішного відновлення економіки після війни. Наприклад, Німеччина після Другої світової війни завдяки Плану Маршалла отримала фінансові ресурси для реконструкції. Інвестиції у промисловість, модернізація виробничих потужностей та реформи сприяли перетворенню країни на одну з провідних економік світу.

Ще одним прикладом є Південна Корея, яка після Корейської війни змогла здійснити економічне диво, а саме – Чудо на річці Хан, зосередившись на розвитку технологій, експортоорієнтованої промисловості, туризмі та освіті.

Уроки цих країн можуть стати корисними для України в повоєнний період.

Відбудова України неможлива без розвитку ключових секторів, які можуть стати основою економічного зростання. Будівельна галузь відіграватиме провідну роль у реконструкції житла, транспортної та соціальної інфраструктури, створюючи робочі місця та активізуючи суміжні сфери. Водночас, розвиток ІТ-сектору та цифрових технологій може зробити Україну важливим центром інновацій. Аграрний сектор продовжить відігравати стратегічну роль у забезпеченні продовольчої безпеки країни та експорту. Не менш важливою є енергетика - впровадження відновлювальних джерел енергії та модернізація сприятимуть сталому розвитку і незалежності країни. Важливими напрямками стануть і розвиток логістичної інфраструктури, інтеграція у світові ринки та залучення високотехнологічного виробництва, що дозволить зміцнити економічні позиції країни в глобальній конкуренції. Також важливо приділити увагу розвитку МСП, що сприятиме створенню нових робочих місць і підвищенню рівня добробуту населення.

Відновлення дає шанс не просто повернути країну до довоєнного рівня, а й здійснити якісний прорив у розвитку. Україна може впроваджувати інноваційні технології у промисловості, медицині, освіті, фінансах та державному управлінні. Залучення іноземних інвестицій, розвиток наукових досліджень і стимулювання підприємництва допоможуть створити конкурентоспроможну економіку.

Мир – це основа економічного процвітання. Без стабільності неможливо будувати сильну економіку, розвивати бізнес і покращувати якість життя громадян. Війна руйнує міста, людські долі та перспективи розвитку, тоді як мир відкриває можливості для зростання, співпраці та інновацій. Саме тому кожен з нас має голосувати за мир - щоб відбудова України стала історією успіху для всього світу.

Translation

Peace as a foundation for Ukraine's economic growth

Ukraine's recovery from the war will be one of the biggest challenges in its recent history, but it will also offer unique opportunities for economic growth and modernisation. The experience of other countries that have rebuilt their economies after wars and conflicts shows that a sound development strategy and international support can help to ensure a rapid recovery and improve the welfare of the population.

History has many examples of successful economic recovery after war. For example, Germany received financial resources for reconstruction after the Second World War thanks to the Marshall Plan. Investments in industry, modernisation of production facilities and reforms helped the country to become one of the world's leading economies.

Another example is South Korea, which, after the Korean War, was able to perform an economic miracle, namely the Han River Miracle, by focusing on technology development, export-oriented industry, tourism, and education.

The lessons of these countries can be useful for Ukraine in the post-war period.

Ukraine's reconstruction is impossible without the development of key sectors that can drive economic growth. The construction industry will play a leading role in the reconstruction of housing, transport and social infrastructure, creating jobs and boosting related industries. At the same time, the development of the IT sector and digital technologies could make Ukraine an important centre of innovation. The agricultural sector will continue to play a strategic role in ensuring the country's food security and exports. The energy sector is equally important: the introduction of renewable energy sources and modernisation will contribute to the country's sustainable development and independence. The development of logistics infrastructure, integration into global markets, and the attraction of high-tech production will also be important areas, which will strengthen the country's economic position in global competition. It is also important to pay attention to the development of SMEs, which will help create new jobs and improve the welfare of the population.

Recovery offers a chance not only to bring the country back to pre-war levels, but also to make a qualitative breakthrough in development. Ukraine can introduce innovative technologies in industry, medicine, education, finance and public administration. Attracting foreign investment, developing scientific research and stimulating entrepreneurship will help create a competitive economy.

Peace is the foundation of economic prosperity. Without stability, it is impossible to build a strong economy, develop business and improve the quality of life of citizens. War destroys cities, human lives and development prospects, while peace opens up opportunities for growth, cooperation and innovation. That is why each of us should vote for peace – to make Ukraine's recovery a success story for the whole world.

ЗМІСТ / CONTENTS

Передмова

3

РОЗДІЛ 1. СУЧАСНІ РЕАЛІЇ – ОЧИМА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ПОЕЗІЯ

3 клас

<i>В'юн Назар</i>	Червоні маки	5
<i>Гамза Марія</i>	Осінь	5
<i>Даценко Віктор</i>	Голуб надії	6
<i>Зінчук Вероніка</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	6
<i>Карбулаєва Кіра</i>	Хай буде мир	7
<i>Ляшков Марк</i>	Хай завжди буде Україна	7
<i>Мандра Кіра</i>	Світло перемагає темряву	8
<i>Найчук Ілля</i>	Майбутнє мирне в українців є!	8
<i>Несвіт Вероніка</i>	Молитва	8
<i>Олійник Злата</i>	Янголи ЗСУ	9
<i>Попович Андрій</i>	Я голосую за мир!	9
<i>Сафаров Тимур</i>	Війна, на жаль, уже не сон	10
	Повертайся живим	10
<i>Туринський Максим</i>	Війна нам сниться уві сні	11
<i>Циванюк Богдан</i>	Повертайся, солдате, живим	12

4 клас

<i>Атаманенко Вадим</i>	Боже, дай нам миру	12
<i>Білас Діана</i>	Війна – не сон	13
<i>Ванін Кіріл</i>	Чому?	13
<i>Владімірова Яна</i>	Війна, на жаль, не сон	14
<i>Горбатюк Софія</i>	Хай в цілім світі буде мир!	15
<i>Даниш Злата</i>	Мир очима дітей	15
<i>Загурський Арсен</i>	Війна очима дітей	16
<i>Іващенко Нікіта</i>	За мир в Україні!	16
<i>Кир'янчук Христина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	17
<i>Клим'юк Соломія</i>	Україна єдина	18
<i>Ковач Іванна</i>	Мир очима дітей	18
<i>Кравчук Роман</i>	Мир	19

<i>Леончик Ольга</i>	Осіння пора	19
<i>Момотюк Злата</i>	За нашу свободу	20
<i>Оченашко Роман</i>	Я мрію...	20
<i>Параниця Марина</i>	Намалюю мир	21
<i>Свінтозельська</i>	Моя Україна	21
<i>Меланія</i>		
<i>Станіславчик Юстина</i>	Україна Ти моя Рідненька	22
<i>Стасюк Уляна</i>	Чути вибухи по містах...	23

5 клас

<i>Бриж Назарій</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	23
<i>Валько Уляна</i>	Герої не вмирають	24
<i>Гаркавенко Марія</i>	Я голосую за мир	25
<i>Годунок Ніна</i>	Війна, на жаль, уже не сон	25
<i>Гриновецька Вероніка</i>	Змучена рідна земля	25
<i>Дубова Маргарита</i>	Війна, на жаль, уже не сон	26
<i>Зейда Максим</i>	Хай прийде весна ПЕРЕМОГИ	26
<i>Іванчук Ірина</i>	Я чекаю хороші новини	27
<i>Козакевич Софія</i>	Тисяча днів	27
	Летять лелеки	27
<i>Мельничук Катерина</i>	Мир на землі	28
<i>Оченашко Богдан</i>	Я так хочу жити без війни!	29
<i>Прокончук Софія</i>	Безстрашні і мужні наші герої	29
<i>Рибак Юлія</i>	Війна прийшла, як чорний звір	30
<i>Ромашук Роман</i>	Слава Україні	30
<i>Сахнюк Ольга</i>	Світло переможе темряву!	31
<i>Стецюк Іларія</i>	Мир єднає людей	31
<i>Стрілець Юрій</i>	Слава Україні	32
<i>Ткачук Юлія</i>	Я голосую за мир	33
<i>Чурилович Мирослава</i>	Лист солдату ЗСУ	33
<i>Ярута Софія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	34

6 клас

<i>Барабанюк Василина</i>	Слава Героям!!! – вірним синам !!!	34
<i>Брікнер Андрій</i>	ЗСУ нас захищають	35
<i>Воронюк Олександра</i>	Перемоги нам, ясного неба!	36
<i>Ігнатишин Артем</i>	Дякую!	37
<i>Костюк Іванна</i>	Оживають розстріляні квіти	37
<i>Коцюбей Валерія</i>	Голубка миру	38

<i>Кузьмич Вікторія</i>	Мир очима дітей	39
<i>Левурда Соломія</i>	Не сон, а жах	40
<i>Олицька Олександра</i>	Моїй Україні	40
<i>Паламар Вікторія,</i>	Дядечку – Захиснику України	41
<i>Рудаков Владислав</i>	ЗСУ переможуть!	42
<i>Сень Анна</i>	Мир – мрія людини	42
<i>Святюк Валерія</i>	Ми ще будемо процвітати!	43
<i>Слюсар Яна</i>	Воїнам Світла і Добра	44
<i>Смалько Ольга</i>	Україно, доле моя!	44
<i>Столярчук Вікторія</i>	Я дякую Вам, Герої!	45
<i>Тарасюк Анна</i>	Вам, Найкращі, велике спасибі!	45
<i>Харчук Анна</i>	Перемога	46
<i>Хом'як Роман</i>	Українським Титанам	46
<i>Цимбалюк Вероніка</i>	Я мрію...	47
<i>Шулятьєв Матвеї</i>	Наші Воїни найкращі!	47

7 клас

<i>Божук Софія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	48
<i>Гурцик Вероніка</i>	Зруйнована мрія	48
<i>Дуда Софія</i>	Лист захиснику	49
<i>Климчик Марія</i>	Алея слави	50
<i>Мартинюк Денис</i>	Акровірш	50
<i>Пацкан Поліна</i>	Війна, на жаль, уже не сон	51
<i>Поцікайло Поліна</i>	Війна	52
<i>Рижва Анна</i>	Я голосую за мир!	53
<i>Роговик Злата</i>	Хто б міг подумати	53
<i>Романюк Назар</i>	Клята війна	54
<i>Семенова Ганна</i>	Я голосую знов за мир!	55
<i>Семенюк Вікторія</i>	5 година ранку	56
<i>Синяк Марія</i>	Так хочеться повірити у диво	57
<i>Соцька Оксана</i>	Війна, на жаль, уже не сон	58
<i>Ткачук Меланія</i>	Герої не вмирають!	59
<i>Усач Соломія</i>	Війна, на жаль уже не сон...	59
<i>Хоменко Дарія</i>	Наші захисники	60
<i>Шпак Вероніка</i>	Я голосую за мир!	60
<i>Ярошевич Ірина</i>	Оживають розстріляні квіти	61

8 клас

<i>Андрошулік Анна</i>	Герої не вмирають!	62
------------------------	--------------------	----

<i>Бовшовець Любов</i>	За мир	62
<i>Браценюк Лікерія</i>	З миром в серці	63
<i>Вишневська Ольга</i>	Вернися живим...	64
<i>Жученя Софія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	65
<i>Кравчук Валерія</i>	Мрія про мир	66
<i>Кравчук Поліна</i>	Лист солдату ЗСУ	67
<i>Кузан Даниїла</i>	Випробування	68
<i>Лебідь Ярослав</i>	Лист солдату ЗСУ	69
<i>Мельничук Денис</i>	Я – за мир!	70
<i>Осік Анастасія</i>	Сьогодні мені двадцять...	70
<i>Петров Іван</i>	Мої страхи пов'язані з війною	71
<i>Симоненко Анастасія</i>	У мирі і єдності	71
<i>Сукач Анастасія</i>	Ми переможемо Біль і Жах	72
<i>Шпаковець Анастасія</i>	Сповнений духом	73
	Вона родилася героєм	74
<i>Ярошевич Дарина</i>	Промінь надії сяє у світ	75

9 клас

<i>Баняс Владислава</i>	Нескорений гнів	76
<i>Балінт Данієла</i>	Мій голос - майбутнє країни	77
<i>Бідзіля Домніка</i>	Він назавжди у наших серцях	77
<i>Білотіл Олена</i>	Голосую за мир	78
<i>Венгерська Ірина</i>	Лютневий біль	79
<i>Воробій Артем</i>	І це вже не сон...	80
<i>Єнікова Вікторія</i>	Окупований Херсон	80
<i>Ковальчук Артем</i>	Чому плачуть українські матері?	81
<i>Краска Дарія</i>	Мені наснилася війна	82
<i>Крегул Кіра</i>	Смійся, лютий враже, та не дуже...!	82
<i>Находько Михайло</i>	Мир потрібен всім	84
<i>Параниця Владислав</i>	Україна - єдина	85
<i>Рибалкіна Поліна</i>	Герої не вмирають	86
<i>Стрелець Юлія</i>	Пам'яті брата	87
	Реалії війни	88
<i>Туряниця Софія</i>	Обірвані долі	89
<i>Фільчук Олександра</i>	Я хочу миру Україні!	89
<i>Холодова Валерія</i>	Моя мрія	90
<i>Юсип Софія</i>	Червоні маки...	91

10 клас

<i>Борбелюк Емілія</i>	Роки зниклого спокою	91
<i>Ворошчук Анна</i>	Лист Солдату	92
<i>Герасиминюк Олександра</i>	Хай буде мир у всьому світі!	93
<i>Дерлюк Олександра</i>	Ви не здолаєте ніколи козацький дух, Шевченка зов	94
<i>Єнікова Валерія</i>	Буває так у житті	95
<i>Козяр Вікторія</i>	Нашим Захисникам	95
<i>Кушнір Вікторія</i>	Дякуємо Воїнам Світла	96
<i>Манзирєва Дар'я</i>	Кажу усім, що смерті не боюсь я... Невинні душі...	96 97
	Жовтневі ранки пролягли туманом	98
<i>Мінчук Юлія</i>	Хлоп'я	99
<i>Нечипорук Людмила</i>	Іду по алеї Слави...	100
<i>Поцікайло Адріана</i>	Думки на війні	101
<i>Пясковський Ярослав</i>	Я вірю щиро: мир настане!	101
<i>Столярчук Володимир</i>	Я щиро вірю, що наступить світле завтра!	102
<i>Чміль Тімур</i>	Настане мир!	103
<i>Шуляк Вадим</i>	Сьогодні бачив, як летіли в небі гуси	103

11 клас

<i>Гаврилюк Катерина</i>	Захисники	104
<i>Захарчук Тетяна</i>	Моя молитва	106
<i>Мельничук Аліна</i>	Ми всі у подумках єдині	106
<i>Мороз Анастасія</i>	Війна	108
	Дім	108
<i>Сорока Ірина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	109
<i>Стасюк Вероніка</i>	Ви чули – Я голосую за мир!	110
<i>Лебідь Євгеній</i>	Міста герої України	111

ПРОЗОВІ ТВОРИ

3 клас

<i>Банацький Тимофій</i>	Ми наближаємо Перемогу	113
<i>Варюта Таміла</i>	Лист солдату ЗСУ	114
<i>Гнатко Анна</i>	Оживають розстріляні квіти	115
<i>Кудріна Яна</i>	Повертайся живим	115

<i>Попович Андрій</i>	Україна єдина	116
<i>Реп'яшник Вікторія</i>	Світло переможе темряву	117
<i>Черниш Софія</i>	Незламність українців в єдності народу	117

4 клас

<i>Данч Даніела</i>	Мир очима дітей	118
<i>Іванова Варвара</i>	Незламність України в єдності народу	118
<i>Ковальчук Арсеній</i>	Лист солдату ЗСУ	119
<i>Кошик Соломія</i>	Хай зникне війна	119
<i>Куцель Анастасія</i>	Мир очима дітей	120
<i>Лалак Юлія</i>	І у житті настала війна	121
<i>Орлов Тимур</i>	Алея Слави полеглим героям	121
<i>Салей Михайло</i>	Лист солдату ЗСУ	122
<i>Севаст'янова Вероніка</i>	Сила українського народу	123
<i>Столярець Олена</i>	Війна – це не сон!	123
<i>Сторчовий Денис</i>	Лист солдату ЗСУ	124
<i>Сухан Тетяна</i>	Звернення до захисника	125
<i>Тіхонович Дмитро</i>	Мій голос – майбутнє країни	126
<i>Ткачук Ангеліна</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	126
<i>Харчук Кароліна</i>	Найзаповітніша мрія	127
<i>Шульга Таміла</i>	Україна – єдина!	128
<i>Янович Анна</i>	Діти України за мир!	128

5 клас

<i>Бобер Тимофій</i>	Я голосую за мир	129
<i>Бондар Матвій</i>	Чому я голосую за мир	130
<i>Вовчик Артем</i>	Хочу миру	131
<i>Головій Злата</i>	Я голосую за мир	131
<i>Голуб Анастасія</i>	Жахливий сон	132
<i>Гначучина Євгенія</i>	Хочу миру	132
<i>Гребельний Арсен</i>	Хочу миру	133
<i>Данько Тетяна</i>	Чому я хочу миру	134
<i>Козакевич Софія</i>	Мрії	135
<i>Конончук Соломія</i>	Нехай буде мир	135
<i>Кудрявцев Матвій</i>	Нехай буде мир	136
<i>Максимова Аліна</i>	Лист солдату ЗСУ	137
<i>Панчелюга Дарина</i>	Моє бажання – мир	137
<i>Полюхович Анна</i>	Я голосую за мирне життя	138
<i>Сліпченко Арина</i>	Чому я голосую за мир	139

<i>Стафійчук Анастасія</i>	Я голосую за мир	140
<i>Таран Любов</i>	Лист солдату	141
<i>Хоменко Дарина</i>	Україна переможе!	141

6 клас

<i>Закалата Іван</i>	Я хочу миру!	142
<i>Кабеева Владислава</i>	Лист солдату ЗСУ	142
<i>Кавалер Ангеліна</i>	Хай буде мир на всій землі!	144
<i>Сидорчук Владислав</i>	Мир – моя мрія!	145
<i>Тиховська Катерина</i>	Оживають розстріляні квіти	145
<i>Тихомірова Маргарита</i>	Я мрію про мир в Україні!	146
<i>Хаблюк Артур</i>	Мир – найголовніший!	146
<i>Хаблюк Арсен</i>	Ми хочемо миру!	147
<i>Шепеляєв Олександр</i>	Лише українське небо...	147

7 клас

<i>Власюк Ілля</i>	Хочу миру	148
<i>Гринєцька Вероніка</i>	Я хочу миру	149
<i>Грода Вероніка</i>	Миру- так!	150
<i>Громик Євгеній</i>	Лист солдату ЗСУ	150
<i>Гуцевич Вікторія</i>	Мій охоронець	151
<i>Дмитрук Руслан</i>	Нація нескорених	152
<i>Дудка Йосип</i>	Україні - мир!	153
<i>Кириченко Олександр</i>	Я голосую за мир	153
<i>Левчишина Юлія</i>	Чому я голосую за мир	154
<i>Лисюк Ольга</i>	Повертайся живим	155
<i>Одарчук Софія</i>	Вірю в перемогу	156
<i>Ольховець Дмитро</i>	Я голосую за мир!	157
<i>Паясь Діана</i>	Я хочу миру!	157
<i>Поліщук Олександр</i>	Я молюся за мир	158
<i>Попчук Богдан</i>	Прагнемо миру заради майбутнього	159
<i>Прадош Анна</i>	Мир очима дітей	160
<i>Сеньков Ілля</i>	Мир усім дітям!	161
<i>Сімак Максим</i>	Я голосую за мир!	162
<i>Столяр Ілля</i>	Мій охоронець	163
<i>Уринович Анна</i>	Лист Воїну- Захиснику	164
<i>Ціпцюра Яна</i>	Хай буде мир!	165

<i>Шурдугайло Артур</i>	Мир-це щастя!	165
-------------------------	---------------	-----

8 клас

<i>Біляк Софія</i>	Лист ДРУГУ	166
<i>Буковецька Вікторія</i>	Герої не вмирають	166
<i>Букланова Ангеліна</i>	Незламність України в єдності народу!	168
<i>Вітрук Надія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	169
<i>Дятлик Софія</i>	Незламність України - в єдності	170
<i>Льчишина Аліна</i>	Герої не вмирають	171
<i>Ковач Аніта</i>	Міста-герої України	171
<i>Коркош Софія</i>	Герої не вмирають!	175
<i>Марковець Крістіна</i>	Мій охоронець	176
<i>Матушак Галина</i>	Дорогі наші захисники та захисниці!	177
<i>Палюх Наталія</i>	Повертайся живим	178
<i>Пісоцька Вероніка</i>	Розстріляні квіти	179
<i>Попович Владислав</i>	Війна: Рани й Надія	180
<i>Пособілова Вероніка</i>	На жаль, війна вже не сон	180
<i>Соловей Тетяна</i>	Слава ЗСУ!	181
<i>Сичик Марія</i>	Я голосую за мир	182

9 клас

<i>Антонюк Марія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	183
<i>Гнаткович Олександра</i>	Шановний воїне-герою!	185
<i>Кіш Іванна</i>	Місто-герой України	186
<i>Лекк Анастасія</i>	Дорогий солдате, наш захиснику!	187
<i>Лізанець Іван</i>	Лист воїну	188
<i>Митюк Олександр</i>	Я голосую за мир	189
<i>Сечка Катерина</i>	Незламність України в єдності народу	190
<i>Туряниця Марина</i>	«Лист солдата до мами»	191
<i>Гость Уляна</i>	Лист захиснику Вітчизни	193

10 клас

<i>Канарська Сніжана</i>	Чому я голосую за мир?	194
<i>Красицька Вікторія</i>	Світло переможе темряву	196
<i>Тимощук Анастасія</i>	Оживають розстріляні квіти	198
<i>Фесенко Неллі</i>	Світло переможе темряву!	199

11 клас

<i>Бровчук Вероніка</i>	Я голосую за мир	201
<i>Гаврилюк Катерина</i>	Діти хочуть щастя!	202
<i>Громик Ілля</i>	Мій голос – майбутнє країни	204
<i>Жеребцова Вікторія</i>	Мій голос – майбутнє країни	205
<i>Омелянчук Оксана</i>	Герої Рівненщини	207
<i>Сардига Діана</i>	Герої не вмирають	209
<i>Шаламай Карина</i>	Ми наближаємо перемогу	211

РОЗДІЛ 2. МІЖНАРОДНА СПІЛЬНОТА – З УКРАЇНОЮ

Great Britain (Велика Британія)

<i>Ian Gadd</i>	Welcome speech	215
<i>Agniezka Bates</i>	On a wintry afternoon	216

Ireland (Ірландія)

<i>Victoriia Churkina</i>	His Majesty Sligo	218
---------------------------	-------------------	-----

Turkey (Туреччина)

<i>Hasan Batur Yıldırım</i>	Dear people of Ukraine	220
<i>İlkin Tokaker</i>	In this world	221
<i>Ceylin Terlikcioğulları</i>	War is defined	223
<i>Ebru Levent</i>	From Conflict to Cooperation: A Call for Lasting Peace	224

<i>Okan Balci of War</i>	The Importance of Peace through Destruction	227
<i>Eylül Horoz</i>	Dead Man Talking	229
<i>Emine Hazal Ipek</i>	The Cause of Humanity	230

Ukraine (Україна)

<i>Viktoriia Borysenko</i>	Peace as a foundation for Ukraine's economic growth	232
----------------------------	--	-----

**Організаційний комітет
XXIX Міжнародних учнівських громадських читань
«Я голосую за мир»**

висловлює щиру вдячність адміністрації, учителям та учням закладів загальної середньої освіти України; учнівській та студентській молоді зарубіжних країн, міжнародним партнерам за висловлені слова підтримки (Велика Британія, Ірландія, Туреччина)
Особливу вдячність висловлюємо колективу Університету Бат Спа за постійну підтримку, плідну співпрацю та допомогу в реалізації проєкту «Я голосую за мир: співпраця та співчуття під час війни».

**Organizing Committee
of the XXIX International Student Public Readings
“I Vote for Peace”**

expresses its sincere gratitude to the administration, teachers and students of General Secondary Education Institutions of Ukraine; students of foreign countries, international partners for their words of support
(Great Britain, Ireland, Turkey).
We express our special gratitude to the staff of the Bath Spa University for their constant support, fruitful cooperation and assistance in the implementation of the project
“I Vote for Peace: Cooperation and Compassion in a Time of War.”

Ця збірка є частиною проєкту “Я голосую за мир: співпраця та співчуття під час війни», який реалізується спільно з Університетом Бат Спа за підтримки Research England та UK Research and Innovation.

This book is a part of the project “I Vote for Peace: Collaboration and Compassion in a Time of War” with Bath Spa University, which is supported by Research England and UK Research and Innovation.